

Országgyűlési Napló

Jakab István, Lezsák Sándor és Sneider Tamás
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Hiszékeny Dezső,*
Ikotity István, Mirkóczki Ádám

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	18667
Megemlékezés a november 4-i nemzeti gyásznapról	18667
A Magyar Nemzeti Bank 2012. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló országgyűlési határozati javaslat; a Magyar Nemzeti Bank 2013. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló országgyűlési határozati javaslat; és a Magyar Nemzeti Bank 2014. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló országgyűlési határozati javaslat együttes általános vitája	18668
Dr. Matolcsy György, a Magyar Nemzeti Bank elnöke, a napirendi pont előterjesztője.....	18669
Bánki Erik, a Gazdasági bizottság elnöke, a határozati javaslatok előterjesztője.....	18673
Felszólalók:	
<i>Bánki Erik, a Fidesz képviselőcsoportja részéről</i>	<i>18678</i>
<i>Burány Sándor, az MSZP képviselőcsoportja részéről.....</i>	<i>18681</i>
<i>Dr. Tóth Bertalan, az MSZP képviselőcsoportja részéről</i>	<i>18684</i>
<i>Hollik István, a KDNP képviselőcsoportja részéről</i>	<i>18688</i>
<i>Volner János, a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....</i>	<i>18691</i>
<i>Dr. Schiffer András, az LMP képviselőcsoportja részéről</i>	<i>18699</i>
<i>Dr. Bárándy Gergely (MSZP)</i>	<i>18708</i>
<i>Gúr Nándor (MSZP)</i>	<i>18709</i>
<i>Dr. Szakács László (MSZP)</i>	<i>18713</i>
<i>Teleki László (MSZP)</i>	<i>18717</i>
<i>Volner János (Jobbik).....</i>	<i>18721</i>
<i>Teleki László (MSZP)</i>	<i>18724</i>
<i>Volner János (Jobbik).....</i>	<i>18725</i>
<i>Gúr Nándor (MSZP)</i>	<i>18726</i>
<i>Dr. Szakács László (MSZP)</i>	<i>18731</i>
<i>Mesterházy Attila (MSZP).....</i>	<i>18735</i>
Nagy Márton, a Magyar Nemzeti Bank alelnökének előterjesztői válasza	18738
Bánki Erik, a Gazdasági bizottság elnökének előterjesztői válasza.....	18742
Az adó- és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló 2013. évi XXXVII. törvény és egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	18744
Hornung Ágnes Anna nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője.....	18745
Felszólalók:	
<i>Dr. Galambos Dénes, a Fidesz képviselőcsoportja részéről</i>	<i>18747</i>
<i>Mesterházy Attila, az MSZP képviselőcsoportja részéről.....</i>	<i>18749</i>
<i>Volner János, a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....</i>	<i>18752</i>
Hornung Ágnes Anna nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	18754
Az ülésnap bezárása.....	18756

Az ülésen jelen voltak:

HORNUNG ÁGNES ANNA nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
16. ülésnapja
2015. november 4-én, szerdán
(9.07 óra - Elnök: Lezsák Sándor
Jegyzők: Földi László és Ikotity István)

ELNÖK: *(A teremben lévőek felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévőek is leülnek. - A hangosítás nem működik.)* Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés őszi ülészakájának 16. **ülésnapját megnyitom.** *(Novák Előd: Nem halljuk!)* Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Ikotity István... *(Novák Előd: Még mindig nincs mikrofon! Az oroszok már a hangosításnál vannak!)* Egy mikrofont kérek szépen. Már látom, jegyzik, hogy kisebb zavarokkal kezdődött. *(A hordozható mikrofon nem működik.)*

Tisztelt Országgyűlés! Kedves Nézők! *(Korózs Lajos: Majd alapítványi pénzből veszünk hangosítást! - Novák Előd: Lentről is lehet ülést vezetni, a földtörvény óta tudjuk. Behozom a megafonomat, elnök úr!)* Van nekem is, köszönöm. *(Novák Előd: Ha csöndben maradunk, halljuk, elnök úr.)* Kérdezem a technikustársakat. Megnézik, hogy mi a gond. *(Novák Előd: A november 4-ei megemlékezést biztos méltósággteljesen fogjuk hallgatni.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Öt perc szünet. *(Rövid szünet.)* Kérem képviselőtársaimat, foglalják el a helyüket.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának 16. ülésnapját megnyitom. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Ikotity István jegyző urak lesznek segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindazokat, akik figyelemmel kísérik munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Claes Gill norvég költő versét idézem Tollas Tibor fordításában: „Gloria Victis! Emlékezzetek az elesettekre, / kik hűlt ajakkal ma is hirdetik: / a győzelemnek végső percekig / őrzött reménye életüknél mégis több nekik.” Claes Gill norvég költő emlékezett így az 1956-os forradalom eltiprásának áldozatairól.

59 esztendővel ezelőtt, 1956. november 4-én hajnali 4 óra 15 perckor megkezdődött a szovjet csapatok „Forgószél” fedőnevű hadművelete Magyarország ellen, aminek során mintegy 60 ezer katona rohanta le hazánkat.

(9.10)

Reggel 8 órára már az Országház őrseit is megadásra bírták, és a forradalmi kormány működése megszűnt. A következő napokban a világ tétlen szemlélődése közepette az ellenséges erők eltaposták a magyar forradalmat. Az óriási számbeli és technikai fölényrel rendelkező támadókkal szemben az ország számos pontján elkeseredett, hősiesség ellenállás bontakozott ki.

A szabadságért küzdő emberek Budapesten és számos vidéki városban is százával ragadtak fegy-

vert, hogy az ellenség feltartóztatásával megőrizhesék a néhány napos, törekeny forradalmi vívmányokat. Az elkeseredett harcok során több mint két és fél ezren áldozták életüket, s közel húszezren sebesültek meg. Nem felejthetjük el azokat sem, akiket 1956. december 6-a és 1957. január 11-e között védtelen civilként gyilkos sortűzek öltek meg. Fejet kell hajtunk a megtorlás több száz kivégzett és több tízezer meghurcolt áldozata előtt. A mai napon mindnyájukra emlékezünk.

Tisztelt Képviselőtársaim! November 4-e a 237/2001-es kormányrendelet értelmében **nemzeti gyásznapi**. Magyarország két nemzeti gyásznapi két dicsőséges forradalmunk eltiprásához, 1848-49-hez és 1956-hoz kötődik. 59 esztendővel ezelőtt azokban az októberi napokban, mintha a '48-as március elevenedett volna meg: forrongott az ifjúság, szabad lett a sajtó, politikai foglyok szabadultak ki a börtönökből, mindenütt pontokba szedték a követeléseket, és előkerültek az addig tiltott nemzeti jelképek. Eltiprásuk ellenére egyik forradalmunk és szabadságharcunk sem volt hiábavaló, mert forradalmáraink és mártírjaink példát mutattak nekünk szabadságszeretetről, nemzeti összefogásból és szolidaritásból.

Rájuk emlékezünk ezen a napon.

Gloria Victis! Dicsőség a legyőzötteknek!

Kérem tisztelt képviselőtársaimat, vendégeinket, egyperces néma felállással adózzunk az áldozatok emlékének. *(A teremben lévőek néma felállással adóznak az áldozatok emlékének.)*

Köszönöm szépen.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Magyar Nemzeti Bank 2012. évről szóló, a Magyar Nemzeti Bank által B/89. sorszámon benyújtott üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló, a Gazdasági bizottság által benyújtott H/6947. sorszámú határozati javaslat; a Magyar Nemzeti Bank 2013. évről szóló, a Magyar Nemzeti Bank által B/102. sorszámon benyújtott üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló, a Gazdasági bizottság által benyújtott H/6948. sorszámú határozati javaslat; és a Magyar Nemzeti Bank 2014. évről szóló, a Magyar Nemzeti Bank által B/4898. sorszámon benyújtott üzleti jelentése és beszámolója, valamint az ennek elfogadásáról szóló, a Gazdasági bizottság által benyújtott H/6949. sorszámú határozati javaslat együttes általános vitája a lezárásig.**

Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy tisztelettel köszöntsem Matolcsy György urat, a Magyar Nemzeti Bank elnökét, Nagy Márton alelnök urat, a Monetáris Tanács elnökhelyettesét, valamint a Magyar Nemzeti Bank további vezetőit és munkatársait.

Tisztelt Országgyűlés! Elsőként megadom a szót Matolcsy György úrnak, a Magyar Nemzeti Bank elnökének, a beszámoló előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Elnök úr, öné a szó.

(9.20)

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke, a napirendi pont előadója: Mélyen tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! A Magyar Nemzeti Bank 2012-es, 2013-as és 2014-es beszámolójáról szeretnék önöknek egy összegzést adni, hiszen a képviselő hölgyek és urak pontosan ismerik a beszámoló tartalmát.

Ez a három év két szakaszra oszlik, egy régi és egy új, egy régi időszámítást, régi Magyar Nemzeti Bankot tükröző szakaszra, valamint egy megújuló, 2013. március 6-ától megújuló Magyar Nemzeti Bankra. Éles a határvonal. 2012-ben a Magyar Nemzeti Bank akkori vezetése a jegybanktörvényben rögzített egyetlen mandátumának sem tett eleget, hiszen nem volt árstabilitás - emlékezzünk a 2012-es 5,7 százalékos inflációra -, nem volt pénzügyi stabilitás - emlékezzünk a világ legkockázatosabb tíz országa közötti magyar helyezésre -, és a Magyar Nemzeti Bank akkori vezetése nem támogatta a magyar kormány gazdaságpolitikáját, tehát nem tett eleget a harmadik mandátumának sem. Sőt, meglepő módon abban az évben mintegy 40 milliárd forintot negatív eredményt, veszteséget mutatott ki a magyar jegybank.

Ez a régi időszámítás azonban nem csupán 2012-re, hanem 2013-ra is érvényes lett volna, hiszen a jegybank akkori vezetése - tisztelt képviselő hölgyek és urak, én ezt szeretném aláhúzni, hiszen ez gazdaságtörténetileg egy nagyon súlyos megállapítás volt - 2012 decemberében nyilvánosságra hozta azt a 2013-as évre vonatkozó előrejelzését, amely szerint a magyar jegybank 2013-ban veszteséges lesz, sőt, történetileg-historikusan a legmagasabb, 203 milliárd forintot veszteséget éri majd el.

Miért tartom ezt gazdaságtörténetileg is súlyos megállapításnak? Azért, mert a tét 2013-ban a túlzottdeficit-eljárás alóli kivétel volt. Három egymást követő évben, mégpedig előre vetítve, tehát 2013-ra is a magyar államháztartási hiánynak 3 százalék alatt kellett lennie ahhoz, hogy Magyarországot kivehesse az Európai Bizottság a túlzottdeficit-eljárás alól. Ha megvalósul a jegybank akkori vezetéseinek 2012-es decemberi előrejelzése 2013-ra, akkor nincs meg a három év, és Magyarországot 2013 júniusában nem lehetett volna kivenni a túlzottdeficit-eljárás alól.

Nem volt tehát elég a 2011-es akkori módszertan szerinti 3 százalék alatti hiány, nem volt elég a 2012-es, már az új módszertan, tehát a kötelező magánnyugdíj-pénztári befizetések nélküli 3 százalék alatti hiány, kellett a 2013-as 3 százalék alatti hiány előrejelzése is. Azonban a 203 milliárd forintot veszteség a bruttó hazai termék 0,7 százaléka lett volna, és lehetetlen lett volna lezárunk Magyarországon a pénzügyi és gazdasági konszolidációt 2013 közepén.

Amikor 2013. március 6-án új időszámítás kezdődött azzal, hogy a jegybankba új vezetést érkezett, az első feladatunk az volt, hogy megvizsgáljuk, igaz-e a korábbi vezetés által 2013-ra megállapított 203 milliárd forintot veszteség. Még egyszer mondom, ha igaz lett volna, nem lehetett volna lezárunk a pénz-

ügyi konszolidációt, maradtunk volna a legkockázatosabb ország, hiszen nem vettek volna ki bennünket az egészen 2004-től, az uniós csatlakozás óta érvényesülő túlzottdeficit-eljárás alól. Megvizsgáltuk, és már 2013 márciusában jeleztük az Európai Bizottságnak, hogy nem lesz veszteséges a Magyar Nemzeti Bank. Majd egy aktív és intenzív jegybanki politikával elértük, hogy 2013-ban nemhogy megismétlődött volna az előző évi, 2012-es 40 milliárd forintot veszteség, hanem a jegybank 23,6 milliárd forintot pozitív eredménnyel zárt. Azt gondolom, ez a jelentős jegybanki fordulat hozzájárult ahhoz, mégpedig döntő mértékben, hogy a sikeres 2010-11-12-es kormányzati pénzügyi konszolidáció végén pontot tehesünk a túlzottdeficit-eljárásra, és Magyarországot 2013 júniusában kivették a túlzottdeficit-eljárás alól.

Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ezzel zárult le 2013 júniusában Magyarországon a pénzügyi konszolidáció. Ez az első jelentős példa volt 2010 után a kormányzat és a jegybank együttműködésére, hiszen a kormányzat korábban is jelezte, hogy megítélése szerint 2013-ban nem lesz olyan mértékben veszteséges a jegybank.

2013 márciusától tehát új időszámítás van a Magyar Nemzeti Bankban. Önök ismerik a Magyar Nemzeti Bank monetáris fordulatát jelző programokat, ismerik az alapkamat-csökkentés két ciklusát, amelynek következtében 7 százalékról végül 1,35 százalékra mérséklődhetett a magyar jegybanki alapkamat.

Ez természetesen továbbgyűrűzött az egész üzleti környezetbe, a banki betét- és hitelkamatokra, az állampapírhoz is kedvező fordulatot hozott, és az alapkamat-csökkentési ciklus következtében most már a költségvetés évente 300 milliárd forintot takarít meg az alacsonyabb alapkamatok révén előálló alacsonyabb állampapírhozámok nyomán. Ez az összeg még emelkedik is, 2019-ig eléri az 500-600 milliárd forintot éves megtakarítást. Ezért fontos, hogy kedvező, az egyensúlyi kamatlábhoz ma közel álló alapkamatszint legyen Magyarországon, ami az egész üzleti környezetet és az államháztartás helyzetét is pozitívan befolyásolja.

Önök ismerik a növekedési hitelprogramot, amelynek az egyes és kettes szakaszában várhatóan mintegy 2300-2400 milliárd forint érkezik meg a mikro-, kis- és középvállalati szektorhoz, tehát a magyar foglalkoztatásbővítést elsősorban megcélzó szektorhoz. Ismerik azt az adatot is, hogy nagyjából 27-28 ezer mikro-, kis- és középvállalat jut a növekedési hitelprogram forrásaihoz. Ez a vállalati szám nagyságrendileg magasabb, mint a 2007-13 között az uniós forrásokkal elért vállalatok száma. Ezt egy jegybank, ha monetáris fordulatot hajt végre, és főként együttműködik az adott kormánnyal - Magyarországon a magyar jegybank a magyar kormánnyal -, képes elérni.

A képviselő hölgyek és urak ismerik a Magyar Nemzeti Bank önfinanszírozási programját, amely elérte, hogy a jegybank helyett az állampapírok felé

mozduljon a banki finanszírozás, és most úgy gondoljuk, hogy a hitelezés, a piaci hitelezés is fellendülhet.

Jegybankelnökként fontos kijelentem, hogy 2013 márciusától teljesíti a Magyar Nemzeti Bank a 2000-es évek elején bevezetett középtávú inflációs célkövető rendszerét. A magyar jegybank bár bevezette, de nem teljesítette, nem tartotta magát az inflációs célkövetéshez, márpedig egy jegybanknak horgony kell. A magyar jegybank 2013 márciusától világossá tette és érvényesíti, hogy egyetlen horgonya van a magyar jegybank monetáris politikájának, ez pedig az, hogy a középtávú inflációs célkövetés a cél, ami 3 százalékos szintet jelent. A jegybank monetáris fordulata tehát visszatérést jelent egy konzervatív felelős jegybanki működéshez.

(9.30)

Igen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nagyon fontos és eredményes döntésnek tartom a kormány és az Országgyűlés döntését, amely szerint a Magyar Nemzeti Bankba integráltuk a korábbi önálló felügyeletet. Önök látták, hogy az elmúlt 10-15 év csalárd pénzpiaci működését, ezen belül a brókercégek, egyes brókercégek csalárd működését, a 10-15 év alatt felhalmozódott rossz működést 10-14-15 hónap alatt volt képes a jegybankba integrált felügyelet megoldani. Egy erős felügyelet csak egy erős jegybankban képes elérni, hogy megtisztítsa a pénzügyi rendszer egy jelentős részét a korábban, 10-15 év alatt felhalmozódott, mondjuk, hogy csalárd működés eredményeitől.

A Magyar Nemzeti Bank a 2013 márciusától végrehajtott monetáris politikai fordulattal mindhárom mandátumát teljesíti. Ma árstabilitás van Magyarországon, pénzügyi stabilitás van, és a Magyar Nemzeti Bank képes támogatni a magyar kormány gazdaságpolitikáját. Ennek pontos tükrre az, hogy 2013-ban és '14-ben a Magyar Nemzeti Bank által indított programok, tehát az alapkamat-csökkentés két ciklusa, az önfinanszírozási program, a növekedési hitelprogram együttesen a két év GDP-, tehát bruttó hazaitermék-bővülésének felét volt képes adni. Ez egy nagyon jelentős eredmény, és azt gondolom, megint egy pontos, hű jelzés arról, hogy mit képes elérni egy stratégiai szövetség kormány és jegybank között.

Igen tisztelt Ház! Elnök Úr! A Magyar Nemzeti Bank a végrehajtott monetáris politikai és felügyeleti fordulatok mellett, még egyszer, visszatért arra a pályára, ami egy felelős, konzervatív, de kreatívan működő jegybank pályája. 2008 után, tehát a globális pénzügyi válság után csak néhány jegybank maradt a globális jegybanki körben, ahol nem történt meg ilyen fordulat, ahol nem válaszoltak a pénzügyi válság új kihívásaira. Magyarországon sajnos ez volt a helyzet még 2012-ben, ezért voltak olyan gyökerek a fordulatok 2013-14-ben és '15-ben. Nekünk be kellett hozni 4-5 év szendergését, talán így nevezhetném a 2013 márciusáig működő jegybanki vezetést ezen a téren.

Visszatért a jegybank ahhoz a politikához is, hogy közpénzből közösségi vagyont épít, a közjó érdekében. A jegybankban keletkező és felhasznált pénz közpénz, de nem költségvetési pénz, nem adóforintokból származik a jegybank bevétele vagy működési költsége. Ez egy sajátos jegybanki pénz, és a jegybank vezetése - miután elértük, hogy pozitív eredménye volt a hatalmas veszteség helyett 2013-ban a jegybanknak, tehát még egyszer: mínusz 203 milliárd helyett plusz 23,6 milliárd forint, és elértük, hogy 2014-ben is közel 30 milliárd forint eredménye lett a jegybanknak, ma kijelenthetem kellő biztonsággal, hogy '15-ben is pozitív eredménye lesz a jegybanknak - kitűzte maga elé azt a célt, hogy egy új alapokmány és egy új társadalmi felelősségvállalási program keretei között közpénzből közösségi vagyont építsünk a közjó szolgálatában.

Tesszük ezt úgy, hogy minden egyes, a társadalmi felelősségi program keretei között elindított programot a kormány támogatásával és a kormány-nyal való egyeztetéssel hajtunk végre. Így valamenyny, a közösségi pénzből közösségi vagyont építő, közjót szolgáló programunk valójában egyetlen céllal, iránnyal rendelkezik, ez a magyar oktatási rendszer színvonalának emelése, a magyar oktatási rendszer megújulása. Lényegében valamennyi jegybanki program, amelyek tehát az alapokmány szerint, valamint a társadalmi felelősségvállalási program szerint indultak és indulnak, az oktatási rendszer megújulását célozzák. Ilyen a kecskeméti egyetem, a főiskolából egyetemmé váló kecskeméti felsőoktatási rendszer, ilyen a Corvinus Egyetem megújulását célzó nemzeti banki tanszék felállítása, ilyen a Pécsi Tudományegyetemmel indított közös doktori programunk.

Nagyon fontosnak tartom, hogy miután megtörtént a monetáris politikai fordulat a magyar jegybankban, és miután törekszik a jegybank, hogy egyetlen évben se legyen a következő években veszteséges, hanem pozitív eredménye legyen, a pozitív eredmény terhére Magyarország talán legfontosabb erőforrását, az emberi erőforrást, a tudástőke gyarapítását, az oktatást fejlessze.

Tisztelt Elnök Úr! Igen tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A Magyar Nemzeti Bank 2012-es, '13-as és '14-es beszámolóját, azok összegzését, engedjék meg, hogy azzal zárjam, hogy 2013 márciusától a Magyar Nemzeti Bank újból a magyar nemzet bankja, minden szakmai programjával és minden, a társadalmi közjót célzó programjával. Egy legfrissebb példát engedjenek meg arra, hogy mit ér, milyen fontos a kormány és a jegybank, ez esetben Magyarország Kormánya és a Magyar Nemzeti Bank közötti együttműködés.

Magyarország Kormánya ez év szeptemberében jelezte, hogy kockázatosnak látja a jövő évi 2,5 százalékos növekedési cél elérését, és arra kérte a jegybankot, hiszen vannak rendszeres konzultációk a kormány vezetői, illetve a Magyar Nemzeti Bank vezetése között, hogy gondolkodjunk olyan programokon, amelyek visszahozzák a jövő évi növekedést. Hiszen óriási kockázatok vannak. Most ezeket talán

nem sorolnám végig, hiszen mindenki ismeri a kínai gazdaság lassulásától az Európai Unió különböző országaiban még folytatódó pénzügyi válságig.

A Magyar Nemzeti Bank aktívan és gyorsan válaszolt a kormány kérésére. Nagy Márton alelnök úr vezetésével kidolgoztunk egy olyan programot, amit tegnap a Monetáris Tanács jóváhagyott, és amely programot a 2016-os év növekedésének megerősítésére fogjuk használni 2016. január 1-től. Ebben a programban, azt gondolom, hitelesen és megalapozottan állítjuk, hogy a 2016-os évben a bruttó hazai termék 0,5, illetve 1 százalékkal bővülhet a program hatására Magyarország bruttó hazai terméke. Ez azt jelenti, hogy a kormány felkérésére a Magyar Nemzeti Bank képes volt egy olyan programot kidolgozni, ami esélyt nyújt számunkra arra, hogy Magyarország újból a régió és az Európai Unió leggyorsabban bővülő gazdaságai között legyen, tehát a 3 százalékos vagy afeletti növekedési sávba kerüljön.

Ez egy friss példa, de engedjék meg, hogy azt jelezsem, hogy 2013 márciusa óta a Magyar Nemzeti Bank és a kormány között, a kormány és a Magyar Nemzeti Bank között stratégiai szövetség, stratégiai együttműködés van, és az összes eredmény, amelyről önöknek most beszámolhattam, lényegében ennek az együttműködésnek a gyümölcse és következménye.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps a kormányparti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Magyar Nemzeti Bankról szóló CXXXIX. törvény 10. § (8) bekezdése alapján a vita során a Magyar Nemzeti Bank elnökét a Monetáris Tanács elnökhelyettese, Nagy Márton helyettesíti a továbbiakban.

(9.40)

Megadom a szót Bánki Erik úrnak, a Gazdasági bizottság elnökének, a határozati javaslatok előterjesztőjének, 30 perces időkeretben. Öné a szó.

BÁNKI ERIK, a Gazdasági bizottság elnöke, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A Gazdasági bizottság az október 27-ei ülésén megvitatta és végigtárgyalta azt a három beszámolót, amelyet a Magyar Nemzeti Bank elnöke nyújtott az Országgyűlés elé. A 2012. évről szóló beszámoló még nem Matolcsy Györgyöt érinti, hiszen a korábbi jegybankelnök, Simor András időszakra vonatkozik. A 2013. és a 2014. évi beszámolók azonban már, ahogy az elnök úr is többször jelezte a felszólalásában, a 2013. márciusban sorra került jegybankelnöki csere következtében, alapvetően már a Matolcsy György által irányított jegybank eredményeit és az általuk meghozott döntések következményeit vizsgálta.

A bizottságunk, elég alapos tárgyalást követően, három országgyűlési határozati javaslatot nyújtott be

a parlament elé, amelyben a vizsgált időszakokra vonatkozóan azt javasolja, hogy a tisztelt Ház fogadja el azokat a beszámolókat. Engedjék meg, hogy némi kiegészítést azért tegyek hozzá, hiszen a három beszámoló nem feltétlenül azonos tartalmú, mindhárom évben, 2012-ben, 2013-ban és 2014-ben is egészen más külső és belpolitikai események uralták a gazdaságfejlesztés irányítását.

Ha röviden a 2012-es beszámolóval kezdek, akkor ott elég szomorú summája van a 2012-es évnek, hiszen egy 40 milliárd forintos veszteséggel zárta a jegybank - még egyszer hangsúlyozom, Simor András jegybankelnök vezetésével - azt az évet, ami azt jelentette, hogy a magyar államháztartásnak, a magyar költségvetésnek 40 milliárd forintot kellett a jegybank részére átutálnia annak érdekében, hogy a működése fenn tudjon maradni.

Ez nem volt meglepő abban az évben, hiszen az előző években, a jegybank akkori vezetésének a határozó közreműködésével, folyamatosan, évről évre veszteséggel gazdálkodott, ami azt jelentette, hogy a magyar adófizetők pénzét kellett felhasználni arra, hogy egyáltalán a jegybanki működés feltételeit az Országgyűlés biztosítani tudja.

2013 márciusában egy érdemi változás állt be a jegybank működésében, nemcsak azért, mert Matolcsy György személyében egy új elnök érkezett a Nemzeti Bank élére, hanem azért is, mert a jegybank teljes politikája megváltozott. Ahogy az elnök úr is kiemelte több alkalommal a beszámolójában, visszatért arra a vágányra a Nemzeti Bank monetáris politikája, amely a mindenkori kormány működésével összhangban lévő, egyébként a magyar gazdaság folyamatait támogató pénzügypolitikai intézkedéseket jelentette 2013 márciusától kezdve.

Hogy ennek mik lettek az eredményei, azokat az elnök úr szintén elsorolta, de azt gondolom, hogy érdemes néhány elemet kiemelni belőle. Az új korszakot először is az jellemezte a Magyar Nemzeti Bank politikájában, hogy mindhárom, egyébként számára törvényileg kiemelt területen komolyan is vette a működését, komolyan gondolta azt, hogy ha egyszer létezik egy olyan jogszabály, amelyet a magyar Országgyűlés fogadott el, és amely törvényben rögzíti a jegybank működésének kereteit, akkor egy felelős vezetés komolyan gondolja azt, hogy szeretne megfelelni azoknak a törvényeknek, amelyek az általuk irányított szervezetre, jelen esetben a Magyar Nemzeti Bankra vonatkoznak.

Ennek megfelelően az árfolyam-stabilitás megteremtése érdekében azonnali intézkedéseket fogantatosítottak. Ennek köszönhető az, hogy mára a jegybank az alapítása óta legalacsonyabb alapkamatot, 1,35 százalékos alapkamatot határozott meg. Ez pedig azt jelenti, hogy azok az előnyök, amelyeket ettől vártunk, amik a gazdaság élénkítésére vonatkozó, az államháztartás finanszírozásának a könnyítésére vonatkozó következmények, ezek száz százalékosan bevaltották a hozzá fűzött reményeket.

Nagyon fontosnak tekintette a jegybank, és ezt is kiemeltük a Gazdasági bizottság ülésén, a pénzügyi stabilitás megteremtését, hiszen ne felejtjük el, hogy

2013-ban, amikor ez a gazdaságpolitikai fordulat bekövetkezett a jegybank irányításában, akkor pénzügyi stabilitás szempontjából a világ tíz legrosszabb helyzetben lévő országa között volt Magyarország.

És végül, a gazdaságpolitika támogatását is komolyan vette a jegybank vezetése. Ennek köszönhető az, hogy a magyar gazdaság mára Európa legjobb teljesítő gazdaságai között van. Elmondhatjuk azt, hogy az elmúlt két és fél év során Magyarország az európai uniós tagállamok közül is kiemelkedő gazdasági növekedést tudott elérni.

Ennek köszönhetően új munkahelyeket tudtunk teremteni. Ennek köszönhetően jelentősen tudtuk növelni azokat a támogatásokat, amelyek mind a munkahelyteremtés irányába, mind pedig a magyar polgárok életszínvonalának a javítása szempontjából meghatározták az elmúlt évek gazdaságpolitikáját.

És hogy, hogy nem, egy felelős jegybanki vezetés képes volt elérni azt, hogy a 2013-ra prognosztizált rekordmértékű, 203 milliárdos veszteség helyett az év végére 26,8 milliárd forintos nyereséget tudtak elkönyvelni. Ez azt jelentette, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy a magyar államháztartásnak, a magyar költségvetésnek 2013-ban 203 milliárd forintot takarított meg a jegybank vezetése.

Azt gondolom, hogy mindannyiunk nevében köszönet és elismerés illeti a jegybank vezetésének eredményes és sikeres munkáját. *(Gőgös Zoltán: Nem hallják! Elmentek!)*

Ha megnézzük a 2014-es év teljesítményét is, és összeadjuk a 2013. és 2014. évet, akkor azt mondhatjuk egyöntetűen, hogy részben ennek a 203 milliárd forintos veszteségnek a megtakarításával, részben a kormány gazdaságpolitikájának eredményességével, és nem utolsósorban a jegybanki alapkamat csökkentésének köszönhetően, az államháztartás hiányának, illetve a magyar államadósságnak a sokkal olcsóbban történő finanszírozása által körülbelül 600-700 milliárd forintot takarított meg a jegybank az állami költségvetés számára, ami, azt gondolom, hogy egy igen jelentős segítség volt. Igen jelentős segítség volt mindannyiunk számára, a magyar parlament és a magyar államháztartás gazdálkodásának a számára.

Azt gondolom tehát, hogy azok az eredmények, amelyeket a beszámolóknak érintett 2013. és 2014. évben elért a Magyar Nemzeti Bank, azok nemcsak kiemelkedő jelentőségűek, a hatásuk a magyar társadalom teljes egészét érinti, hiszen ennek köszönhető az, hogy számos fejlesztési programot a magyar államháztartás képes volt finanszírozni. De talán ami ennél is fontosabb, a jegybankelnök úr kiemelte, hogy egyáltalán kiszabadulhattunk abból a csapdából, amely gyakorlatilag az európai uniós csatlakozásunk óta sújtotta Magyarországot, azaz 2004. május 1-je óta: a kötelezettségszegési eljárás, amely a magyar államháztartás felelőtlen gazdálkodásának az eredménye volt.

Azt gondolom, hogy igen jelentős segítséget kaptunk a jegybanktól ahhoz, hogy ebből a pozícióból kikerülhessünk, és a magyar gazdaság fejlesztésének, a sikeres magyar gazdaságpolitikának elengedhetet-

len háttere volt ez a típusú együttműködés a Nemzeti Bankkal.

Még egy fontos programot szeretnék kiemelni, tisztelt hölgyeim és uraim, az elmúlt időszakból, ez pedig a növekedési és hitelprogram, amelyet a jegybank indított. Számos ország küzdött a válságot követően azzal a problémával, hogy egyszerűen nem volt belső finanszírozás, nem volt a hazai kis- és középvállalkozásoknak - vagy inkább úgy fogalmazhatok, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozásoknak - lehetőségük arra, hogy egyébként azokba a piaci résekbe, amelyekbe tudásuk, korábbi termelési tapasztalataik, gyártókapacitásaik alapján be tudtak volna törni, finanszírozás hiányában nem tudták megtenni.

Gondolom, az nem újdonság az önök számára sem vagy a gazdaságpolitikával foglalkozók számára sem, hogy a szocializmus több mint 50 éve alatt a magyar kis- és közepes vállalkozások mindenfajta feltőkésítési lehetőségtől értelemszerűen elestek, hiszen a rezsim időszakában még működni sem tudtak. A hetvenes évek közepétől-végétől volt lehetőség arra Magyarországon, hogy magántulajdonban lévő társaságok egyáltalán a működésüket elkezdjék, ezért a rendszerváltás után egyszerűen versenyképtelenek voltak mind a hazai, mind az európai piacon.

A növekedési és hitelprogram egy olyan lehetőséget kínált a hazai vállalkozások számára, amelyet nyugodtan nevezhetünk történelmi lehetőségnek is. Hadd mondjak el önöknek egy viszonyszámot, hogy tudjuk értékelni, mit jelentett az a több mint 2000 milliárd forint, amely ennek a programnak köszönhetően a hazai vállalkozásokhoz kerülhetett forrásként.

(9.50)

Az Európai Parlament a mostani fejlesztési időszakában tudta elsőként elérni azt - az Európai Bizottsággal együttműködve nyilván -, hogy az európai kis- és középvállalkozások számára, amelyek megjegyzem, nagyjából ugyanannyi részt vállalnak a foglalkoztatásból, mint a hazai kis- és középvállalkozások, tehát a munkahelyek több mint 70 százalékát ők adják és ők tartják fenn Európában is; nos, hogy ezeknek a vállalkozásoknak a versenyképességét javítandó, egy hitelprogramot indítsanak, ha már támogatásokkal nem minden esetben lehet a beruházási céljaikat támogatni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az Európai Unió 28 tagországra hét év időtartamra 4 milliárd, azaz négy milliárd euró összegben volt képes az Európai Parlament egy ilyen programot elindítani. A Magyar Nemzeti Bank a magyar kormánnyal együttműködve egy 7 milliárd eurós programot tudott lefuttatni, két év alatt. Tehát erre csak azt tudom mondani, hogy ha valaki komolyan veszi azt, hogy a hazai kis- és középvállalkozásokat szeretné támogatni, ha komolyan veszi azt, hogy olyan gazdasági klímát kíván teremteni, amely lehetőséget ad arra ezeknek a vállalkozásoknak, hogy az általuk dédelgetett terveket megvalósítsák, azokat a fejlesztési elképzeléseket, ame-

lyeket tudásuk, tapasztalatuk alapján végre tudnának hajtani, azokat meg is tudják valósítani, ez semmi más, tisztelt hölgyeim és uraim, mint szándék és elhatározás kérdése.

Nagyon örülök annak, hogy Magyarországnak olyan kormánya van, amely komolyan veszi az adott ígéreteit, komolyan veszi azt, hogy olyan gazdasági klímát, gazdasági környezetet kíván teremteni a hazai vállalkozások számára, amely a munkahelyteremtés terén, a piaci versenyképesség terén is kiemelkedő lehetőségeket ad számukra.

Elnök úr beszélt a társadalmi szerepvállalás felelősségéről és azokról a célokról, amelyeket a Nemzeti Bank ezen a téren kitűzött maga elé. Nagyon fontos kiemelni azt, és ez a korábbi vitában, azt gondolom, nem volt egyértelmű, hogy a jegybank mint független intézmény az általa elért gazdasági eredménnyel önmaga gazdálkodhat.

Tehát arra sem mód, sem lehetőség nincs, hogy a jegybanknál képződött nyereséget az állami költségvetésbe befizesse. Érdekes egyébként ugyanakkor, hogy a jegybank működőképességének fenntartása érdekében, amennyiben veszteséget termel, azt az állami költségvetésnek kell finanszíroznia. Az a tehetséggondozó program, azok a kutatási együttműködések, azok a közös programok, amelyek elnök úr által is említett egyetemi és nemzeti banki együttműködésben megvalósulnak, ezek mind-mind olyan pluszt, olyan többletet adnak a magyar társadalom számára, amit egyébként a hazai költségvetésből kellene finanszíroznunk.

Azt gondolom, hogy nem támadásoknak kellene érnie a jegybankot, hanem inkább az elismerés szavával kéne adoznunk, és meg kéne köszönnünk azokat a döntéseket, intézkedéseket, amelyek következtében egyébként az állami költségvetésből finanszírozott programokat váltja ki részben az a társadalmi szerepvállalás, amelyet amúgy alapító okmánya szerint is a jegybank képvisel és amelyet a jegybank végre is hajt.

Ez sem újdonság, hiszen a korábbi időszakban is voltak hasonló intézkedések, amikor lehetőség és adottság volt a jegybank számára, ha képes volt arra, hogy eredményesen gazdálkodjon, a korábbi időszakban hasonló, nyilván nem ilyen nagyságrendű kötelezettségvállalásokat tett. Én ennek csak - még egyszer megjegyzem - örülni tudok, hogy egyáltalán a lehetősége fennáll annak, hogy a sikeres gazdálkodásnak köszönhetően van forrás ezekre a programokra is.

Ez ugyan a beszámolókat nem érinti, de ha a jövőről beszélünk, amiről elnök úr szintén néhány említést tett, azt is örömmel üdvözlöm, hogy a jegybank nem áll meg a hazai gazdaság élénkítésének támogatásában, nem áll meg abban a szándékában sem, hogy a hazai vállalkozások finanszírozása egyre jobb körülmények között és egyre magasabb intenzitással történhessen, hiszen az az új program, amelyet éppen Nagy Márton alelnök úr a tegnapi napon jelentett be, amely a növekedési hitelprogramot kiváltja, nagyságrendjében és eredményességében is legalább az elmúlt két évhez hasonló, ha azt meg nem

haladó következményeket jelenthet majd a magyar gazdaság számára, hiszen a 0,5-1 százalékos GDP-növekedés, tisztelt képviselőtársaim, nagyon komoly költségvetési bevételt fog hozni a költségvetésünk számára.

Tehát a Gazdasági bizottság nagy többséggel támogatta azt a határozati javaslatot, amelyet most benyújtottunk önöknek. Kérem a parlament valamennyi képviselőjét, hogy támogassa annak elfogadását, hiszen azt gondolom, hogy az elmúlt évek működése nemcsak hogy eredményes, hanem európai szinten is kiemelkedő volt a Magyar Nemzeti Bankban.

Bízom abban, hogy azok a tehetséges fiatalok, akiket a Nemzeti Bankban meg lehetett tartani, azok, akik európai szinten is versenyképes tudással rendelkezve nem hagyták el Magyarországot, hanem felelősséget érezve ott maradtak a jegybank kötelekében, és többek között ezeket az imént felvázolt sikeres programokat rakták össze és indították el, nagyon bízom abban, hogy ez a tudás és ez a tehetség a későbbiekben is hasonló eredményekkel fog járni, és még egyszer mondom: olyan költségvetési megakarításokat jelent az államháztartás számára, amely a mindenkori kormányok későbbi gazdaságfejlesztési és a társadalom felzárkóztatására irányuló programjait is segíteni fogják.

Kérem tehát tisztelt képviselőtársaimat, hogy a Gazdasági bizottság javaslatait támogatni szíveskedjenek.

Köszönöm a figyelmet, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bánki Erik bizottsági elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány képviselőjében Hornung Ágnes államtitkár asszony van jelen, akit tisztelettel köszöntök. Jelezte, hogy tiszteletben tartva a Magyar Nemzeti Bank függetlenségét, nem kíván álláspontot ismertetni a vita során. *(Derűltetés és taps az MSZP padsoraiban. Egy hang: Bravó! - Korózs Lajos: Szívesen hallgattuk volna, államtitkár asszony!)*

Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. Elsőként megadom a szót Bánki Eriknek, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának. *(Gógós Zoltán: Végig te beszélsz, Erik?)*

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Miután a Gazdasági bizottság ülésén a Fidesz országgyűlési képviselői kifejtették már álláspontjukat, és gyakorlatilag a Gazdasági bizottság többségi támogató döntése tükrözi azokat a felszólalásokat és hozzászólásokat, amelyeket a Gazdasági bizottságban elmondtunk, azt gondolom, hogy lényegében a bizottság álláspontjaként elmondott véleményem tükrözi a Fidesz-frakciónak a jegybank beszámolóival kapcsolatos álláspontját.

Engedjék meg, tisztelt elnök úr és tisztelt képviselőtársaim is, hogy néhány pontosítással, néhány

adattal röviden kiegészítsem az általam imént elmondottakat.

Amikor arról beszéltünk, hogy a kormány gazdaságpolitikáját miképpen támogatta az elmúlt időszakban a Nemzeti Bank, akkor beszéltem a sikeres növekedési hitelprogramról, amely a kis- és középvállalkozói szektorban 2013-2015 között 2300-2400 milliárd forintnyi finanszírozást teremtett meg. Arról is beszéltem, hogy az államadósság terén megvalósított megtakarítások, ahogy elnök úr is a beszámolójában felvázolta, csak 2013-ban és '14-ben érték a 300 milliárd forintot. 2015-ben, már önmagában a '15-ös évben, ebben az évben 300 milliárd forintot fognak jelenteni, és 2016-tól várhatóan 600-700 milliárd forintra emelkedhetnek.

Az eddig megvalósított jegybanki programok a GDP-növekedésnek már eddig is körülbelül az 50 százalékát voltak képesek adni; s ahogy Nagy Márton alelnök úr bejelentette a tegnapi nap során, a következő időszak hitelkonstrukciói vagy jegybanki programja, ami a hitelkihelyezés mértékének növekedését fogja magával hozni, az is várhatóan egy 0,5-1 százalékos növekedést jelent majd a hazai GDP-ben.

Összességében a jegybanki működés és a működés struktúrájának átalakítása tehát az alapja annak a sikeres gazdaságpolitikának, amelyet a magyar kormány az elmúlt évek során elért. Nagyon remélem, hogy azok a korábbi támadások, amelyek a jegybank működését, a jegybank különböző programjainak elindítását érték, azok a képviselők, akik ezeket a támadásokat megfogalmazták, a következő években be fogják látni, hogy semmi mást nem jelentettek ezek a támadások, mint pusztán politikai indulatok megvalósítását és megjelenítését.

Hiszen a növekedési hitelprogram elindításánál is emlékezzünk még azokra a szkeptikus ellenzéki megjegyzésekre, miszerint nem lesz, nincs abban az állapotban a hazai kis- és középvállalkozói réteg, hogy egy ilyen forráslehetőséget megfelelő módon fel tudjon használni, és ilyen értelemben egy túlzott, eltúlzott mértékű hitelmennyiség az, amit a Nemzeti Bank a növekedési hitelprogram keretében kihelyezni vagy kihelyeztetni kíván. Az elmúlt időszak eseményei azt bizonyították, hogy nemhogy túlzottak lettek volna az elvárások, hanem nagyon is jól mérték be azokat az igényeket, amelyek a hazai gazdaságban megjelentek.

(10.00)

Kellő körültekintéssel gondolták végig ezt a programot, és ennek köszönhetően gyakorlatilag teljes egészében az előzetesen tervezett hitelmennyiséget a mikro-, kis- és középvállalkozói réteg képes volt felszívni.

Biztos vagyok abban, hogy annak az eredménynek, amely több mint 430 ezer új munkahely megteremtését tette lehetővé 2010 és 2015 között, egy igen jelentős támogatója és támasza volt a Nemzeti Bank ezzel a növekedési hitelprogrammal, illetve azzal, amit Matolcsy elnök úr is kiemelt a bevezetőjében, hogy egyáltalán lehetőségünk volt arra, hogy rekord-

gyorsaságú idő alatt kikerüljünk a kötelezettségszegési eljárás alól, és ezáltal olyan önálló pályára állhasson a magyar gazdaságfejlesztés, amely az európaiaktól eltérő, szintén valamennyi európai szervezet, illetve a hazai ellenzéki képviselők által támadott, unortodoxnak nevezett gazdaságpolitika, amelyet érdekes módon ma már maga a Világbank is elismer egyébként, és Európa és a világ vezető közgazdászai is elismerik. Merthogy az természetes, hogy válság körülményei között, extrém körülmények között csak extrém gazdaságpolitikai eszközökkel van lehetőség és remény arra, hogy abból a mély válságból, amelyben a szocialisták hagyták 2010-ben Magyarországot, egyáltalán ki tudjunk törni.

Nem kell mást tennünk, tisztelt képviselőtársaim, mint megnézni ma Görögországot. 2010-ben Görögország és Magyarország körülbelül hasonló állapotban volt az államadósság terén, a gazdasági növekedés negatív eredményeit, illetve a súlyosan növekedő munkanélküliség állapotát tekintve. Ha megnézzük ma Görögországot, egy teljes szétesésben lévő ország, amelyet gyakorlatilag mesterséges lélegetetőgépen tart az Európai Unió. Olyan támogatásokat, olyan hiteleket kapnak, amelyeket meggyőződésem szerint saját erejükből soha nem fognak tudni visszafizetni.

A fiatalok, pályakezdők munkanélküliségi aránya 50 százalék fölötti, a munkanélküliség önmagában is történelmi rekordokat dönt, és gyakori utcai megmozdulásokkal fejezi ki a tömeg azt, hogy mennyire elégedetlen az országot vezető aktuális kormánnyal. Ehhez képest Magyarország, ahogy az imént mondtam, mind a munkahelyteremtés terén, mind a gazdasági növekedésben Európában egyedülálló eredményeket ért el, Európa éltanulói közé tartozik, ugyanúgy, mint ahogy egyébként a felelős költségvetési gazdálkodás terén is, hiszen 2014-ben Európában három olyan ország volt mindösszesen, amely képes volt arra, hogy a költségvetési hiányát az egyébként előírt 3 százalék alatt tartsa.

Tehát azokban az eredményekben, azokban a sikerekben, amelyeket egyébként a magyar kormány irányításával nekünk, parlamenti képviselőknek a parlamenti törvények meghozatalával sikerült támogatnunk, nagy segítségünkre volt a jegybank, és én bízom abban, hogy ez a későbbiekben sem lesz más-ként. Még egyszer köszönöm a jegybank vezetésének és valamennyi dolgozójának azt az áldozatos munkát, amelyet az elmúlt években tettek, azt a bátorságot, amellyel egy teljesen újfajta jegybanki politikával sikerült ezt elérniük, és azt a mérhetetlen támogatást, amelyet a hazai kis- és középvállalkozásoknak a speciális növekedési hitelprogrammal megtettek. Mindezt köszönjük.

Kérem a képviselőtársaimat, hogy a Gazdasági bizottság határozati javaslatát támogassák, amellyel elfogadjuk és tudomásul vesszük a Magyar Nemzeti Bank beszámolóját. Köszönöm szépen a figyelmet és a szót, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom a tisztelt Országgyűlést, hogy a

frakcióknak 30 perces időkeret áll rendelkezésére. Az MSZP képviselőcsoportja jelezte, hogy ezt ketten megosztják egymás között. Elsőként megadom a szót Burány Sándor képviselő úrnak.

BURÁNY SÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Miközben Matolcsy György beszámolóját hallgattam, azon gondolkodtam, hogy vajon kik a kedvenc művészei.

Azt, hogy kik a kedvenc festői, úgy-ahogy lehet sejteni, hiszen a Magyar Nemzeti Bank múkincsvásárlási programjában szereplő festmények nyilván megfelelnek az elnök úr kényes ízlésének, bár elég eklektikus képet mutatnak ezek a vásárlások. Azt viszont, hogy ki lehet vajon a Magyar Nemzeti Bank elnökének kedvenc költője, könnyű volt kitalálni - minden bizonnyal Kosztolányi Dezső.

Kosztolányi Dezső egyik költeménye, a *Költő a huszadik században* című vers jutott eszembe erről a beszámolóról, amely költemény annyira meghihlette a Magyar Nemzeti Bank elnökét, hogy beszámoló címen maga is egy szabad verset rögtönzött. Ez a szabad vers erősen hajaz viszont Kosztolányi Dezső költeményére, és engedjék meg, hogy ez utóbbiból idézzek, ez pontosan kifejezi a jegybankelnök úr hozzáállását: „És önmagamat önmagammal / mérem. / Szavam ha hull, tömör aranyból / érem. / Mindegyiken képmásom, mint királyé, / s a peremén / a gőgös írás: / én.”

Ennyi derült ki ebből a beszámolóból, tisztelt hölgyeim és uraim. Egészen elképesztőnek tartom, hogy a Magyar Nemzeti Bank elnöke, másodpercekre rá, hogy elmondta öntömjénező beszámolóját, gyávan megfutott a parlament plenáris üléséről, és nem kíváncsi a képviselői hozzászólókra, alelnökét hagyva itt túsul, hogy a képviselői hozzászólásokat végighallgassa, és azokra reflektálni tudjon.

Ritkán hallhatunk az Országgyűlésben ennyire önelégült, ennyire öntömjénező beszámolót, mint ahogy azt az elmúlt percekben a Magyar Nemzeti Bank elnöke megtette. Azért is feltűnő ez a vélemény, mert azok az eredmények vagy eredménytelenségek, amelyek ezt a korszakot jellemezték, szerénységre kellene hogy intsek a jegybank elnökét.

És engedjék meg, hogy röviden azért reagáljak a Fidesz vezérszónokának a hozzászólására, ami tágabban értelmezve a gazdaságpolitikáról is szólt, csak néhány tévedést elkövetett ebben a hozzászólásban. Szóval, a világ nem nagyon becsüli ezt a magyar gazdaságpolitikát, azért szeretném a figyelmét erre felhívni. Ezt a magyar gazdaságpolitikát a bővli kategóriába vágta az önök kormányzása alatt, és nem így örökölték.

Amikor átvették a kormányzást 2010-ben, még befektetésre ajánlott kategóriában volt a magyar államadósság, az önök kormányzásának az idején került ez a bővli kategóriába, és ma is ott van; most várjuk, hogy a jövő heti döntések végre kihúzzák-e ebből a méltatlan kategóriából Magyarországot. De megnézhetné volna a Fidesz vezérszónoka a versenyképességi rangsor alakulását: csak tavaly óta két

helyet rontottunk ezen a versenyképességi rangsorban elfoglalt helyezésünkön. Ez sem arról tanúskodik, hogy a világ annyira honorálná és értékelné a magyar gazdaságpolitika lépéseit.

S ha egyébként a képviselő hölgyek és urak megnézik a forint árfolyamának alakulását, és ha a Magyar Nemzeti Bank elnöke röviden erre is kitért volna nagyképű beszámolójában, akkor azért el lehetett volna azt mondani, hogy 2010-ben a Magyar Nemzeti Bank hivatalos adatai szerint az éves átlagárfolyama az eurónak 275,4 forint volt, míg 2015-ben az első féléves átlagszám 307,45. És ha már korszakváltásról beszélt a jegybankelnök úr, akkor elmondhatjuk, hogy 2012-höz képest - amikor átvette a Magyar Nemzeti Bank vezetését, és maga is úgy ítélte meg, hogy ez korszakhatár volt - 18-20 forinttal kell többet fizetni egy euróért. Ezekre ennyire büszkék? És ráadásul a forint tudatos gyengítésének a következménye a Magyar Nemzeti Bank nyeresége, azért erről sem szabad megfeledkezni.

A Magyar Nemzeti Bank nyereségével kapcsolatban lehetne felelős döntést is hozni. Örültem volna, ha az államtitkár asszony azért a hozzászólásában legalább pár gondolatot erről mondott volna, mert a jegybank függetlensége nem zárja ki, hogy a kormánytagoknak legyen véleménye a jegybank monetáris politikájáról. De a tény az, hogy ez a nyereség most szabadon elkölthető prédává vált a Magyar Nemzeti Bank által. Lehetne másra is fordítani, mint múkincsvásárlásokra és ingatlanvásárlásokra, hiszen létezik az az összefüggés - erre helyesen rámutatott a Fidesz vezérszónoka, csak nem vitte tovább a gondolatot -, hogy ez úgy működik, hogy amikor a jegybank veszteséges, akkor ezt a veszteséget a központi költségvetésnek kell állnia.

(10.10)

De éppen ezért egy felelős jegybanki gazdálkodás alapeleme kellene hogy legyen, hogy amikor a jegybanknak nyeresége van, akkor ebből nyereségtartalékot képez, pont azokra az időkre, hogy amikor a forint újra gyengülni kezd - hiszen előbb-utóbb be fog következni ez a folyamat -, akkor legyen miből pótolni ezt a veszteséget, és ne kelljen a központi költségvetésnek az adófizetők pénzéből jótállnia a jegybanki veszteségért. Nem ezt teszi a Magyar Nemzeti Bank, hanem egy olyan gigantikus programba kezdett, amire példa egészen egyszerűen nem volt az elmúlt évek gazdaságtörténetében.

Az természetesen önmagában nem ördögtől való, sőt, akár helyeselhető is, hogyha a társadalmi felelősségvállalási program keretében a Magyar Nemzeti Bank mecénásként karitatív tevékenységeket, oktatási tevékenységeket támogató pénzügyi intézként jelen van a hazai piacon, csak nem kéne mértéket veszteni. Mert az, ami itt folyik, egészen egyszerűen pazarlás. Pazarlás, hiszen csak oktatási programokra mintegy 250 milliárd forintot tölt be különböző alapítványokba a Magyar Nemzeti Bank. Ez az összeg jelentősen nagyobb, mint a magyar felsőoktatás éves tá-

mogatása. Igaz, a magyar felsőoktatásban különböző egzakt tudományokat lehet tanulni, míg ennek a 250 milliárd forintnak a célja, különböző alapítványokon keresztül, a matolcsyzmus oktatása egészen egyszerűen. Tehát az, hogy a matolcsyzmus oktatására másfélszer annyi pénzt tol alapítványokba a Magyar Nemzeti Bank, mint a magyar felsőoktatás éves állami támogatása, ez egészen egyszerűen több a soknál. Az ingatlanvásárlásokról pedig nem is beszélve, hiszen, hogy ezt az oktatási tevékenységet úgymond kellő körülmények között el lehessen végezni, az utóbbi évek egyik legambiciózusabb ingatlanbefektető cégévé vált a Magyar Nemzeti Bank, olyan mértékben, olyan milliárdos összegekért vásárolt különböző luxusingatlanokat szerte az országban és Budapesten is. Még egyszer mondom, egy szerény mértékű társadalmi felelősségvállalási programot még üdvözölni is lehetne, de ilyen mértékű aránytvesztést egészen egyszerűen nem lehet szó nélkül hagyni.

És természetesen, ha a jegybank vezetőinek saját keresetéről van szó, akkor egyáltalán nem szerény ez a jegybanki vezetés. Mert miközben a forintot sorsára hagyták, a saját fizetésükről azért gondoskodtak. Míg korábban, amikor a mostani jegybankelnök még a kormány tagja volt, akkor közös döntéssel alkottak meg olyan jogszabályokat, amelyekben korlátozták a Magyar Nemzeti Bank vezetői fizetésének felső határát, addig, amikor kiderült, hogy ezt a pénzt most már ők keresik meg, mert ők ülnek ott ezekben a pozíciókban, akkor kevesellték, és megváltoztatták ezeket a szabályokat.

Így aztán egyáltalán nem csípi a szemüket, hogy a legfőbb ügyész felesége jegybanki alkalmazottként közel ötmillió forintot keres. És az sem csípi a szemüket, hogy különböző alapítványokon keresztül, azok vezetőségében, kuratóriumában szerepet vállalva, a jegybanki vezetés jelentős számban részesül pluszjuttatásokban, olyannyira, hogy van olyan alelnök, aki sokkal többet, közel hárommillió forintot kap havonta az alapítványi kuratóriumi tagságokért, mint egyébként az 1,9 milliós fizetése. Sőt, Matolcsy György jegybankelnök is mintegy 14 millió forintot keresett pluszban, igaz, hogy ezt a vagyonnyilatkozatában elsőre nem sikerült feltüntetnie.

Más földi halandó esetében ez akár felvetné a költségvetési csalás bűncselekményének gyanúját is, de a Legfőbb Ügyészség, amely dönteni hivatott abban, hogy ez most bűncselekmény vagy nem, úgy ítélte meg, hogy a Magyar Nemzeti Bank elnökének tudata nem tudta átfogni azt, hogy plusz 14 millió forintos jövedelemre tett szert. Az a jegybankelnök pedig, akinek ügyészségi papírja van arról, hogy évi 14 millió forintos pluszjavadalmazást tudatával nem képes átfogni, itt, a parlament pulpitusán, mielőtt gyáván megfutott volna, mást sem tett a beszámolójában, mint saját magát dicsérte az egekig.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nehéz dolga van a képviselőknak akkor, amikor komolyan kéne venni a parlament plenáris ülését, olyan körülmények között, amikor a tárgyalás menete egészen egyszerűen méltatlan a tisztelt Házhoz. Nehéz komolyan venni

ezt a beszámolót, amikor a Nemzeti Bank elnöke sem veszi komolyan. Komolyan csak saját szavait vette, igaz, ott nem fukarkodott a dicsérő szavakkal.

A mi álláspontunk szerint a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikájának az eredménye egy folyamatosan gyengülő forint. A Magyar Nemzeti Bank gazdálkodásának eredménye pedig egy olyan gigantikus oktatási, műkincsvásárlási és ingatlanbefektetési program, ami egy ingatlan- vagy oktatásmenedzselő cégnek is becsületére válna, de ilyen mértékben méltatlan a Magyar Nemzeti Bankhoz. Hölgyeim és Uraim! Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megadom a szót az MSZP képviselőjének, Tóth Bertalan képviselő úrnak.

DR. TÓTH BERTALAN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Alelnök Úr és Államtitkár Asszony! Rendkívül szomorú és elkésztető, hogy nem „Tisztelt Elnök Úr!”-ral, a Magyar Nemzeti Bank elnökének köszöntésével tudtam ezt a felszólalást megkezdeni. Csatlakozva Burány Sándor képviselőtársamhoz, felháborodásomnak kívánok hangot adni: a pökhendiség netovábbja az, hogy egy egész délelőtti beszámolórol a saját beszédének elmondása után a Magyar Nemzeti Bank elnöke távozik. Teljesen elfogadhatatlan.

És ha nem is annyira mélységesen pökhendi, de mégis az pökhendiség, hogy a magyar kormány nem nyilatkozik a Magyar Nemzeti Bank beszámolójáról, annak ellenére nem, hogy Matolcsy György elnök úr itt, a pulpituson mintegy harmadik fundamentumként fogalmazta meg, hogy a Magyar Nemzeti Bank egyik legfontosabb feladata a kormány gazdaságpolitikájának támogatása, szoros együttműködést mondott az elmúlt időszakban, és ezt tervezi a jövőre nézve is, miközben a kormány pedig függetlenként tartva a Magyar Nemzeti Bankot, nem kíván hozzászólni ehhez a politikához, az elmúlt időszak tevékenységéhez. Ez is valamiféle pökhendiség.

De visszatérve a beszámolóhoz, szeretném Matolcsy György szavait idézni, a Gazdasági bizottság október 27-ei ülésén elhangzott mondatait: csoda, amit az MNB-nél az elmúlt években véghez vittünk. És ebben igazat kell neki adnom, mert csodaszámba megy, vagy fogalmazhatnék úgy is, hogy álmomban sem gondoltam volna, hogy a Magyar Nemzeti Banknak az a feladata, hogy tízmilliárdos értékben luxusingatlanokat vásárol.

Valóban csodaszámba megy, és nem hallottam a világban, hogy ilyenre lenne példa, hogy 250 milliárd forintot tol ki különböző alapítványokhoz, amiből oktatási programot, ingatlanokat és egyéb más ingóságok vásárlását oldják meg ezek az alapítványok, holott ez a Magyar Nemzeti Bank nyereségeként akár a költségvetésben is szerepelhet. És csodaszámba megy az is, hogy egy hitelezési program marketingjére, reklámjára 6 milliárd forintot bírt elkölteni a Magyar Nemzeti Bank, miközben most ismerte be Matolcsy György és a Nemzeti Bank, hogy ez a prog-

ram a hozzáfűzött reményeket nem váltotta be, és egy teljesen új hitelezési programmal indulnak neki, de azért 6 milliárd forintot mégis sikerült ennek a kampányára elkölteni. De a legnagyobb csoda, hogy a Magyar Nemzeti Bank kötelékében dolgoznak azok a munkatársak, akik felelősek a brókerbotrányok kirobbanásáért, és felelősek több tízezer ember pénzének, vagyonának ellopásáért. A mai napig ott ülnek. A Magyar Nemzeti Bank adós mind a mai napig annak beismerésével, hogy igenis felügyeleti jogköre gyakorlásának elmulasztásával hozzájárult ahhoz, hogy több tízezer ember többmilliárdos befektetése és vagyona elvesszen. Mélyen hallgat róla.

(10.20)

Sőt, a kezdeményezésére az Országgyűléssel elfogadtattak egy olyan jogszabályt, amely a mulasztásból eredő kártérítési felelősségét szinte kizárja a Magyar Nemzeti Banknak. Önmagában beismerés ez a törvény. Beismerése annak, hogy igenis felelős a Magyar Nemzeti Bank, hogy ez megtörténhetett, de erre még a későbbiekben ki fogok térni.

De nézzük azt a mondatot, amit a Gazdasági bizottság elnöke, Bánki Erik képviselőtársam elmondott, hogy milyen jó azoknak a fiataloknak, akik a Magyar Nemzeti Banknál dolgozhatnak, nem kényszerültek arra, hogy külföldre menjenek, hiszen milyen jó helyük van a Nemzeti Banknál. Persze, hogy jó helyük van, mert Matolcsy György - megelőzve a Magyar Szocialista Párt javaslatát - fizetésemelési programba kezdett, bár mi abszolút nem úgy értettük, hogy a Nemzeti Banknál és a bankszektorban kellene fizetést emelni, hanem inkább azoknál az ápolóknál, azoknál a szociális dolgozóknál, akiknek megalázóan alacsony a bérük. Ehelyett Matolcsy György bért emelt, nem keveset, hanem nagyon sokat a Magyar Nemzeti Banknál.

Egy írásbeli kérdésemre adott válaszból kiderült, hogy a hivatalba lépését megelőző hónapban a Magyar Nemzeti Bankban az átlagos bruttó kereset 600 ezer forint volt, fél évvel később már 750 ezer forintra emelkedett ez az átlagkereset, és idén nyárra pedig már a 900 ezer forintot is meghaladta. Gratulálunk ehhez a programhoz, a közpénzekkel való felelős gazdálkodás láthatóan nem erőssége a Magyar Nemzeti Bank elnökének.

Itt utalt arra képviselőtársam, hogy a Magyar Nemzeti Bank vezetői pedig kiemelt és extrafizetéshez tudnak jutni, bár most már tett róla a kormányzat, hogy az állami vezetők sem szégyenkezhetnek, az állami cégvezetők sem szégyenkezhetnek a fizetésük miatt, most már nemcsak Polt Péter felesége kereshet 5 millió forintot havonta, hanem az állami vállalatok vezetői is. Ebből a szempontból egy újabb ki egyenlítést mégiscsak sikerült a fideszes kormányzatnak megvalósítani.

Megvizsgáltuk a Magyar Nemzeti Banknál dolgozók létszámát. Gondolom, ez is egy ilyen hazatérést vagy itthon maradást segítő programja lehetett a Magyar Nemzeti Banknak. Láthatjuk, hogy rendkívül szerteágazó tevékenysége van. Amikor Matolcsy

György elnök lett, a Magyar Nemzeti Banknál még 586 ember dolgozott, 2015 nyarán már 1275. Ezt azzal indokolják, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletével egyesült a Magyar Nemzeti Bank, és ott létszámátvételre került sor, bár ott korábban csak kétszázan dolgoztak, tehát még ahhoz képest is több száz emberrel több alkalmazottja van a Nemzeti Banknak.

Tehát miközben a kormányzat az államot szolgálók létszámcsökkentését tervezi és a bürokrácia csökkentését, a Magyar Nemzeti Bank ebben is egy unortodox utat választott, egyre többen dolgoznak, egyre magasabb fizetésért. Ebben van egy nagyon éles vita a Nemzeti Bank, Varga Mihály miniszter úr és köztem, mert én azt állítom, hogy a Magyar Nemzeti Bank közpénzzel gazdálkodik, miközben a miniszter úr és a Nemzeti Bank elnöke az ott lévő pénzt nem tekinti közpénznek. Ebben van vita. Nekem meggyőződésem, hogy ami az állami szervezetrendszerben, legyen az akár önkormányzat, legyen az akár kormányzat, legyen intézmény, legyen Magyar Nemzeti Bank, az közpénznek minősül, de remélem, hogy erre majd az alelnök úr kitér a reagálásában, hogy ezt minek kell tekinteni.

Annál is inkább, mert állítom, hogy közpénz az, amit az alapítványainak a Magyar Nemzeti Bank kiutal. Ha jól emlékszem, 6-7, már nem is tudom pontosan, 6 alapítványt hozott létre; a Pallas Athéné Alapítványt, ami egyrészt oktatási és más tevékenységgel is foglalkozik, ahol azt állítja a Nemzeti Bank, hogy miután alapítványról van szó, ezért ez függetlenül működik a Magyar Nemzeti Banktól, miközben a kuratórium elnöke maga a Magyar Nemzeti Bank elnöke, tehát nem tudom, ez mitől tudna függetlenné válni.

Az is egy nagyon komoly kérdést vet fel, hogy ezek az alapítványok mit tettek azzal a 250 milliárd forinttal, amit a Magyar Nemzeti Banktól kaptak. Általában a hírekben az szerepel, hogy különböző ingóságokat, ingatlanokat vásárol, illetve oktatási programot valósít meg, de azt kevesen tudják és kevesen szólnak róla, hogy állampapírt is vásárol. Na most, itt azért feltevődik egy kérdés, és visszatérek arra az okfejtésemre, ami a közpénz, nem közpénz vitára vonatkozik, mert ha az én állításom igaz, hogy a Magyar Nemzeti Bank által kihelyezett 250 milliárd forint az alapítványoknál közpénz, és az alapítványok ebből állampapírt vásárolnak, akkor ez bizony felveti, hogy a Magyar Nemzeti Bank mind a hazai, mind az EU-s jogszabályokat megsérti, amelyek kifejezetten tiltják, hogy a jegybank a kormányzatot finanszírozza bármilyen úton-módon.

Ha erre persze most cáfolatot mond majd alelnök úr, szeretném elmondani, hogy Tuzson Bence - akkor még frakcióvezető-helyettes úr és a Fidesz-frakció szóvivője - 2015 januárjában a Kossuth rádióban ezt elismerte. Azt mondta, hogy a jegybank alapítványainak be kell tenniük a Magyar Nemzeti Bank pénzt állampapírokba, így finanszírozva a magyar államot. Erről megvan a felvétel, le lehet ellenőrizni, tehát önmagában a kormánypárt frakcióvezető-helyettese is így gondolkodik. Akkor viszont itt EU-s

és magyar jogszabálysértésről van szó. Remélem, alelnök úr kitér majd reagálásában erre is, hogy tiltott monetáris politikát folytat-e a Magyar Nemzeti Bank, amikor az alapítványai állampapírt vásárolnak, ahogy Tuzson képviselő úr említette, mintegy kötelező módon.

Az ingatlanokról, ingatlanvásárlásokról rengeteg híradás jelent meg. A képviselőtársam is kitért rá, egészen elképesztő, hogy milyen összegeket, milyen pénzeket milyen módon, milyen eljárásban, milyen partnerekkel, offshore háttérű cégekkel kötnek meg, de ezt én nem kívánom taglalni. Egyszerűen már a választópolgárok ingerküszöbe olyan magas, hogy azt hiszem, sokáig lehetne sorolni, hogy nemcsak a Nemzeti Banknál, hanem egyéb más területen milyen üzleteket köt a magyar állam. Egészen elképesztő és felháborító.

Ilyenkor tényleg az embernek eszébe jut, hogy ha a fizetéseket nézi, a pénzköltéseket nézi, az alapítványokat, az ingatlanvásárlásokat, akkor talán, ha már ilyen sok feladatot bevállal a Magyar Nemzeti Bank, bevállalhatná azt is, hogy óvodákat, iskolákat, kórházakat, szociális intézményeket is üzemeltet, mert ha tulajdonképpen minden ingatlant vehet, oktatást szervezhet, akkor például a szociális ellátás egy részét is átvehetné.

Mennyire örülnének az ott dolgozók a magyar nemzeti banki fizetéseknek, mennyire örülnének azoknak az ingatlanoknak, hogy milyen körülmények között lehetne iskolába, óvodába járni, az idős emberek mennyire örülnének annak, hogy ilyen gyönyörű szép kastélyokban lehetne őket elhelyezni! Azt gondolom, érdemes végiggondolni a Magyar Nemzeti Banknak, hogy ha már ilyen szép portfóliót hozott össze tevékenysége során, akkor ezt még lehetne bővíteni a szociális, oktatási ágazatra is. Sokan örülnének neki, és sokan elégedettek lennének. Talán még ezt újra egy év múlva sikerként tudná elmondani elnök úr.

A legfontosabb talán, amire már utaltam, a brókerbotrányokkal kapcsolatos elképesztő mulasztása a Magyar Nemzeti Banknak. Meghallgattuk itt elnök urat; sajnos személyesen nem tudom őt szembesíteni a tényekkel. Azt állítja, hogy az elmúlt 10-15 év pénzügyi botrányos csaló tevékenységét a Magyar Nemzeti Bank pikpakk felderítette, és mennyire jó, hogy ez a pénzügyi felügyelettel való összevonás megtörtént, ekkora sikert tudott elérni. Hát, akkor hadd szembesítsem azzal a ténnyel itt alelnök urat - és elnézést, hogy önt kell ebben megszólítanom -, hogy 2014 novemberében engedélyezte a Magyar Nemzeti Bank a Quaestornak 70 milliárd forintnyi kötvény kibocsátását. Még egyszer mondom, 2014 novemberében. A Magyar Nemzeti Bank 2014. december 2-án engedélyezte, hogy a Quaestor megvásárolhassa a Credigen Bankot, majd 2015 kora tavasszal, még a botrány kirobbanása előtt pár hónappal engedélyezte a Quaestor Bank létrehozását. Ugye, egy elvileg szuperül működő felügyelet leellenőrizte a Quaestort magát, hogy alkalmas-e bankvásárlásra, majd leellenőrizte a Quaestor Credigen Bankot és a Quaestor Bankot, hogy alkalmas banki szolgáltatások ellátására.

(10.30)

Tehát ez azt jelenti, hogy a Magyar Nemzeti Bank felügyelői ott voltak a Quaestornál, és vizsgálták a bank létrehozását, és ezt majd engedélyezték is, tehát lezárult vizsgálat után engedélyezték is.

Tehát 2014 novemberében kezdődött meg a 70 milliárdos kötvénykibocsátás, ami aztán egy 220 milliárdos fiktív kötvénykibocsátásban testesült meg, tehát a Nemzeti Bank szeme láttára és tulajdonképpen a mulasztásban megnyilvánuló asszisztálása mellett történhetett ez meg. De ne mutogassanak itt 10-15 éves problémára! És amikor mulasztással elkövethető a közigazgatási jogkörben megtörtént károkozás, akkor ebben a Magyar Nemzeti Banknak igenis felelőssége van. Nem arról kellene állandóan itt vitáznunk az Országgyűlésben, hogy hogy lehet kifizetni a Quaestor-károsultakat, hogy most az Alkotmánybíróság hogy dönt, hogy most az adófizetők fizetik ki vagy nem az adófizetők, most a bankok fizetik ki vagy nem a bankok. Sajnos nincsenek kifizetve, tehát ez tény.

Tehát egy felelősségelismeréssel, a felelősök felelősségre vonásával, akik sajnos még mindig ott ülnek a Magyar Nemzeti Bankban, ezt elismerve igenis, hogy abból a 250 milliárdból teljes kártalanítást lehetett volna nyújtani a Quaestor-károsultaknak, és akkor azt gondolom, hogy ebben nem lenne vita közöttünk. Tehát igenis a felelősségvállalás hiányzik ebből a működésből.

Összegezve, visszatérve a hozzászólásom elejére, hogy csodaszamba megy a Magyar Nemzeti Bank működése Matolcsy elnök úr szerint, nos, ez a tündérmese nem áll másból, több százmilliárd forint közpénz saját célra való elköltéséből, festmények, luxusingatlanok vásárlásából, ötmilliós vezetői fizetésekből, saját elméleteinek oktatását szolgáló milliárdos alapítványokból és mindeközben 32 ezer Quaestor-károsultnak a semmibevételéből. Ebből a Matolcsy-csodából a Magyar Szocialista Párt nem kér. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Tóth Bertalan képviselő úr. Most megadom a szót Hollik István képviselő úrnak, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja vezérszónokának.

HOLLIK ISTVÁN, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném megköszönni a jegybank elnökének, hogy a gazdasági bizottsági ülés után ismét megtisztelte a tisztelt Házat *(Közbeszólások az MSZP padsoraiból: Éljen! - Dr. Tóth Bertalan, tapsolva: Ez a dolga, nem? - Gőgös Zoltán: Ez a dolga!)* és elmondta összegző véleményét.

Azt sajnos meg kell jegyeznem, hogy ezt a felelős magatartást a Szocialista Párt nem tanúsította, ugyanis a Szocialista Párt a Gazdasági bizottságban lefolytatott szakmai vitán bár részt vett, de hozzá nem szólt, ott a jegybank elnöke végigülte és egyébként a hozzászólásokat végighallgatta és utána azok-

ra reagált. *(Gógös Zoltán: Utána meg elment.)* Önök ott a Gazdasági bizottság szakmai munkájában nem szóltak hozzá, nem tettek hozzá semmit, ott lehetőségük lett volna egyébként a jegybank elnökének *(Gógös Zoltán: Miért, itt nincs?)* ezeket a felvetéseiket elmondani. *(Dr. Bárándy Gergely: Nekem sajnos nem nagyon.)* Ezzel nem éltek.

Így azt hiszem, hogy ha szakmai munkát szeretnének folytatni, akkor azt a Gazdasági bizottságban megtehették volna, ha politikai cirkuszt akarnak, akkor azt meg itt tehetik meg. *(Gógös Zoltán: Dicsérd csak tovább, hallgatjuk szívesen!)* Úgy látszik, hogy ez meg is történt. *(Dr. Bárándy Gergely: Mit csináljon az, aki nem tagja a Gazdasági bizottságnak? Mikor kérdezzen?)*

Előre szeretném leszögezni, hogy a KDNP egyetért a Gazdasági bizottság összegző véleményével, illetve Matolcsy elnök úr összegző véleményével is, azt megismételni, megerősíteni nem szeretném. Ugyanakkor néhány dolgot érdemes leszögezni.

Egyetértünk azzal a véleménnyel, hogy élesen különválasztható a 2013. március előtti jegybanki működés, illetve az azt követő új jegybanki működés. Míg a régi jegybank a jegybanktörvény által a jegybank számára meghatározott mandátumok egyikét sem tudta teljesíteni, addig az új jegybank mindegyik mandátumot. Emellett a régi jegybank nagy deficitet halmozott föl, az új jegybank pedig nyereséget tudott elérni.

Engedjék meg, hogy a három mandátum közül egyet mindenképpen kiemeljek, ez a kormányzati gazdaságpolitika támogatása. Itt Bánki Erik elnök úr beszélt róla, illetve jegybankelnök úr is említette a növekedési hitelprogramot.

En azonban azt emelném ki, hogy a Magyar Nemzeti Bank 2013 előtt nemhogy megteremtette volna a pénzügyi stabilitást, hanem működésével maga is hozzájárult az instabilitáshoz, ugyanis, ahogy ezt elnök úr is említette, 2012-ben 40 milliárdos veszteséget hozott össze, majd jelezte, hogy 2013-ban minden idők legnagyobb jegybanki veszteségével, 203 milliárdnyi mínusszal számol, ami önmagában majdnem a GDP 1 százalékát jelentette. Ahogy itt elhangzott, ez tulajdonképpen történelmi csúcs lett volna.

Sajnos egyet kell értek azokkal a véleményekkel, amelyek azt mondják, hogy ha a régi jegybank sikerességét azzal mérnénk, hogy mennyire nem támogatta vagy épp megnehezítette a kormányzati gazdaságpolitika dolgát, akkor mindenképpen sikeresnek kell tekintenünk a jegybank akkori vezetését. Éppen ezért mi úgy gondoljuk, hogy a vezetés és a szemléletváltás ebben a tekintetben, a kormányzati gazdaságpolitika támogatása tekintetében is éppen időben jött, és ezzel nemcsak kikerült Magyarország a túlzottdeficit-eljárás alól, hanem sikerült elejét venni annak is, hogy azáltal hazánk uniós támogatásoktól essen el. Mindezeket figyelembe véve sikerült stabilizálni az ország gazdasági megítélését, és ezáltal csökkenhettek az állampapírok kamatlábai, csökkent az ország kockázati felára, és ezáltal olcsóbban finanszírozhatja magát az állam.

Talán kevés szó esett arról, hogy a kis- és közepes vállalkozások támogatásán túl, a jegybanki mandátumokon túl a Magyar Nemzeti Bank a magyar emberek mindennapi boldogulását is segítette, ugyanis a devizahitelek forintosítása több százezer család létfenntartását és megélhetését könnyítette meg. Ezen a téren fontos volt a forintosítás megfelelő időpontja, aminek a megválasztásának utólag mindannyian örülhetünk.

Összességében tehát elmondhatjuk, hogy az MNB három alapvető feladata közül 2013 előtt egyiket sem sikerült teljesítenie, ezzel szemben az elmúlt két és fél év során mind a három téren nagyon komoly javulást láthatunk. Látszik az, hogy az új jegybanki vezetés egy stabil, konzervatív, de kreatív megoldásokat is alkalmazó jegybankká akarja tenni az MNB-t, és mi is üdvözljük a tegnapi bejelentett növekedéstámogató programot is.

A véleményünk ismertetése után engedjék meg, hogy néhány szóban reagáljak a szocialista felvetésekre. Ha Burány Sándor Kosztolányi Dezsőt említette, akkor én azt szeretném mondani, hogy az ő hozzászólása valószínűleg a szépirodalmi próza kategóriájába tartozik, mert a tényekhez nem sok köze volt.

Azt még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy a Gazdasági bizottság egy szakmai vitát folytatott le, ahol bár a Szocialista Párt egy képviselővel képviseltette magát, nem szóltak hozzá, nem éltek azzal a lehetőséggel, hogy a jegybankelnököt személyesen is megkérdezhessék, ehelyett itt csináltak egy politikai cirkuszt.

A gazdaságpolitika értékelésével kapcsolatban, amennyiben Burány Sándor képviselő úr arra gondolt, arra próbált utalni, hogy az önök kormányzása, tehát a szocialista gazdaságpolitika után került Magyarország a befektetésre nem ajánlott kategóriába, és az elmúlt évek gazdaságpolitikája után jó reménnyel bízhatunk abban, hogy nemsokára kikerül onnan, akkor egyetértünk, mert én ezt így gondolom. *(Burány Sándor: Ez nem így van!)*

A másik felvetés, amit érintettek, ezek az alapítványokkal kapcsolatos működések. Én itt fiatalként kifejezetten szeretném megemlíteni, hogy egyetértünk, sőt támogatjuk azt, hogy a Nemzeti Bank a társadalmi felelősségvállalási programjának keretében az oktatásban részt kíván venni. Tesszük mindent azért, mert azt látjuk, hogy a jelenlegi közgazdaság-politikai és közgazdasági elit, amely egyébként a Marx Károly Közgazdaság-tudományi Egyetem előin nevelkedett, valahogy mindig a baloldali álláspontját képviseli, azt a gazdaságpolitikát támogatta eddig mindig is, amely egyébként odavezetett, hogy az ország majdnem csődbe ment 2010-re. Ennek ellenére mindig elmondták, hogy a baloldali gazdaságpolitika piacokonform, és rendkívül beleilleszkedik a nemzetközi trendekbe.

(10.40)

Tehát hogyha a Nemzeti Bank oktatási tevékenysége és oktatási programja arra fog vonatkozni,

hogy kreativitást és új frissességet fog bevinni a közgazdasági tudományos életbe, akkor ezt kifejezetten támogatni tudjuk.

Amikor a jegybank bérpolitikájáról beszélnek, akkor szocialista képviselőtársaink elfelejtik megemlíteni azt a körülményt, hogy a jegybank vezetősége - felelősen egyébként -, a legfelső vezetés a saját bérét csökkentette, és egyébként a középvezetői szint fizetését emelte, éppen annak érdekében, hogy a legjobb embereket meg tudja tartani a jegybanknál, és azok ne menjenek ki külföldre vagy egyébként a bankszektorba dolgozni.

Összességében tehát, még egyszer szeretném leszögezni, a KDNP a Gazdasági bizottság véleményével és előbb ismertetett álláspontjával egyetért, és azt támogatni fogjuk. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hollik István képviselő úr. Megadom a szót Volner János képviselő úrnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Először is el szeretném mondani azt önöknek, hogy hogyan látja a Jobbik a Magyar Nemzeti Bank szerepét, és mit tartana ideálisnak. Azzal az állapottal, ami most van Magyarországon, nem értünk egyet. Nem értünk egyet azzal, hogy bár Orbán Viktor a vele készült rádióinterjúban ezt letagadta, meghamisította a tényeket, ténylegesen az egyetlen hatóság, amelyik utasítást adhat a Magyar Nemzeti Bank részére, az jelenleg az Európai Központi Bank. A kormányfő azt mondta, hogy ez nem igaz, ez nem így van, de ez az állapot azt jelenti, hogy az 1848-as 12 pont egyike, amely az önálló Magyar Nemzeti Bankról szól, nem teljesült mind a mai napig, hiszen az Európai Központi Banktól függ az, hogy Magyarország pénzügyei hogy alakulnak.

Fontos látni azt, hogy a pénzügyi rendszer két alrendszerből áll. Áll a pénzügyi kormányzathoz, a fiskális alrendszerből, és áll a monetáris politikai alrendszerből. A Jobbik szakmai álláspontja szerint akkor működik jól egy ország gazdaságpolitikája, hogyha a két, a pénzügyi és monetáris politikai alrendszer egymást támogatja, egymást segíti, kölcsönösen, kéz a kézben járva támogatják egymás tevékenységét. Magyarországon az elmúlt időszakban az volt megfigyelhető, amit Matolcsy György beszámolójában is láthattunk.

Amikor éppen a szocialista kurzus által kinevezett jegybankelnök volt hatalmon a Magyar Nemzeti Bankban, akkor a fideszesek szidták őt, mondván, hogy túl drága ilyen módon a jegybank működése, túl magasán tartja a kamatokat; amikor a Fidesz által kinevezett jegybankelnök, Járai Zsigmond volt a Magyar Nemzeti Bank élén, akkor pedig a szocialista kormányok szitkozódottak amiatt, hogy túl drága a szocialista kormányok alatt *(sic!)* a jegybank működése. Kölcsönösen egymásra mutogattak, a magas kamatokból pedig a Magyarországon működő, sőt még az itt nem működő bankok is kamatbevételt

húzhattak, ugyanis a Magyar Nemzeti Bank kéthetes papírjait azok is vásárolhatták, akik egyébként Magyarországon nem végeztek banki tevékenységet. Fontos tehát az, hogy Magyarország érje el végre egyszer azt a célt, hogy a pénzügyi rendszer két alrendszere, a pénzügyi kormányzat és a monetáris alrendszer egymást segítse, egymást támogassa, kéz a kézben járjon.

Mi abban a jegybanki függetlenségben, ami úgy ölt testet, hogy elszakadhat a jegybank a tulajdonosi jogokat gyakorló állam szándékától, akaratától, nem értünk egyet; erre majd ki fogok térni részletesen, amikor beszélek arról, hogy milyen módon hajtja végre a Pallas Athéné alapítványokon keresztül a jegybank a különböző bevásárlásait.

Mit láthatunk az elmúlt időszakban? Éveken keresztül nem tudta az Országgyűlés Gazdasági bizottsága gyakorolni a jegybank fölötti ellenőrzésének jogát, azért, mert a Fidesz megghiúsította azt, hogy a jegybanki beszámolók évről évre bekerüljenek az Országgyűlés elé. Ez a lépés teljesen egyértelműen antidemokratikus, hiszen nem volt lehetőségünk arra, hogy a jelentős, a pénzszektort érintő változásokról egyáltalán az Országgyűlés véleményét mondhasson a jegybank beszámoltatása során.

Milyen változások zajlottak az elmúlt időszakban? Brutálisan elszabadult a svájci frank árfolyama, bedőltek devizahiteles családok, jelentősen változtak az őket érintő jogszabályok, több mint 200 milliárd forint adóbevétel származik a tranzakciós illetékből, bevezetett a kormány egy immár 2 ezer milliárd forintnál nagyobb rúgó növekedési hitelprogramot, és ezekről éveken keresztül nem lehetett beszélni az Országgyűlésben, mert a Fidesz megghiúsította ezeken a napirendi pontoknak a tárgysorozatba vételét és az erről szóló országgyűlési vitát.

Fontos azt is látni, hogy a Fidesz a rá jellemző módon megghiúsította azt is, hogy a Magyar Nemzeti Bank felett ellenőrzési lehetőségekkel bíró felügyelőbizottság összeülhessen, megalakuljon. 14 hónapon keresztül Magyarország Nemzeti Bankjának nem volt felügyelőbizottsága, a kormány nem járult hozzá ahhoz, hogy az ellenzéki frakciók feltölthessék a létszámot. Mutogatott az ellenzékre, mintha talán az ellenzéken múlna, hogy nem lehet ellenőrizni a Magyar Nemzeti Bankot. A felelősség ezzel kapcsolatban egyértelműen az Orbán-kormányé.

Fontos látni azt is, hogy nagyon szép elveket fogalmaz meg a Fidesz, de a gyakorlatban ezeket nem látjuk testet öltetni. Az egyik ilyen nagyon szép elv az volt, hogy a közzsférában mértékletesebbnek kell lenni, a fizetéseknek alacsonyabb szinten kell állnia, mint a versenyszférában elérhető fizetések ahogy állnak, és ehhez képest azt látjuk, hogy amikor 2010-ben az Orbán-kormány hatalomra jut, beszél arról, hogy a pofátlanul magas végkielégítések gyakorlatát, amit a szocialisták vezettek be, meg kell szüntetni, 2 millió forintban húzza meg a pofátlanság határát - ezt a kifejezést nem én találtam ki, hanem maguk a kormánytagok használták -, és 2 millió forint fölött 98 százalékos különadóval sújtja a végkielégítéseket.

Ehhez képest mit látunk most? Olyan jogszabályokat fogad el a Fidesz, amikor nem végkielégítésként, hanem havi fizetésként több mint 5 millió forintot is meg lehet keresni a Magyar Nemzeti Bankban, 5 millió forintot havonta. Tehát azt kell hogy mondjam, hogy ami a szocialista kormányok idején pofátlanságnak számított a fideszes honatyák szerint, ennek az összegnek a több mint kétszerese már nem számít pofátlanságnak a mostani fideszes kormányzati ciklus alatt. Ez egy pazarló gyakorlat, igazságtalan gyakorlat. Én egyetértek természetesen azzal, hogy a szakembereket meg kell fizetni a jegybanknál is, de havi 5 millió forint, én úgy gondolom, hogy a jelenlegi helyzetében Magyarországnak túl sok pénz, ennyit a kormány nem engedhet meg magának. Ismét arról van szó, hogy csak a Fidesz, ha a Fidesz van hatalmon, akkor az embereit bőkezűen jutalmazza, ha más volt hatalmon és ennél alacsonyabbak voltak a fizetések, akkor pedig pofátlanságnak tartotta a jegybanki bérezést.

Fontos azt is elmondani, hogy a Magyar Nemzeti Bank működése hogyan alakult. Működési költség tekintetében 2012-ben 11,6 milliárd forintot mondhatott a jegybank magáénak, ez a működési költség közel háromszorosára, 32 milliárd forintra nőtt a tavalyi év folyamán. Meg kell magyarázni, hölgyeim és uraim, azt, hogy mitől emelkedett ilyen szinten meg a működési költség. Természetesen volt egy integráció, ami 503 alkalmazott - ezek a PSZÁF volt alkalmazottai voltak - összevonását jelentette a Magyar Nemzeti Bankkal, de önmagában egy ilyen brutális mértékű működésköltség-növekedésre nem adott a jegybank magyarázatot a beszámolójában, Matolcsy György pedig elmondta a beszámolóját, és nemes egyszerűséggel hazament, nem tisztelte meg az Országgyűlést azzal, hogy részt vesz a vitában, válaszol az itt elhangzó kérdésekre, egyáltalán meg sem próbálta.

Fontos azt is látni, hogy a fő problémacsoportok kezelése hogyan alakult. Itt vannak rögtön a devizahiteles magyar családok. Mit lehetett itt látni? A legtöbbször arról beszéltünk itt az Országgyűlésen belül is, hogy jelentős árfolyamkockázatot viseltek ezek a családok, és az árfolyamkockázatok mellett levő kamatkockázatokról sokkal kevesebb szó esett. Mit is láthattunk? Amikor az Orbán-kormány 2010-ben hatalomra jutott, akkor 170-180 forintos sávban mozgott a svájci frank árfolyama, ebben adósdok túlnyomórészt el a devizaadósok.

(10.50)

Az Orbán-kormány - bár a Jobbik többször föl szólította őket nyomatékosan, hétről hétre megtették ezt 2010 folyamán, arra, hogy forintosítsák ezeket a hiteleket azért, hogy ne szabadulhasson el az árfolyam, ne legyenek kiszolgáltatva az emberek - nem ismerte föl ennek a lépésnek a jelentőségét, a Magyar Nemzeti Bank szintén nem ismerte föl ennek a lépésnek a jelentőségét. Így juthattunk el odáig, hogy szintisztán a kormány mulasztása miatt jelentős

mértékben megemelkedett, másfélszeresére drágult a svájci frank árfolyama, és eljutott a 250 forintos árfolyamsávba, amikor a kormány először próbált érdemi intézkedéseket tenni. A mulasztás költségét, annak a mulasztásnak a költségét, hogy másfélszeresére drágulhatott a kormány tehetetlenkedése miatt az árfolyam, sajnos a magyar devizaadósok és a magyar adófizetők voltak kénytelenek megfizetni.

Ez az Orbán-kormány történelmi bűne, történelmi mulasztása. Ha időben lépnek, ha nem tehetetlenkednek, ha Matolcsy György először nemzetgazdasági miniszterként, utána pedig jegybankelnökként felismeri a pénzügyi folyamatokat, akkor ez a károkozás nem következhetett volna be. Fölösleges folyamatosan visszamutogatni a szocialistákra, ők is hibásak voltak ebben a gyakorlatban, de vastagon terheli a felelősség Matolcsy Györgyöt, a jegybanki vezetést és az Orbán-kormány működését is annak a károkozásnak az okán, ami itt előállt.

Fontos látni azt, hogy a vételi és eladási árfolyam között a kereskedelmi bankok egy jelentős árfolyamnyereséget joggal realizáltak sok-sok éven keresztül. Éveken át sem a pénzügyi felügyelet, sem a Nemzeti Bank ezzel kapcsolatban nem tett érdemi intézkedéseket, az Országgyűlés fideszes többsége is hallgatott, az emberek pedig egyre nagyobb bajba kerültek.

Látni kell azt, hogy több mint 150 ezer embernek járt le, 150 ezer családnak járt le 90 napnál hosszabb ideje adósságának a törlesztése, nem tudták ezek az emberek a havi törlesztőrészeket kifizetni, egyszerűen azért, mert az anyagi helyzetük megrogyant. Hogy is állt elő ez a helyzet? Egyrészt viselték az ügyfelek az árfolyamkockázatot, azt az árfolyamkockázatot, amit nem kellett volna viselniük, hiszen bebizonyosodott az, hogy a kereskedelmi bankok hitelfelvételük mögött ténylegesen csak töredék részben volt devizafedezet, fizették az ügyfelek azokat a magas kamatokat, amelyeket szintén nem kellett volna ilyen szinten megfizetni. Mi például vettük a fáradságot és megnéztük azt, hogy a lengyel devizaadósok, akik svájci frankban adósdok el, az ugyanabban az időszakban svájcifrank-hitelt felvett magyar devizaadósokhoz képest mennyit fizetnek, és több százalékkal kevesebb volt a lengyel devizaadósok kamata, mint a magyar devizaadósoké. Tehát kamatágon jelentős jövedelem keletkezett a kereskedelmi banki szektorban, hozzáteszem: joggal, és a Magyar Nemzeti Bank ezzel kapcsolatban az égvilágon semmit nem tett, éveken keresztül gyakorlatilag semmi nem történt.

Érdemes elemezni azoknak a kormányzati intézkedéseknek a hatását, ami időközben a devizahitelesek „megsegítésére” történt. Mi is történt? A kormány például bevezeti a végtörlesztés lehetőségét, azaz biztosítja a legjobb anyagi helyzetben lévő adósok számára azt, hogy kiválthassák a devizahiteleiket. Nagyon sokan egyébként forinthatelt vettek fel helyette, és erre mondta azt a kormány, hogy megszabadították ezeket a devizahitelek rabságából.

De nem történt egyéb, mint hogy a legjobban fizető adósok kiszabadultak a devizahitelezésből, ilyen

módon a banki hitelportfólió minősége számottevően romlott azért, mert az Orbán-kormány gazdaságpolitikailag célszerűtlen módon járt el, szociálpolitikai szempontból pedig érzéketlenséget tanúsított akkor, amikor a legjobban kereső, a hiteleiket biztosan fizetni tudó, végtörlesztésre képes adósoknak adott lehetőséget arra, hogy megszabaduljanak a devizahitelektől. Nem a bajban lévőkön segített az Orbán-kormány, nem azokon, akik már éhkoppon voltak és a családjukkal együtt a kilakoltatás veszélye fenyegette őket, hanem a legmagasabb jövedelmű emberekre segített az Orbán-kormány a végtörlesztéssel.

Fontos látni azt, hogy amikor a kereskedelmi banki szféra azzal indokolta az emelkedő kamatszintet, hogy nőtt az országkockázat azért, mert Magyarországon túl sok hitel dől be, ezért meg kell emelni a fizetendő kamatok szintjét, ezzel mi is állt elő. A még magasabb kamatokat még kevésbé tudták kifizetni az emberek, a hiteladósok, még több hitel dőlt be, elindult egy rendkívül negatív folyamat, tömegesen dőltek be a devizahitelek, és egyre nagyobb lett a probléma, nem kis részben az Orbán-kormány előbb részletezett mulasztásai miatt.

Fontos látni azt is, hogy a piaci alapon történő forintosítás, amiben a Magyar Nemzeti Bank is közreműködött, egy olyan lépés volt, amivel a Jobbik nem értett egyet, hiszen ha a hitelek mögött ténylegesen csak töredék részben van devizafedezet, akkor nem az aktuális piaci árfolyamon kell megtörténnie a forintosításnak.

Fontos egy másik fő problémacsoportról is beszélni, és ez a bankadó és a tranzakciós illeték kérdése. 2010-ben, egyébként nagyon helyesen, megfogalmazta az Orbán-kormány azt, hogy a közteherviselés rendszerét meg kell változtatni, és a pénzügyi szférának is nagyobb részt kell vállalnia a közteherviselésből. Ennek érdekében több intézkedésre került sor, hivatalosan a bankadó bevezetése és a tranzakciós illeték bevezetése is ebbe a körbe sorolható. Érdemes azonban megnézni, hogy mi is történt a tranzakciós illeték bevezetésénél, és mit tett, pontosabban szólva, mit nem tett a Magyar Nemzeti Bank. Kiküldik a bankok az értesítést az ügyfelek számára arról, hogy meg fogják emelni a bankok tranzakciós költségeit, és mit ad Isten, pont akkora mértékben, mint amekkorára lett a kiszabott tranzakciós illeték mértéke.

Pont akkora mértékben sikerült a kereskedelmi bankoknak megemelni az ügyfelek tranzakciós költségeit. Ezt feltártuk, elmondtuk itt többször a kormánynak, én magam ezzel kapcsolatban az utcán sajtótájékoztatót tartottam a PSZÁF épülete előtt, később a Magyar Nemzeti Bank épülete előtt is, és elmondtam, hogy egy az egyben a magyar lakosság lesz ezeknek az intézkedéseknek a teherviselője, mert a bankok áthárítják a tranzakciós illetéket a magyar lakosságra. 227 milliárd forint többletet fizettek a magyar emberek azért, mert ezt a költség-többletet a bankok ilyen módon rájuk hárították át, és a végső teherviselője ezeknek az intézkedéseknek maga a magyar kisember volt, nem pedig a magyar bankszektor.

Fontos azt is látni, hogy a pénzügyi felügyelet szerepét betöltő PSZÁF, majd később a Nemzeti Bank ennek a gyakorlatnak a megakadályozása érdekében az égvilágon semmit nem tett. A napnál világosabban bizonyítható a folyamat, megjelent a tranzakciós illetékről szóló törvény, ezzel párhuzamosan kiküldik a bankok az ügyfelek számára az értesítést, hogy pont a tranzakciós illeték mértékének megfelelően emelkednek az ügyfelek tranzakciós költségei, az Orbán-kormány pedig erre azt mondta, nem kell félni, nem fog fájni, hiszen olyan alacsony mértékű lesz az új adó, hogy azt az ügyfelek észre sem fogják venni. Arról természetesen nem volt szó, hogy rövid időn belül meg fogják háromszorozni ennek az adófajtának a mértékét, mint ahogy természetesen arról is elfeledkezett az Orbán-kormány, hogy a végső teherviselője ennek az intézkedésnek maga a magyar lakosság lesz.

A növekedési hitelprogram szintén egy olyan kérdés, amiről érdemes beszélni. Mi volt megfigyelhető a 2008-as világgazdasági válság beköszöntével? Az, hogy a leveraging, a banki tőkeáttétel leépítése volt az egyik gyakori szitokszó a pénzügyi szektor vezetőinek körében, kivonták Magyarországról a tőkét a kereskedelmi bankok, leépült a hitelezés, nem kis részben azért, mert kockázatosnak tartották az Orbán-kormány gazdaságpolitikai lépéseit a bankok számára, és a kereskedelmi bankok csökkentettek az aktivitásukon, kevesebb lett a piacon a hitel. Azért, hogy ezt ellensúlyozza, az Orbán-kormány egy kamattámogatott hitelkonstrukciót hirdetett meg, egy olyan hitelkonstrukciót, ahol a kereskedelmi bankok kamat nélkül, nullaszázalékos hitelkamattal igényelhetnek pénzt a Magyar Nemzeti Banktól, majd pedig ezt gyakorlatilag 2,5 százalékos hitelkamatok mellett kihelyezhetik az ügyfelek részére. Jó néhány furcsaság, jó néhány megoldatlan kérdés volt annak idején, amire a Jobbik egytől egyig felhívta a figyelmet, de sajnos ezekre sem a kormány, sem a Nemzeti Bank vezetése nem foglalt.

(11.00)

Így állt elő az az állapot, hogy a növekedési hitelprogram első két pillérében 701 milliárd forintot osztott ki a Magyar Nemzeti Bank, a „kis- és középvállalkozások megsegítésére, a hitelezés fellendítésére”, ezzel szemben azt látjuk, hogy a 10 főnél kisebb létszámot foglalkoztató magyar vállalkozásokhoz ebből a 701 milliárd forintból új hitel formájában mindössze 18 milliárd forint jutott. 18 milliárd forint, képviselőtársaim, a 701 milliárd forintból! Hát, ennyire tellett a magyar kisvállalkozásokat megsegítenie a kormánynak.

Láthatóan nem erről volt szó. Nagyon sok olyan középvállalat részesült ebből a pénzből, ami külföldi tulajdonban állt, hitelkiváltás történt ténylegesen. Azaz elsősorban olyan cégek jutottak a növekedési hitelprogram forrásaihoz, amelyek egyébként is hitelképesek voltak, nem volt problémájuk azzal, hogy fel tudjanak venni hitelt. Gyakorlatilag ilyen módon

a növekedési hitelprogram első két pillére ezzel a 701 milliárd forinttal egy nagyon csúfos bukás lett. Ezt őszintén ki kell hogy mondjuk.

Fontos azt is látni, hogy a növekedési hitelprogram, bár most már 2000 milliárd forint fölé ér az ebben elérhető hitelösszeg, nem töltötte be történelmi szerepét, és számos gazdaságpolitikai lehetőséget kihasználatlanul hagyott a kormány.

Az egyik nagyon fontos dolog volt az, hogy ha stratégiai fontosságú ágazatokról beszél a kormány, akkor ezekhez a stratégiai fontosságú ágazatokhoz lehetőség szerint hitelforrást is kell rendelni. A kormány nem tette meg. Nagyon fontos lett volna például az, hogy ha már elhatározzuk, hogy egy jelentős gazdasági beruházást hajtunk végre Pakson, új atomerőművet épít a kormány, akkor tegye lehetővé az atomerőmű építése során a vállalkozások számára a növekedési hitelprogramban történő részvételt. Ha fontos szándéka a kormánynak az, hogy legyen magyar buszgyártás a Rába révén, akkor tegye lehetővé azt, hogy ezek a hitelforrások elérhetőek legyenek.

Az Orbán-kormány azonban a stratégiai ágazatok megsegítéséért a növekedési hitelprogramon keresztül gyakorlatilag semmit nem tett. A hitel alapvetően továbbra is csak azok számára érhető el, akik eddig is hitelképesek voltak.

*(Az elnöki széklet Jakab István,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Végül, de nem utolsósorban beszélnünk kell a kastély- és műkincsvásárlások gyakorlatáról, ami a Magyar Nemzeti Bank unortodox gyakorlatának honosodott meg. Fontos látni azt, hogy jelentős szerepavár van a Magyar Nemzeti Banknál. A tulajdonosi, a végrehajtó és az ellenőrző funkció egymásba csúszott a Nemzeti Banknál, éveken keresztül gyakorlatilag senki nem ellenőrzi le a Magyar Nemzeti Bankot, önállóan működik, még felügyelőbizottsága sincs hosszú időn keresztül, Matolcsy György pedig a hozzákerült nyereséggel, több mint 200 milliárd forinttal gyakorlatilag azt csinál, amit akar. A jegybanki törvény 166. §-a szabályozza a jegybank osztalékfizetési kötelezettségét. Ennek alapján, ha a jegybank nyereséges, osztalékot fizet a magyar államnak mint tulajdonosnak.

Azonban itt nem ez történik, hanem, bár törvényesítették ezt a gyakorlatot, a Magyar Nemzeti Bank Matolcsy György zsebpénzeként bánik több száz milliárd forinttal, arra költik a pénzt, amire akarják, kastélyokat vásárolnak, kastélyokat újítanak fel, műkincsvásárlási programot indítanak. Gyakorlatilag egy olyan elképesztő gyakorlat veszi kezdetét, amit nehéz szavakkal leírni.

Látni kell azt is, hogy amikor a Jobbik még tavaly év végén sikraszállt és politikai kampányt hirdetett annak érdekében, hogy a férfiak négy évtizednyi munka után nyugdíjba mehessenek, mi kiszámoltuk azt, hogy mekkora ennek a programnak a társadalmi költsége. És ha nem számítjuk le ebből az összegből azt, hogy mennyit fordítanak az érintett korosztály férfi tagjaira például szociális segélyek formájában,

akkor 150 milliárd forintos költségvetési többletkiadást jelent a magyar költségvetés számára a férfiak négy évtizednyi munka után történő nyugdíjba vonulásának lehetősége.

A kormány azt mondja erre, hogy nincs rá pénz, ezzel szemben azt látjuk, hogy a Magyar Nemzeti Banknál ennél lényegesen többet, több mint 200 milliárd forintot el tudnak költeni kastély- és műkincsvásárlási programok végrehajtására. Képviselőtársaim, ez egy társadalmilag érzéketlen, gazdasági-ágazati célszerűtlen politika, amit a kormánykoalíció folytat. A jegybankban képződött pénz közpénz, nem Matolcsy György zsebpénze, ezzel Matolcsy György normális esetben nem csinálhat azt, amit akar. Tudom, hogy a kormány megteremtette a törvényi lehetőségét annak, hogy a jegybank gyakorlatilag arra fordíthassa a hozzá került nyereséget, amire szeretné. Ezt azonban egyrészt nem tartom célszerűnek, nem tartom igazságosnak, és nem tartom, hozzáteszem, demokratikusnak sem.

Itt, az Országgyűlésben 1-2 milliárd forintról költségvetési módosítót lehet benyújtani, arról parlamenti vita kezdődik, megbeszéljük itt, a Házon belül, hogy mire költjük ezt a pénzt. Matolcsy György pedig több mint 200 milliárd forintról gyakorlatilag egy személyben eldöntheti, hogy mire fordítja a jegybank. Fontos azt is látni, hogy szakmailag is egy elképesztő folyamat, ami zajlik. Mindenki egyetért abban, hogy az országnak anticiklikus gazdaságpolitikát lenne érdemes folytatnia, mint ahogy abban is szakmai konszenzus van, hogy szerencsés esetben ezt a jegybanki tevékenység támogatja.

Ehhez képest mit látunk? Az anticiklikus gazdaságpolitikánál, amikor konjunktúra van, jobban megy a gazdaság, akkor fel kell halmozni forrásokat annak érdekében, hogy ha beköszönt a recesszió, akkor legyen miből élénkíteni, legyen olyan tartalék, amivel csökkenthetjük a válság hatásait. Ehhez képest mit látunk? A jegybank különböző ingatlanokat vásárol nagy értékben, ezekben tárolja a pénzt. Kérdés az, hogy ez megfelel-e az anticiklikus gazdaságpolitika követelményeinek. Hát, aligha. Ha a jegybank megpróbálná a válság közepén eladni azt a műkincset és kastélyvagyonot, amit ilyen módon felhalmozott, nehezen tudná jó áron megtenni. Hiszen amikor gazdasági válság van, akkor mélybe zuhan az ingatlanok ára, elértéktelenednek az ingatlanok, és nem lehet ebből megtámogatni az anticiklikus gazdaságpolitikát.

Matolcsy György, bár saját bevallása szerint Keynes híve, ezek szerint nem olvasta el megfelelően az erről szóló könyveket, nem sajátította el az erről szóló tananyagot, hiszen teljesen egyértelmű, hogy ha az anticiklikus gazdaságpolitikát támogatni szeretné a jegybank, akkor nem erre alkalmatlan eszközökben kell tárolnia a pénzt.

Fontos látni a brókerbotrányal összefüggő jegybanki intézkedéseket. Először is, képviselőtársaim, két fontos számot mondok önöknek. Volt Magyarországon két tucat független brókerház, ezeken keresztül csaltak el pénzt, ezeken keresztül valósult meg a brókerbotrány. Több mint 300 milliárd forint

tos károkozással járt a brókerbotrány, és ezt a két tucát független brókercéget a Magyar Nemzeti Bank 1300 alkalmazottal éveken keresztül egyetlenegy alkalommal nem tudta becsületesen, átfogó módon leellenőrizni. 50 nemzeti banki alkalmazott jutott egy-egy Magyarországon működő brókercégre, és éveken keresztül a jegybank egyetlen normális, tisztességes ellenőrzést nem tudott elvégezni.

Vajon mi lehetett ennek az oka? Jól tudjuk, hogy Tarsoly Csaba jó néhány fideszes vezető politikus barátja, ismerőse, üzletfele. Fideszes önkormányzatok tömege tartotta milliárdjait a Quaestorban, tőzsdézve az adófizetők pénzével. A kormány nem gondoskodott arról, hogy a közpénzeket állami számlákon tartsák, ehelyett egy tőzsdéző brókercéghez került a pénz. A pénz eltűnt. Amikor a szocialista kormányok idején, hiszen a Quaestor a szocialistákkal is nagyon jó kapcsolatot ápolt, nem csak a fideszesekkel, amikor a szocialista kormányok idején 16,9 milliárd forintos hitelt kapott a Quaestor a Magyar Fejlesztési Banktól, ami állami tulajdonban volt, ebben az ügyben 2010-ben feljelentés született. Majd pedig az Orbán-kormány idején, mit ad isten, megszűnt a feljelentés vizsgálata, nem indult ebben az ügyben ténylegesen nyomozás és büntetőeljárás, mondván, hogy nem találtak semmilyen rendellenességet.

(11.10)

Látni lehetett azt is, hogy ha egyszer, csak egyetlenegyszer leellenőrizték volna ezeket a brókercégeket, akkor kiderül a csalás, akkor kiderül az, hogy ellopják az emberek pénzét. Az a mulasztás, amely több mint 360 milliárd forintos károkozást jelent jelenleg Magyarország számára, teljesen egyértelműen a Magyar Nemzeti Bank vezetését és a korábban működő PSZÁF vezetését terheli. Hölgyeim és uraim, ötven jegybanki alkalmazott jutott egy független brókercégre. Ötven alkalmazottal éveken át nem tudták leellenőrizni ezeket a cégeket. Ennek a károkozásnak a költségét véleményünk szerint teljesen egyértelműen a kormánynak kell viselnie, az ezzel kapcsolatos politikai felelősség teljesen egyértelműen az Orbán-kormányé.

Ezt a jegybanki beszámolót, amely jelenleg öszszevontan, több évre kiterjedően előttünk fekszik, a Jobbik nem fogadja el. Szakmai kritikák mellett formai követelményeknek történő megfelelést is szóvá tehetünk. Ezzel a jegybanki beszámolóval a Jobbik nem fog egyetérteni, nemmel fogunk rá szavazni. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat.

Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Schiffer András frakcióvezető úrnak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon!

DR. SCHIFFER ANDRÁS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Majdnem mondanám, hogy tisztelt jegybankelnök úr, de rögtön adódik a kérdés, hogy hová tűnt Matolcsy György. Nagyon kiváló, hogy itt ül valaki, elnézést, de azt sem tudom, hogy kicsoda, aki nyilván a jegybank alelnöke, de azért ezt a szemtelenséget nem sok közjogi szereplő engedte meg magának, hogy elmondja a beszámolóját, majd utána elhagyja az üléstermet. Szeretném megjegyezni, hogy nem volt olyan rég, egészen pontosan egy héttel ezelőtt, amikor a Kúria elnöke, az Országos Bírósági Hivatal elnök asszonya és a legfőbb ügyész úr beszámoltak. Azt gondolom, nem kisebb szereplői ők a magyar közjogi életnek, mint Matolcsy György, mégis mindhárman végigvárták a vitát, és válaszoltak a vitában elhangzottakra. Ez a kép, amely itt fogad bennünket az Országgyűlésben, hogy vita Matolcsy György beszámolójáról Matolcsy György nélkül, ez pontosan mutatja azt a helyzetet, amibe Matolcsy György elszabadult hajóágyúként az egész jegybankot navigálta.

Először is ott kezdeném a történetet, hogy olyan beszámolókról tárgyalunk, amiket a jegybank felügyelőbizottsága el sem fogadott. Egy olyan időszokról beszélünk, amikor legalább egy évig törvénytelenül működött Magyarország központi jegybankja, tudniillik nem volt felügyelőbizottsága. Ráadásul úgy nem volt felügyelőbizottsága, hogy a törvény által előírt felügyelőbizottsági hatáskör csak a szigorúan vett monetáris politikára korlátozódott és korlátozódik, miközben, időközben, nem állítom, hogy helytelenül, de a jegybank megkapta a felügyeleti funkciókat is. Az LMP ezért indítványozta már tavaly, hogy úgy módosítsuk a jegybanktörvényt, hogy a felügyelőbizottság mandátuma terjedjen ki a jegybank felügyeleti funkcióira is.

Az élet sajnálatos módon igazolt bennünket, hiszen lehet, hogy ha van egy működő felügyelőbizottsága ennek az elszabadult hajóágyúnak, és ez a felügyelőbizottság a jegybank felügyeleti tevékenységét is vizsgálni tudja, akkor esetleg kevesebb magyar állampolgárt kopaszt meg a brókerbotrány, lehet, hogy el lehetett volna kerülni sok-sok család elnyomorodását a Quaestor-botrányban, illetve a Buda-Cash- és a többi brókerbotrány kapcsán.

Egyvalamit szeretnénk előre leszögezni. A jegybank által követett monetáris politikát alapvetően helyesnek tartjuk. Nem ezzel volt vitánk soha. Olyannyira helyesnek tartjuk, hogy az LMP már az alakulását követően vitában állt azzal a monetáris politikával, amit a Simor-féle jegybank folytatott, és csodálkozunk azon, hogy a szocialisták még ma is az erős forintot sírják vissza.

Még egy pillanatra hadd lépjek vissza ahhoz a helyzethez, amelyet szimbolizál Matolcsy György hiánya az ülésteremben. Egy dolog az a meglehetősen sajtós - és akkor, azt hiszem, finoman fogalmaztam -, szerepfelfogás, amit Matolcsy György magának tud, de lássunk világosan: az igazi baj ott van, hogy hiába változik a világ, hiába vannak nagyon komoly folyamatok a globalizálódó gazdaságban, továbbra is szerte Európában szent tehén a demokratikus intézményektől független monetáris politika. Ezt az egész szerepfelfogást Matolcsy György egy

olyan környezetben engedheti meg magának, ahol az Európai Unióban van egy Európai Központi Bank, amely a demokratikus intézmények által nem elszámoltatható, egy olyan Európai Központi Bank, amelynek vannak jogosítványai a különböző nemzeti bankok tekintetében, és van egy olyan elszámoltathatatlan Európai Központi Bank, amely közben mégis megteheti azt, hogy demokratikusan választott kormányok torkán lenyom olyan gazdaságpolitikát, amire a választópolgárok a demokratikus kormányok nem adtak felhatalmazást. Ez a puccszerű manóver történt az Európai Központi Bank részéről idén nyáron Görögországgal szemben, és ezt próbálják most megjátszani Portugáliában is.

Tehát egy olyan környezetben szaladgál Matolcsy György, ahol sajnálatos módon az európai trend is az, hogy a monetáris politika nemhogy nem elszámoltatható a választópolgárok által Európában, hanem éppenséggel az Európai Központi Bank az, amely mindenféle demokratikus felhatalmazás nélkül úgy gondolja, hogy jogában áll választói akaratot, választói felhatalmazást átírni. Mondom még egyszer: éppen ennek lehetünk tanúi most Portugáliában is.

Azt gondolom, helyes önmagában az az antiinflációs politika, amely egyébként csökkenti a kamatot, és hagyta az elmúlt években gyengíteni a forint árfolyamát. Ennek következtében a magyar külkereskedelmi mérleg soha nem látott többletet mutatott és mutat. Mi ezt a politikát sürgettük már egyébként 2010 előtt is.

Minden más viszont, amit a jegybank tett Matolcsy György vezetésével, egészen elképesztő kockázatokat rejt egész Magyarország számára. Önök azt szeretnék elhítni Magyarországgal, a magyar Országgyűléssel, hogy a jegybank nyeresége valamiféle zseniális műveletsorozatnak a gyümölcse, és Matolcsy György, amikor bezsákolja magának a festményeket és a kastélyokat, tulajdonképpen ennek a zseniális műveletsorozatnak a gyümölcset aratja le. Ez nem így van. Ez egy durva félrevezetés. Előttem Volner János erről már ejtett szót.

A nyereség abból fakad, hogy a korábbi években a jegybank a devizatartalékait egy erősebb árfolyamon halmozta fel, és a korábbi jegybankvezetések, nemcsak a Simor-, hanem a Járai-féle jegybankvezetés is, egy nagyon ortodox, neoliberais monetáris politikát folytattak. A nyereség nem más, mint a korábbi erősebb forintárfolyam és a Matolcsy-féle jegybank által megvalósított, ismétlem, helyesen megvalósított gyengébb forintárfolyam különbözete. Magyarul arról van szó, hogy ha én mint jegybank 230 forintért vettem egy eurót, és azt az egy eurót most eladom a jelenlegi 310 forintos árfolyamon, keletkezik egy 80 forintos, tehát a 310 és a 230 forint közötti különbözethez megfelelő nyereségem. A Simor-féle jegybank erős forintért vette a tartalékot, a Matolcsy-féle jegybank pedig azt gyenge forintért adja el. Még egyszer szeretném hangsúlyozni: ez rendben is van.

Ami azonban nincs rendben, az az, amit a nyereséggel tesznek. Ahogyan azt a nyereséget elképesztő

dilettantizmussal, felelőtlenséggel, teljes mértékben törvénytelenül elkótyavetyélik. A törvényteleniségről majd még ejtenék pár szót, tudniillik szemben az előbb elhangzottakkal, én továbbra is állítom, hogy egész egyszerűen nincs törvényi felhatalmazása a jegybanknak arra, amit az elmúlt egy évben művelt.

A kérdés igazából az, hogy milyen monetáris hatása van ennek az ámokfutásnak, amit Matolcsy György folytat. A probléma az, hogy ahogy a jegybank az így képződött, tehát nem valami zseniális műveletek miatt, hanem éppen az egyébként helyes monetáris politika és a korábbi helytelen monetáris politika különbözete miatt képződött nyereséget elkótyavetyéli, ez éppen az egyébként helyes monetáris politika mozgásterét szűkíti. Mi lesz ugyanis akkor, ha ennek az antiinflációs hullámnak a végére értünk? Mert ugyebár mindennek vége lesz egyszer. Az lesz, hogy a jegybank kénytelen lesz kamatot emelni és a forintot felerősíteni éppúgy, mint ahogy azt annak idején Járai Zsigmond is tette, amikor a magyar infláció két számjegyű volt. Csakhogy ebben az esetben a Magyar Nemzeti Banknak éppúgy automatikusan vesztesége fog keletkezni, ahogyan most nyeresége keletkezett a gyengüléssel.

(11.20)

És akkor mit fog tenni? Hiszen nem lesz meg a realizált nyereség, amit pontosan nem véletlenül ír elő a törvény, hogy ott kell tartani a jegybankban; nem lesz más választása, nem lesz ott a nyereség a szufinban, kénytelen lesz a nemzetgazdasági miniszterhez, tehát a költségvetéshez fordulni.

Tehát, hogy rövidre vágjam: ennek az ámokfutásnak az árát, ami arról szól, hogy a jegybanknak az egyébként helyesen követett monetáris politikája következtében, az árfolyam-különbözet miatt képződött nyereségét elkótyavetyélik Matolcsy György szellemi birodalmának a megépítésére, elkótyavetyélik festményvásárlásra, elutalják offshore-paradicsomokba, hogy nagy ingatlanokat vegyenek a pesti belvárosban, no, ennek az ámokfutásnak az árát önök a magyar adófizetőkkel fogják megfizettetni.

Ehhez önök is asszisztálnak, Hollik képviselő úr, Bánki képviselő úr, mert abban a pillanatban, amint biankó csekket adnak Matolcsy György számára, nem kérik számon, hogy hová tűnik a nyereség, kockáztatják azt, hogy amennyiben véget ér a jelenlegi antiinflációs ciklus, nem lesz ott a tartalék, nem lesz ott a tartalék a jegybankban, magyarul a költségvetés, azaz az adófizető állampolgárok fogják azt kipótolni. Tehát magyarul, jelenleg hiányzik a jegybank tartalékából az a pénz, ami elment festményekre, kastélyokra, különböző alapítványokra, és ha a jegybank megszorul, mert változik a ciklus, ezt a pénzt, ezt a tartalékot a magyar adófizetők lesznek kénytelenek kipótolni.

Az LMP támogatta annak idején azt, hogy a felügyeleti hatóságot olvasszák be a jegybankba, de azt gondolom, a 2015 tavaszi fejlemények alapján nyilvánvaló, hogy a csalódás jelentős. Reméljük azt, hogy

a jegybank nem vitatja azt a Széchenyi-féle megállapítást, hogy hitel nélkül nincsen gazdasági fellendülés, és nem vitatják azt sem, hogy az utóbbi év pozitív GDP-adatai kizárólag a multiknak és az uniós támogatásoknak tulajdoníthatók, hiszen éppen ennek a ténynek a felismerése vezette Matolcsy Györgyöt a növekedési hitelprogram bevezetéséhez. De ez a program szerény eredménnyel jár, egész egyszerűen azért, mert amíg a magyar pénzügyi közvetítői rendszer nem képes a honi, ismétlem, a honi ipari, mezőgazdasági szektor jogos és józan igényeit ellátni, addig nem lesz kellő hitel a magyar nemzetgazdaságban.

A hazai gazdaság azért is sorvad, mert a jegybank, amelyik most már birtokában van a felügyeleti funkcióknak, nem képes a pénzügyi rendszert talpra állítani, miközben az olcsó munkabérré játszó multinacionális cégek száguldanak a magyar gazdaságban. Ahelyett, hogy a multik és az uniós támogatások eredményét tükröző GDP-számokkal dicsekednének, itt az ideje, hogy a pénzügyi rendszer hitelnyújtó képességét rendbe tegyék, mielőtt még a kivándorlás és a hitelszűke, hitelkiszáradás miatt a magyar nemzetgazdaság végzetesen elsorvadna.

Tisztelt Országgyűlés! Még egyszer szeretném leszögezni, hogy önmagában a kamatcsökkentési politikát, a gyengébb forint politikáját, elvben a hitelezési bankszektor-élénkítési politikát, az aktívabb gazdasági szerepvállalást támogatni lehet. Önmagában az, hogy szakítottak a neoliberais ortodoxiával, ami egyébként Európában szerte népszerű, akár néppárt, akár a kaviárbaloldal kormányoz európai országokat, ez természetesen üdvözlendő. Ezen kívül viszont gyakorlatilag semmi pozitívum nincsen az önök politikájában, sőt, ahogy az imént elmondtam, minden egyéb eleme a monetáris politikának, illetve Matolcsy György ámokfutásának az egyébként helyes monetáris politika elé is kőkemény akadályokat gördít.

A növekedési hitelprogram 1. és 2. sokkal kevésbé hatásos, mint ahogy ezt önök elképzelték, az NHP 70 százalékat hitelkiváltásra, nem pedig új beruházásra használták a vállalkozások. Nem volt számottevő hatása sem a beruházásokra, sem a foglalkoztatásra, mivel a vállalkozások fellendülése előtt más, erős korlátok vannak.

Szólni kell a jegybankalapítványok államkötvény-vásárlásairól. Csatlakozva ahhoz, amit Tóth Bertalan elmondott, a helyzet úgy áll, hogy a jegybank pénzből létesített alapítványok államkötvény-vásárlásaikkal de facto az uniós tilalom alá eső monetáris finanszírozást valósítanak meg. A probléma az, hogy ennek előbb-utóbb meglesz a bőjtje. Tehát erre építeni egy gazdaságpolitikát, ez pontosan az, amit Matolcsy György egyébként pénzügyminiszterként is folytatott: futóhomokra építenek. Abban a pillanatban, hogyha Magyarországgal szemben megállapítást tesznek uniós szervek, ezzel a politikával fell hagyni.

Ami a felügyeleti tevékenységet illeti, én azt gondolom, hogy a tények önmagukért beszélnek, azok a tények, amiknek itt szomorúan tanúi lehetünk az elmúlt hónapokban. Kezdeném a Széchenyi Bank

bukásával. Ez a bank tele volt tömve NHP-s hitelekkel, vezetője egy nagyon is tűz közeli oligarcha volt. Jellemző, hogy Töröcskei Istvánt, a Széchenyi Bank és egyben az Államadósság Kezelő Központ volt vezetőjét, még a több milliárd forintos fiktív tőkeemelése miatt sem vonta felelősségre a jegybank.

A jegybank felügyelete alatt álló pénzügyi cégeknél olyan százmilliárdos pénzügyi bűncselekményektől hangos a média, amelyekben mindannyiszor részt vettek, és érintettek kormányzati szereplők - mit kormányzati szereplők?!, kormányzati szervek is! Több mint fél év eltelt, és továbbra sincs válasz arra, hogy annak idején, február utolsó napjaiban hogyan történhetett meg az, hogy a minisztériumok előbb tudtak a Quaestor bukásáról, mint a kisbefektetők. Vagy ha a kormány, illetve a minisztériumok erről előbb tudtak, miért nem értesítette a magyar miniszterelnök a magyar jegybank, tehát a felügyeleti hatóság vezetőjét, hogy itt baj van, adott esetben a rendőrséget?

Ha ezt megtette Orbán Viktor, akkor miért nem cselekedett február utolsó napjaiban Matolcsy György? És ez felveti azt a kérdést, amire szintén javaslatot tett az LMP tavasszal, hogy a nyereséget, ami képződik a jegybanknál, két esetben lehet esetleg eltéríteni a kötelező tartalékolási céltól. Az egyik eset az, amikor azt mondjuk, hogy a jegybanknak mint felügyeleti hatóságnak keletkezhet kártérítési kötelezettsége, például a mulasztásai miatt, és erre is tartalékolni kell, illetve, amikor a betétvédelmi, illetve befektetővédelmi alapokat szintén közvetve, összefüggésben a felügyeleti hiányosságokkal, ki kell pótolni.

A másik eset, amire a tartalékolási célon kívül felhasználható lehet vagy felhasználható lett volna a nyereség, az egyébként a devizahitelek helyzetbe hozása.

Egyik sem történt meg, ellenben azt láttuk, hogy a brókerbotrányok a jegybankot is készületlenül érték. Merthogy mi történt például a Quaestor esetében? Van egy tízmillió forintos alaptőkéjű cég, ez a Quaestor Financial Hírújság Kft., ennek engedélyeztek 2013. szeptember 25-én 50 milliárd forint értékű kötvénykibocsátást. Aztán eljött 2014. november 20-a, a jegybank - dr. Windisch László alelnök sk. - ismét engedélyez a tízmillió cégnek 70 milliárdos kötvénykibocsátást. A színpalak mögött ekkorra már mindenki tudja, hogy ez egy pilótajáték, ami minden pillanatban bedőlhet. Két és fél hónappal később be is dől. Hol volt a felügyelet két és fél hónapig? Erről mint pénzügyi felügyeletnek tudniillik rendelkeznie kellett volna információval. Ha nem rendelkezett információval, az a baj, ha rendelkezett információval, és mégis kiadta az engedélyt, és engedte, hogy a kisbefektetők továbbra is ügyfelei legyenek ennek a cégnek, akkor pedig ez a baj. Mindeközben a jegybank nem vette észre vagy nem akarta észrevenni, hogy a jelenlegi adatok alapján a Quaestor további 150 milliárd forint értékben adott el hamis kötvényeket, azaz olyanokat, amikre nem kapott engedélyt.

A másik történet, amiről beszélünk kell, ez a közpénzeknek az elkótyavetyélése, és akkor itt áll-

junk is meg egy pillanatra, mert én úgy tudom, hogy a beszámolójában maga a jegybankelnök - sajnos nem tudom megkérdezni, mert nem tisztelte meg a magyar parlamentet, hogy ezt a vitát végigvárja -, maga a jegybankelnök hivatkozott arra, nyilván pozitív értelemben, hogy a jegybank közpénzt kezel. Én nem értem Hollik képviselő úr és Bánki képviselő úr csodálkozását. Miért kérdés az, hogy a jegybank közpénzt kezel? Miért vitatott az, amit Tóth Bertalan elmondott, hogy a Magyar Nemzeti Bank egyébként az állami szervezetrendszernek a része? Önök írtak egy Alaptörvényt, jegyzem meg, a korábbi alkotmány is ennek megfelelően alkotmányos intézményként megemlékezik a Magyar Nemzeti Bankról. Közfeladatot lát el.

(11.30)

Az, hogy az állam az Alaptörvényben és az annak alapján kiadott jegybanki törvényben úgy rendelkezik, hogy egy bizonyos állami funkciót, így nevezetesen a monetáris politika irányítását és egyébként a pénzügyi felügyeleti funkciót részvénytársaságba szervezve látja el, ettől még helyesen - ahogy Tóth képviselő úr mondta - a Magyar Nemzeti Bank az állami szervezetrendszer része. Én nagyon csodálkozom, hogy ez egyáltalán vitatott lehet.

Kettő. Az sem vitatott, hogy közpénzt kezel, az utolsó fillérig közpénzt kezel a Magyar Nemzeti Bank. Meg kell nézni azokat a törvényeket 1992 óta, amelyek a közérdekű adatról és ezzel összefüggésben a közpénz fogalmáról rendelkeztek: nemcsak a Magyar Nemzeti Bank, amelyik állami funkciókat részvénytársasági formába szervezve lát el, hanem egyébként minden köztulajdonban álló cég közpénzt kezel. Ehhez a kérdéshez csak így lehet közelíteni. Éppen ezért, amikor önöknek éppen hasznot hoz az a neoliberais dogma, hogy a monetáris politika független mindentől és mindenkitől, akkor éppen azt mondják, hogy ez nem közpénz, és ne is szóljunk bele, és ne is kíváncsiskodjunk; amikor éppen az önök számára hátrányos, mert nincsenek birtokon belül, akkor pedig az unortodoxiával támadják ezt a dogmatikus felfogást.

Közpénzt kezel a Magyar Nemzeti Bank, és ráadásul ez a közpénzállomány - lássunk világosan - nem csak az árfolyam-különbözet miatt növekedett meg, a Magyar Nemzeti Bank a devizahitelesek becsapásával legalább 140 milliárd forint plusznyereségre is szert tett. Tehát én nem igazán tudom mire vélni Hollik képviselő úr dicsekvését, mert a Magyar Nemzeti Bank nem tett mást, mint meglopta a devizahitelkárosultakat. *(Közbeszólás az MSZP sorából: Így van!)* Egészen egyszerűen az történt, hogy a korábbi ígérekkel szembemelve, a Fidesz-KDNP 2009-2010-es választási ígéreteivel szembemelve a devizahitelkárosultak ott hagyták cserben, hogy egész egyszerűen nem azon az árfolyamon váltották vissza az egyébként teljesen fals, hibás terméken alapuló devizahitelt, amilyen árfolyamon a hitelkárosultak azt annak idején felvették. Az árfolyam-különbözetből, a felvételtől és a forintosítástól árfolyam

közötti különbözetből a Magyar Nemzeti Banknak legalább 140 milliárd forintnyi nyeresége keletkezett. És mi történt ezzel a nyereséggel? Nem a hitelkárosultak kapták meg, még csak nem is a felügyeleti hibák miatt pórul járt kisbefektetők kapták meg, még csak nem is tartalékolt a jegybank, hanem az a 140 milliárd forint, amivel meglopták a hitelkárosultakat, elment festményre *(Korózs Lajos: Szégyen!)*, és ami még nagyobb szégyen, elment offshore-paradicsomokba, amikor önök kastélyokat vásároltak. *(Korózs Lajos: ...felelni fognak érte!)* Úgy költik a jegybank vagyonát, mint ha a saját birtokukkal gazdálkodnának.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni: a Magyar Nemzeti Bank nem más, mint egy olyan állami szerv, egy olyan alkotmányos intézmény, amelyet az Alaptörvény és az Alaptörvény nyomán a jegybanki törvény részvénytársasági formába szervezett. Úgy rendelkezett a magyar Országgyűlés, az alkotmányozó hatalom, hogy a monetáris politikát, illetve a pénzügyi felügyeleti funkciókat céges, részvénytársasági formába szervezve látja el a magyar állam. De ettől ez még a magyar alkotmányos intézményrendszer része. És még valami. Én azért állítom, hogy továbbra is törvénytelen az a seftelés, amit Matolcsy György folytat alapítványostul, festményestül, kastélyostul, mindenestül, mert a státustörvény, a jegybanki törvény világosan leírja azt, hogy milyen tevékenységekkel foglalkozhat a Magyar Nemzeti Bank. Ebben például műkincs-kereskedelem nincsen.

A helyzet az, hogy nem lehet a társasági törvényre, illetve a Ptk.-ra mutogatni, mert ebben a tekintetben a jegybanktörvény - speciális alkotmányos cégről beszélünk, ha úgy tetszik - egy lex specialis; tők mindegy, hogy általában részvénytársaságok számára mit ír elő a társasági törvény, illetve a Ptk. ma már, a jegybanktörvényt kell alapul venni. A jegybanktörvény világosan rendelkezik, hogy mire hozza létre ezt a részvénytársaságot a magyar állam; műkincs-kereskedelem és egyéb seftelések, amiket Matolcsy György folytat, nincsenek ebben benne. Innentől kezdve az, amit önök folytatnak jegybanki tevékenység címén, több esetben is fölveti bűncselekmény gyanúját.

A helyzet az, hogy amikor Matolcsy György 2013 tavaszán átvette az MNB irányítását, a jegybank közvetlen vagy közvetett tulajdonában öt társaság volt, ez a szám mára 12-re emelkedett. Az MKB megvásárlásával pedig egy egész cégbirodalom ment át az MNB tulajdonába. Ezekben a cégekben egyrészt az igazgatósági és fb-helyeket az MNB vezető tisztviselőivel töltötték fel, másrészt ezzel párhuzamosan a testületi tagságért járó tiszteletdíjak az egekbe szöktek. De hogy lássuk a jegybank, illetve Matolcsy György szociális érzékenységét, mi mindenre lehet még fordítani a devizahitelesek zsebéből kivett 140 milliárd forintot: hát például arra, hogy míg 2013 decemberében a bruttó átlagjövedelem az MNB-ben 728 ezer forint volt, ez idén márciusra 870 ezer forintra nőtt, ami közel 20 százalékos bővülés. Ez aztán igazán a családok kormánya, csak éppen azt kellene megmondani, hogy mely családok

kormány. Mellbevágó, hogy közel 70 százalékkal magasabb, bruttó 1,6 millió forint volt idén tavasszal az MNB 93 cégjegyzésre jogosult alkalmazottjának havi fizetése, mint a Simor-vezetés idején utoljára kimutatott hónapban, '12 decemberében az ugyanilyen kategóriában dolgozó 112 főé.

Azon túl, hogy rengeteg pénzt elköltöttek olyan tevékenységekre, amire nincsen törvényi felhatalmazásuk, külön aggályos az, hogy a jegybank, egy alkotmányos intézmény üzleti kapcsolatra lép offshore-cégekkel. Ha az önkéntes gazdaságélénkítő politikájának valójában az a célja, hogy életet lehessenek a honi gazdaságba, hogy a helyi gazdaságot, a hazai kkv-szektor felvirágoztassák, akkor az egyes számú dolog, amit nem lehetne megtenni, hogy bármilyen üzleti kapcsolatra lépnek offshore-cégekkel. Az offshore-ozás, az offshore-paradicsomokba kinyúló csápok a magyar államadósság két és félszeresétől fosztották meg negyed század alatt a magyar nemzetgazdaságot, ha úgy tetszik, a magyar adófizetőket. Ha tökéletesen ki akarják szárítani a magyar nemzetgazdaságot, akkor további üzleteket kötnek offshore-cégekkel.

Pontosan a jegybanknak kellene élen járnia abban - akár európai szinten is -, hogy végre az adóparadicsomok felszámolásáért történjenek meg hathatós lépések Európában, Magyarországon pedig az LMP követelésével egyezően tiltsuk meg minden közpénzből gazdálkodó szervezet számára, hogy offshore hátterű cégekkel bármilyen üzleti kapcsolatra is lépjenek.

A társadalmi felelősségvállalási programmal kapcsolatban én gyakorlatilag elmondtam mindent. Az, amit önkéntes társadalmi felelősségvállalásnak neveznek, ez maga a társadalmi felelőtlenség. A hazai gazdaságot kívánják élénkíteni, közben pedig offshore-cégekkel üzletelnek. Tehát pontosan keresztezik egy egyébként helyes gazdaságélénkítési politikának az útját. Önök akkor, amikor fölélik a jegybank tartalékait, úgy is, hogy közben kifosztják a hitelkártsultakat, és futnak a pénzüik után a Quaestor-kártsultak is, mindezek után úgy élik föl a jegybank tartalékait, hogy ezzel beszűkítik egy egyébként helyes gazdaságélénkítő monetáris politikának is az útját.

Összegezve tehát azt tudom mondani, hogy minden, ami egyébként helyes lehetett volna az elmúlt évek monetáris politikájában, annak az értékét is nagymértékben csökkentik az, hogy a tartalék felélése nem pusztán disznóság, nem pusztán törvénytelenység az önkéntes részéről, hanem egész egyszerűen ennek a monetáris politikának a kifutását is akadályozzák. Egész egyszerűen arról van szó, hogy hiába szeretné a jegybank továbbfolytatni hosszú távon is a jelenlegi monetáris politikát, ha elmúlik az antiinflációs ciklus, ha veszteségesse válik a jegybank, akkor egész egyszerűen nem lesz hova nyúlni, illetve lesz hova nyúlni: az adófizetők zsebébe; kénytelen lesz a jegybank elzarándokolni a nemzetgazdasági miniszterhez, aki természetesen nem a saját zsebéből fog fizetni, hanem az adófizetők zsebéből.

Összegezve: túl sokba kerül az adófizetőknek Matolcsy György műkincs-kereskedelme, túl sokba

kerül az adófizetőknek a kastélyvásárlás, túl sokba kerülnek azok az offshore-lovagok, akiktől épületeket vásárol a Magyar Nemzeti Bank.

Még egy gondolat erejéig azért a társadalmi felelősségvállalás keretén belül itt Matolcsy György szellemi birodalmáról is érdemes néhány szót szólni, csak a korrektség kedvéért. Matolcsy György, azt gondolom, még jegybankelnöki időszaka előtt helyesen vette észre, helyesen észlelte azt, hogy a hazai közgazdaság-tudományi oktatásban gyakorlatilag kizárólagos szerepe van évtizedek óta a neoklasszikus, neoliberális közgazdasági gondolkodásnak.

(11.40)

Helyesen vette azt észre, hogy ahhoz, hogy a magyar nemzetgazdaság mozgásteret távolítsa el, egész egyszerűen be kell vinni új szellemi áramlatokat is a közgazdaság-tudományi képzésbe. Valóban tragikus az, hogy ma Magyarországon a közgazdaság-tudományi képzésben azokat a kritikai közgazdaszókat - Stiglitzet vagy Pikettyt - nem is lehet hallani, akiket egyébként már Amerikában vagy Németországban oktatnak.

Csak éppen egy gond van ezzel, hogy ennek a szellemi váltásnak az előkészítése és az ennek való megágyazás egyrészt nem a jegybank elnökének a feladata. Akkor ne tetszett volna jegybankelnöknek jelentkezni! A közgazdaság-tudományi egyetem, a Corvinus Egyetem rektoraként ezt a feladatot, azt gondolom, hogy törvényesen és hatékonyan meg lehetne, illetve meg lehetett volna oldani. A másik probléma, hogy erre - mint ahogy nagyon sok mindenre - Matolcsy Györgynek nincsen törvényi felhatalmazása.

Úgyhogy összegezve én azt tudom mondani, hogy egészen felháborító az a viselkedés, ahogyan Matolcsy György itt hagyta a magyar Országgyűlést a jegybank elnökének a beszámolójánál, viszont nagyon pontosan mutatja azt a szereptévesztést, amiben leledzik a Magyar Nemzeti Bank elnöke, aki - szeretném még egyszer hangsúlyozni - nem egy magáncég menedzsere, hanem egy részvénytársasági formába szervezett alkotmányos intézménynek a parlament által felhatalmazott vezetője. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Mivel független képviselők nem vesznek részt a vitában, így most kettőperces felszólalások következnek. Megadom a szót Bárándy Gergely képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoporthoz.

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Két percben én is Matolcsy elnök úr távollétéről, illetve ezzel összefüggésben két gondolatról szeretnék beszélni. Az egyik, hogy én egyértelműen a parlament tekintélye megsértésének tekintem azt, hogy nincs itt. Egyszerűen a politikai kultúra része 25 éve, hogy

a beszámolókat tárgyalásakor jelen vannak, ahogy utalt erre más is; jelen volt legutóbb Polt Péter, jelen volt a Kúria elnöke, az OBH elnöke, és még folytathatnám a sort.

Úgy tűnik, Hollik István a parlamentarizmus lényegét nem érti, amikor azt mondja, hogy a Gazdasági bizottságban meg lehetett volna tárgyalni ezt. Tisztelt Képviselőtársaim! Egyrészt nem véletlenül utalták a plenáris ülés elé is ezt a beszámolót, ugyanis a fontosabb beszámolókat nemcsak a bizottságokban tárgyalják meg, hanem itt is, pontosan azért, mert a parlament összességében, az összes képviselő által gyakorol ellenőrzést bizonyos kormányzati szervek, illetve bizonyos független intézmények felett.

Én például nem vagyok gazdasági bizottsági tag, úgyhogy nem tudom ott megfogalmazni a kérdéseimet és az észrevételeimet, pedig szerettem volna én mint választott képviselő föltenni a kérdést például a kastélyvásárlásokról, a jegybanki fizetésekről, a műkincsvásárlásokról vagy éppen valóban a matolcsysz-mus oktatásáról közvetlenül a jegybank elnökének. Én ezt nem tudom megtenni.

Miért nem tudom megtenni? Azért, mert bár a parlament úgy döntött, hogy a plenáris ülés elé utalja ezt a beszámolót és ennek a tárgyalását, a jegybank elnöke nem vesz részt a parlamenti vitában. Így kénytelen vagyok dolgomvégezetlenül elmenni innen, mert Matolcsy György nem fog válaszolni az én feltett kérdéseimre vagy azokra a kérdésekre, amiket én szerettem volna feltenni.

Azt meg egyébként, hogy a jegybank elnökhelyettese fizikailag jelen van, de egyébként egy teljes vezérszónoki felszólalást végigbeszélget és -nevetgél egy képviselőtársammal, azt meg külön felhőborítóknak tartom. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP és az LMP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Most normál időkeretben bejelentett felszólalásokkal folytatjuk a munkánkat. Megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Bárándy Gergely szavait folytatom: méltatlan és elfogadhatatlan. Méltatlan és elfogadhatatlan, hogy akkor, amikor Matolcsy Györgynek itt lenne a helye, ő valami egészen más elfoglaltságot talál magának. Akkor, amikor nem 2012-nek, nem '13-nak, nem egy, nem két esztendőnek, hanem három esztendőnek, '12-nek, '13-nak és '14-nek az üzleti beszámolójáról esik szó, Matolcsy György egyszerűen elmondja, amit ő gondol a világ alakulásáról, és elhagyja a termet. Azt gondolom, hogy ez a magyar parlament megcsúfolása.

Valahonnan egészen máshonnan is lehetne kezdeni ezt a történetet, mint ahol Matolcsy György a szószékről elmondta a dolgait, onnan is, hogy hogyan alakul Magyarország versenyképessége, hogyan és miképpen alakulnak a befektetési szándékok nemcsak a külföldi, hanem a hazai befektetők részéről, mennyire kerülnek el Magyarországot, mi a várható jövő, hogyan alakul a Magyarországon élő embe-

rek sorsa. Nem fogok ennek a részleteibe belemenni, ezt a néhány gondolatot csak azért tettem ide az elejére, mert nem olyan rózsás ez a kép, mint ahogy akár a Magyar Nemzeti Bank elnökének, akár a Gazdasági bizottság elnökének a szavaiból ez a vezérszónoklatok kapcsán kitűnt.

Ezért is érhetetlen az, hogy mindakkor, amikor bizonyos értelemben pozitívabb folyamatok játszódnak le Magyarországon - hál' istennek, ebben rengeteg külső tényező is segíti az országot -, akkor a nyereséget szabad prédának tekintik, úgy gondolják, hogy azt arra és úgy használhatják fel, ahogy önk akarják, miközben ezernyi dolog lenne ebben az országban, aminek az irányába ésszerűen, célszerűen és az emberek érdekét szolgáló módon lehetne ezeket a forrásokat felhasználni.

Pazarlás zajlik: 250 milliárd forint hat alapítványon keresztül, idézőjelbe tett oktatási programok megvalósítására hagyatkozva és hivatkozva. Közben azt kell lássuk, hogy nagyjából 50 milliárd forintos nagyságrendben terveznek ingatlant vásárolni, mintegy 40 milliárd forintos nagyságrendben felújításokat végrehajtani. Van olyan palota, amelynek a megvásárlásáért 45,3 millió euró plusz áfa összeget fizettek, és van egy Értéktár-program is, amely keretei között, ha az emlékképeim nem csalnak meg, akkor közel 9 milliárd, 9000 millió forintnyi nagyságrendű forrást használtak fel különböző műtárgyak és gyűjtemények megvásárlásához illetetesen. Az ingóságok, az ingatlanok megvásárlása mellett az állampapír vásárlása is jellemzővé vált. Nem kívánok mélyen belemenni, de legalább kérdéses az állampapírok vásárlásának a Magyar Nemzeti Bank részéről való megtétele.

S közben mi zajlik a Magyar Nemzeti Bank falai között? Amikor a váltás bekövetkezett, akkor nagyjából 600 ezer forint környéki átlagfizetések voltak kimutathatók a Magyar Nemzeti Bank keretei között, majd miután Matolcsy a saját embereinek egy részét bevitte a Magyar Nemzeti Bankba, akkor ez már 750 ezer forintra duzzadt, most meg ott tartunk, hogy 900 ezer forint felett van ez az átlag. Persze, az átlagon belül ott vannak az ötmillió forintos nagyságrendű fizetések is.

Miközben Magyarországon az elmúlt öt évben - példaként említem - a közmunkát végző emberek a megkeresett pénzük vásárlóerejének az egyharmadát elveszítették - mert önk elvették tőlük -, miközben a minimálbéren dolgozó emberek nagyjából 4-5 ezer forinttal kevesebbet érő pénzt kapnak a kezükbe, ja, persze közben a munkaadókat és a munkavállalókat járulékteherrel, többlettel terheltek, a minimálbérré rakódóan 32 ezer forint többlettel, aközben a Magyar Nemzeti Bank keretei között 5, azaz ötmillió forintos fizetések vannak. Ja, persze ez még nem az egész, nem az összes, hiszen kafetéria és egyéb más keretek között még kiegészítő források is jutnak, nyilván azért, hogy ne szűk körülmények között kelljen élniük az életüket, nyilván azért, hogy az ötmillió forint révén legalább százszor annyi legyen a kezükben havonta, mint ami, mondjuk, a közfoglalkoztatott vagy a minimálbéres embernek.

Gondolom, ez így rendben van önök szerint. Énszerintem végképp nincs rendben.

(11.50)

Végképp nincs rendben, mert azt gondolom, hogy a közpénzek felhasználása nem egyesek javát kell hogy szolgálja, hanem a Magyarországon élő emberek összességének a javát kell hogy szolgálja. *(Korózs Lajos: Például az éhező gyerekekét!)* Igen, mint ahogy képviselőtársam mondja, például az éhező gyermekekét is.

De mondhatom azt is, hogy a közpénzek tekintetében, tudják, hogyha a Magyar Nemzeti Bank „nyereséget” halmoz fel, az nem az ő nyeresége. Ez az ország nyeresége, főleg úgy, ahogy ma a Ház falai között elhangzott, hogy ennek egy jelentős részét gyakorlatilag az emberek kihasználásával éri el: devizahitelesek - emlékezzenek vissza az átváltások mikéntjére. Ha a nyereség a Magyar Nemzeti Banké lenne, ami nem az övé, mondom, az embereké, akkor a veszteség is. Csak tudják, amikor veszteség van, akkor valami egészen más történik. Ha veszteség van, akkor azt szétosztják, akkor azt az emberek viselik, nem Matolcsy György, és nem a Magyar Nemzeti Bank alkalmazottai vagy épp a hat alapítványa. Érdemes lenne elgondolkodni ezen is tehát, hogy ha nyereség van, az ugyanúgy az állampolgárokat érinti és illeti, mint hogyha veszteség születik.

A Gazdasági bizottság elnöke szolt arról, hogy milyen fontos az a hitelprogram, ami növekedési hitelprogram címszó alatt született. Én is azt gondolom, minden olyan program fontos, ami a mikro-, kisvállalkozásokat segíti vagy segíteni tudja. De szeretném jelezni, hogy ennek a durván 700 milliárd forintos nagyságrendű pénznek a 2-3 százaléka az, ami a mikrovállalkozásokhoz eljutott. A 2-3 százaléka az, ami a mikrovállalkozásokhoz eljutott! Miről beszélünk akkor?

Hogyha be akarják csapni az embereket, akkor jó arról szólni, hogy ezek a folyamatok zajlanak, de ezek valójában nem állják meg a helyüket. Ha jól emlékszem, Bánki Erik azt mondta, hogy a 28 európai uniós ország tekintetében hét év leforgása alatt 4 milliárd eurónak megfelelő pénzeszköz volt az, ami ilyen hitelprogramok keretei között megjelent, de Magyarországon hét év leforgása alatt ez 2.... *(Bánki Erik: 7 milliárd!)* - hetes milliárd. Na, ez volt az, ami megütötte a fejemet *(Riz Gábor: Fülemet!)*, mert én úgy emlékszem, mintha mi is részei lennénk a 28-aknak. És ha a 28-akon belül összességében 4 milliárd használandó fel, akkor Magyarország 7 milliárd eurós felhasználása ezzel nehezen illeszthető össze.

De még lehet erre is magyarázatot találni. De akkor azt mondom, hogy ha ez így van, és igaz, akkor Bánki Erik képviselőtársam, mint a Gazdasági bizottság elnöke, legyen kedves annak érdekében tenni, hogy ezek a források oda jussanak el, amiről szolt a történet, magyarul: a magyar mikrovállalkozásokhoz, és a forrásoknak ne a 2-3 százalékaival találják magukat szembe ezek a vállalkozások.

Nagyon fontosnak tartom azt is, hogy a Magyar Nemzeti Bank működésével kapcsolatosan arról a kieső időszakról is szójunk, amikor felügyelőbizottság nélkül működött a Magyar Nemzeti Bank. Azért tartom fontosnak, mert abban az időszakban látható módon olyan torzók alakultak ki, amelyek elkerülhetők lettek volna, persze hogyha a kormány is úgy szeretne volna. Nem fogok a mélyére menni, képviselőtársaim fognak szólni róla, Quaestor-botrány és egyéb más ügyek tekintetében, ahol is a minisztériumok az utolsó pillanatokban minden tudás ismerőjévé váltak, az emberek meg a kirekesztettjeivé. Azt gondolom, hogy nem tisztességes, talán még azt is mondhatom, hogy nem törvényes mindaz, amit e tekintetben csináltak. Gondolom én, hogy ez az időszak példaértékű lesz majd, ha visszatekintünk rá a későbbiekben, hiszen látható módon annak a 32 ezer embernek az érdekei nem érvényesültek, de másokéi igen.

Szó esett róla, ezért csak egy mondatnál egészítem ki, mondjuk, a végtörlesztés intézményrendszerének a bevezetése kapcsán biztos emlékeznek rá, ami leginkább azokat érintette, akik a legjobb anyagi pozícióban vannak, hiszen ők tudtak 20-30-50 millió forintokat egyik pillanatról a másik pillanatra elővenni, akkor önök itt, a Ház falai között olyan törvényt szültek, ami arról szolt, hogy mondjuk, annak a 30-50 millió forintnak az eredetét a Nemzeti Adó- és Vámhivatal nem vizsgálhatja. Emlékeznek rá, ugye? Ezt nem tudom másképp nevezni, mint az arcátlanság törvényének, hiszen magyar állampolgár a bevétel után adóbevallásokat tesz, minden egyes forintjáról és fillérjéről el kell számolnia. Ha téved, ha hibázik, ha bármi történik, akkor felelősséget is kell viselnie. Önök azokat támogatták, már feltételezni se merem, hogy önök között is van olyan, aki 20-30-50 millió forintot fizetett vissza végtörlesztés kapcsán, azzal a nyugalommal, hogy persze ezt önöktől soha meg nem kérdezheti senki, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal sem, hogy honnan származik ez a pénz. Na, hát ezek azok a dolgok, amik egy kicsit érdekessé teszik mindazt, ami zajlik Magyarországon, akár a Nemzeti Bankhoz illetően is.

Az alapkamat csökkentéséről szolt Matolcsy. Beszél arról, hogy 7 százalékról hogy jutunk el 1,35 százalékra, ha jól emlékszem, de elfelejti mondani, hogy a Fed, az Európai Központi Bank intézkedései, hogy az olaj- és földgázár megfelelőzése, hogy a pénzbenőség ezekben az időszakokban hogy jelenik meg és hogyan és miképpen hat ki az alapkamat alakulására. És mi lett volna, ha ezek nincsenek, ha ezek nem jellemzőek? Akkor ugyanezt a pályát futjuk be? Érdemes lett volna erről is beszélni, nem csak saját eredményként megpróbálni feltüntetni mindazt, ami, mondom, hála istennek, pozitív külső körülmények okán is született. S arról beszél Matolcsy, hogy közpénzekből, ő mondja, közösségi vagyont építünk a közjó szolgálatában, és ezt tesszük a kormánnyal való egyeztetés kapcsán. Közpénzből! Még egyszer mondom, ha közpénz valami, akkor az az emberek javát kell szolgálja, nem egyesekét, az emberek javát kell szolgálja, nemcsak akkor, ha veszte-

ség születik, amit szétoosztanak, hanem akkor is, hogyha nyereség van.

S egy dolog, amit most itt csak megemlítek, de a későbbi vitában majd kibontom. Bánki Erik arról is szól, hogy milyen pozitív hatásokkal volt ez a három esztendő a gazdaságra, és ezen túl magára a foglalkoztatásra. S hozzáteszi, hogy a kormány komolyan veszi az ígéreteit. Most itt, ebben az egy percben, ebből a kettőből csak az egyikről szólok, a másikról majd egy másik hozzászólásban.

Hogy milyen komolyan veszi a kormány az ígéreteit, erre csak azt tudnám mondani, tisztelt képviselőtársaim, hogy nem túl sok ígéretük volt, nem csak 2014-ben, hanem 2010-et megelőzően. Az ígéreteik nagyjából arról szóltak, hogy radikális adócsökkentést fognak végrehajtani ebben az országban. Az ígéreteik arról szóltak, hogy 1 millió új munkahelyet teremtenek a gazdaságban.

Ebből látjuk, körülbelül 30 új adónem bevezetésére, 2011-2012-ben több mint 2000 milliárd forint új teher kivetésére került sor; foglalkoztatási oldalról pedig majd még fogok szólni arról, hogy mi alakult.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Szakács László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport.

Megadom a szót.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Asszony! Először én is arról beszélnék, hogy nem minden főtisztviselő engedti ezt meg magának, amit Matolcsy elnök úr megenged magának.

És hadd állítsam példaként, nem fogom sokszor tenni, de azért most mégis hadd állítsam példaként Polt Péter főügyészt, aki ha itt a teremben nem tud válaszolni a kérdésekre, még akkor is, ha nem is vesz részt a vitában, de legalább egy zárszót mond, abban reagál, és utána pedig azt ígéri, hogy levélben fog mindenkinek válaszolni a feltett kérdésére. És alelnök úr, az a hírem van, hogy ezeket a leveleket mi meg is kapjuk.

(12.00)

Az egy másik dolog persze, hogy mi mit gondolunk ezeknek a tartalmáról, de van, aki a parlamentet tényleg annak a helynek tartja, ahol az ország ügyeit el kell intézni, ahol föl lehet tenni kérdéseket és ahol erre válaszokat is várhat, és hogyha itt helyben nem tud válaszolni, akkor levélben válaszol az országgyűlési képviselőknek. Úgy gondolom, hogy ezt a példát érdemes volna követni, még akkor is, ha nyilvánvalóan Matolcsy elnök úr egy végtelen időt rabló dolognak tartotta azt, hogy be jönni ide, a magyar törvényhozás házába, végig kell hallgatni rengeteg kritikát, fideszes képviselők meg annyira nem védik meg. Tehát ő akkor úgy gondolja, hogy nem feltétlenül érdemes ezt neki végigülnie.

Úgy gondolom, hogy ez a fajta viselkedés, és itt egy kicsit áttérek majd a Nemzeti Bank működésére is természetesen, tehát abba a fajta torz társadalomképbe, amit építenek, tehát a neobarokk társadalomképbe ez a fajta, kicsit ilyen méltóságos uras vagy tekintetes uras, bocsássák meg nekem, ha nem tudom egészen pontosan, tehát ez a fajta viselkedés tökéletesen bele is fér, amelyet egyébként önök ki is szolgálnak.

Na de említsünk fel egypár ügyet! Önök 250 milliárd forinttal indirekt módon támogatják a magyar költségvetést. Azt is tehetnék egyébként, hogy osztalékként befizetik a költségvetésbe ezt a pénzt. Ha osztalékként befizetnék, akkor esetleg akár az ellenzéknek, akár a kormánypárti képviselőknek is lehetne arra lehetősége, hogy ennek a pénznek az elköltése tekintetében fogalmazzanak meg javaslatokat, még akkor is, ha ez időnként eltér a magukétól. Én tudom, hogy a méltóságos, tekintetes urak világába nem feltétlenül fér bele ez a fajta gondolkodásmód, hogy másnak is van ötlete és gondolata, hogy mit tegyenek azzal a közpénzzel - és itt azért aláhúznám, hogy közpénz -, amellyel önök gazdálkodnak.

Az egy másik dolog egyébként, hogy a kormány ezt miért hagyja, és milyen érdeke van abban egyébként a magyar kormánynak, hogy Matolcsy György egy, a kormánytól független, ámbár szinte kiapadhatatlan gazdasági forrásokkal, finanszírozási forrásokkal rendelkező új hatalmi centrumot, a kormánytól független hatalmi centrumot építsen föl maga köré.

Ez egy másik kérdés egyébként, és én úgy gondolom, hogy akár a kormány jelen lévő képviselője, akár bárki a kormányból egészen nyugodtan magára veheti ezt a kérdést, és én is várnám, hogy formabontó módon akár a kormány képviselője, akár alelnök úr részt vegyen a vitában, ne csak a zárszóban fogalmazza meg azt, amit korábban megírtak számára.

Én sem tartom jónak, mint ahogyan nagyon sok képviselőtársam sem tartja azt jónak, hogy a magyar felsőoktatásra fordított összes költségnek majd a kétszeresét fordítja a Magyar Nemzeti Bank a matolcsyzmus oktatására.

250 milliárd forintot alapítványokba tesz ki, és ott behúzza egyébként a fókuszba azt, ami valójában egyébként a tevékenységének egy ilyen mellékága volna, hogy a gazdaságtudományokat, a kutatásokat, az oktatást természetesen támogatnia kell a Magyar Nemzeti Banknak, behúzza ezt a fókuszba, nyilvánvalóan ezzel pedig elfelejtve azt, ami a legfőbb feladata volna, nem azt a közfeladatot látja el, ami a feladata volna, hanem a matolcsyzmus oktatására, az unortodoxia oktatására fordít iszonyatos energiákat.

Nem sajnálja rá a pénzt, egy pillanatig sem sajnálja rá a pénzt. És állítom, hogy ez a köz vagyonából megy el. Ne legyen ezen vitánk, hogy ez közpénz vagy nem közpénz. Ha nem közpénz, akkor tessenek nekem arra válaszolni, hogy akkor micsoda? Miért vannak választott vezetői ennek a banknak? Miért vannak választott tisztségviselői ennek a banknak? Az megint egy másik kérdés, hogy miért tartott olyan

nagyon sokáig, hogy felügyelőbizottsága is legyen egyébként a Magyar Nemzeti Banknak, amelyik felügyeli azt a menedzsmentet, ami egészen érdekes dolgokat csinál, de én úgy gondolom, hogy jobb helyen volna ez a pénz akkor, ha nem egy önálló hatalmi centrumot próbálna meg kiépíteni maga körül Matolcsy György. Én úgy gondolom, hogy a kormánynak erről kellene hogy legyen véleménye, és úgy gondolom, hogy az európai sztenderdek alapján is legalábbis véleményes az, ha indirekt módon finanszírozza a magyar költségvetést a Magyar Nemzeti Bank.

A hitelezés tekintetében, a növekedési hitelprogram tekintetében, ahogyan már előttem is elmondták képviselőtársaim, egyfelől nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, másfelől viszont lelassította azt a folyamatot, ami szerintem egyébként az önök szempontjából is fontos volna, ha ezzel foglalkoznának és nem a matolcsyzmussal foglalkoznának. Rengeteg bankszakemberrel beszélgetve, akik azt mondják, hogy ösztönöznék őket a kormány, mentesülhének a bankadó alól, ha hiteleznének, főleg, ha magyar kkv-kat hiteleznének - de kérem szépen, hogyan tudna hitelezni ő versenyképesebben ebben a szférában, mint ahogyan a Magyar Nemzeti Bank a saját maga által saját magának kialakított feltételek között hitelez a magyar kis- és középvállalkozókat? Arról nem beszélve, hogy egy szerény, ámbár nem sértő 6 milliárd forintot költöttek el a sikertelen vállalkozás propagálására.

Ha emellé hozzáteszük azt, hogy ebben az évben, mondjuk, a gyermekéhezés megszüntetésére vagy legalábbis ennek a csökkentésére 3,6 milliárd forint áll csak rendelkezésre, kicsivel több mint a fele, és talán pont ennyi hiányzik, pont 6 milliárd forint hiányzik, akkor úgy gondoljuk, hogy nem feltétlenül találják el sem azokat a közpolitikai, sem azokat a gazdaságpolitikai és sem azokat a társadalompolitikai célokat, amelyeket önöknek is szem előtt kell tartani, mert az a baj, hogy az a nagyon torz világkép, az a nagyon torz társadalomkép, ami egyébként megszüli ezeket a helyzeteket, általában idevezet.

Ezeket önök nem hitbizományba kapják, sem a pozíciókat, sem pedig azokat a pénzeket, amelyek fölött diszponálnának.

Az önök fő tevékenysége mégiscsak azért csak a gazdaságpolitika alakítása, a monetáris politika alakítása - elnézést, ha untatom -, ezeknek a kutatása, javaslatétel volna. Ha ezt a feladatot önök ellátnák és legalább a bennünket körülvevő világra figyelnének, akkor Magyarország nem kapna olyan iszonyatosan kemény nemzetközi bírálatokat, mint amilyeneket kap.

Egy héttel ezelőtt az Amerikai Egyesült Államok nagykövete asszonya elmondta, hogy a befektetők neki azért panaszkodnak, mert Magyarországon kiszámíthatatlan a gazdaságpolitikai szabályozórendszer, kiszámíthatatlan az adórendszer. Ezt alátámasztja az is, hogy mintegy harminc új adónemet sikerült megszülni az elmúlt időszakban. Kiszámíthatatlan ezeknek a bevezetése.

(A jegyzői székben Ikotity Istvánt
Mirkóczki Ádám váltja fel.)

Nagyon sokszor az látszik egyébként, hogy az adózást és az adóztatást nem, mondjuk, a társadalmi egyenlőtlenségek kiegyensúlyozására, nem a versenyképesség növelésére, nem a bizonyos gazdaságpolitikai célok elérésére, hanem egyszerű büntetésre használja egyébként ez a kormány. Úgy gondolom, hogy csak szemet kellene szűrjön a Magyar Nemzeti Banknak is, hogyha mondjuk, a nemzetközi közösségeknek vagy éppen a nemzetközi közösség egyes nem elhanyagolható szereplőinek ez egyébként már mégiscsak szemet szűrt, kivéve a Magyar Nemzeti Bankot, azért, mert a Magyar Nemzeti Bank építi a neobarokk társadalmat, és ebbe nem fér bele ez a probléma, hogy a tekintetes uraknak vitáik legyenek egymással.

Ugyanez érvényes egyébként az árfolyampolitikára is. Kiszivárogtak hírek, ezt a mai napon is lehetett olvasni, persze ezt érzéklni is lehet. Nem feltétlenül foglalkoznak az árfolyammal. Nem feltétlenül foglalkozik a Magyar Nemzeti Bank az árfolyammal, pedig úgy gondolnánk, hogy az egyik elsődleges feladata volna egyébként a forint stabilitásának a megőrzése.

Azt el tudom képzelni, hogy más a cél, ezt el tudom képzelni, hogy más kítűzött célokat kell hogy kiszolgáljanak önök. De annyi szakmai becsület csak kellene hogy legyen, hogy ahogyan mi is itt, hiszen önök nem fognak velünk vitatkozni - örülni fogok, ha ezt formabontó módon megteszik -, akkor legalább a jegyzőkönyv kedvéért vagy legalább egy feljegyzés kedvéért elmondják erről a véleményüket, hogy a magyar árfolyampolitikát miért kellett szabadjára engedni, miért kell a lovak közé bedobni a gyeplőt, aztán történik, ami történik, és majd megpróbálják önök követni ezeket a folyamatokat.

(12.10)

Úgy gondoljuk, hogy a fenntartható pálya kijelölése - és ezt a tegnapi zárszámadási vitában is elmondtam -, a gazdaságpolitikai folyamatok megfigyelése, kutatása fontosabb feladat volna, mint az ingatlanvásárlás, mint a matolcsyzmus oktatása.

Kérem önöket, hogy húzzák ezt vissza a fókuszba. Legyen szakmai igényességük ezekben az ügyekben, és adjanak tanácsot, még akkor is, ha ez időnként konfrontatív. Akkor is, ha ez időnként vitával tehető csak meg Házon belül, és legfőképpen érdemes meghallgatni a kritikákat is, mert időnként azokból is nagyon sokat lehet tanulni, vagy esetleg mi is megtanulhatnánk azt, hogy valamit helytelenül kritizálunk.

Ez a fajta kiüresítése ezeknek a beszámolóknak, főleg azután, hogy évekig nem is volt ilyen beszámoló, azon túlmenően, hogy méltatlan, hihetetlenül hatékonytalan ebben a dologban, és kérem, hogy ezt értse meg.

Azokra a nemzetközi - és vissza kell utaljak még egyszer az amerikai nagykövete múlt heti beszédé-

re - és a gazdaságpolitikát markánsan érintő bírálatokra nem lehet, hogy arra sem reakció, sem pedig semmilyen olyan megnyilvánulás a büntetésen kívül nincs, amikor azt mondják, hogy Magyarországon a növekedést megeszi a korrupció. Az nem lehet, hogy arra nincs reakció, nincs reagálási képesség vagy éppen akarat az országban, ha azt mondják, hogy Magyarországra azért nem jönnek a külföldi befektetők; azért nem jön a nemzetközi tőke Magyarországra, mert Magyarországon kiszámíthatatlan a gazdaságpolitikai szabályozás, kiszámíthatatlan az egyes szektorok szabályozása, és kiszámíthatatlan, előre láthatatlan az adózás rendszere. Ha erre a magyar gazdaságpolitikát figyelő, arról időnként nyilatkozó Magyar Nemzeti Banknak nincs reakciója, úgy gondolom, hogy az alapvető hiba, és ezen érdemes volna változtatni.

A brókerbotrányokról, kevés maradt már nekem is az időm, de majd többet is szeretnék beszélni. Azért, hogy abban a képben feltüntetitek magukat, akik végre leleplezték ezeket a brókereket, ezeket a pénzügyi szolgáltatókat, úgy gondolom, hogy az arcpirító!

2010. szeptember 17-én Szász Károly aláírásával egy 17 megállapításból álló olyan határozatot hozott a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete, amelyet önök nagy valószínűség szerint nem hajtottak végre, vagy ha végrehajtottak, akkor nekem számtalan kérdésemre önök nem válaszoltak. Hogyan lehet az, hogy ezeknek a cégeknek az informatikai rendszerét már 2010-ben rossznak találták, de mégsem történt semmi. Mégsem történt semmi! Hol van az azokban a megállapításokban található féléves utánkövetési rendszer, a belső ellenőrzési rendszer javítása, hol vannak azok a dolgok, amelyeket ott 17 pontban megírtak, és mi történt azóta ezekben az ügyekben?

Még egy dolog még a szűkös időben: pontosan azért, mert általában az informatikai rendszerekkel van baj, elgondolkoztak-e azon - tudom, hogy elgondolkoztak, csak elvetették ezt a gondolatot -, hogy a pénzügyi szervezetek informatikai rendszere egész Európában mindenhol nemzetbiztonsági érdek; nem kezelheti egy magát a kormánytól függetlennek tartó Magyar Nemzeti Bank, nem kezelheti azt még akár melyik minisztérium sem, hanem a nemzetbiztonsággal foglalkozó minisztériumok kezelik ezt. Ha volt ilyen gondolkodás, akkor elvetették-e? Van-e a továbbiakban ilyen gondolkodás, hogy ezeket az informatikai rendszereket biztonságossá és nemzetbiztonságilag kiemelten biztonságossá kívánják tenni, és mikor kívánják ezt megtenni azért, hogy ezt elkerülhessük?

Folytatni fogom. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Teleki László képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Alelnök Úr! Tisztelt Országgyűlés!

Azért kértem szót, mert azért valóban lehet látni a beszámolóban, hogy milyen pénzköltések voltak és mire fordítottak különböző olyan összegeket, amelyek, azt gondolom, hogy a teljes magyarországi lakosság kedélyét borzolták. Mégpedig azért, mert lehet látni azt, hogy bizonyára vannak olyan jó dolgok, mint az oktatás, a tehetséggondozás fejlesztése, amely fontos lehet egy irányba, és azt gondolom, hogy azzal nehezen lehetne vitatkozni.

Viszont azt mindenképpen vita tárgyává tenném, hogy az oktatáson belül miért pont egy szegmensét, még akkor is, ha szakmai irányelvek alapján próbálták behatárolni, miért csak egy szegmensét próbálták meg kezelni. Holott az az összeg, amit erre a célra felhasználtak, abból a tehetséggondozás alapján egészen a csúcsáig lehetett volna költeni különböző forrásokat.

Hogy miért mondom ezt? Látjuk azt, hogy egyébként - és önök is láthatták, ha pénzt költenek, hogy mire kellene költeni pénzt -, hogy Magyarországon a tehetséggondozásra egyre kevesebb pénz jut, és egyre kevesebb gyereket érint meg; legyen ez általános iskolás, középiskolás vagy éppen főiskolás, egyetemista.

Ha már pluszpénzekről beszélünk, mert pluszpénzekről beszélünk a Nemzeti Bank esetében, akkor azt gondolom, hogy a tehetséggondozást onnan kellett volna kezdeni, hogy megnézni, hogy az általános iskolákban milyen ösztöndíjrendszereket lehetne kialakítani annak érdekében, hogy középiskolában vagy éppen az egyetemre eljutva sokkal könnyebb legyen azoknak is, akik egyébként nem nagyon tudnak erre pénzt áldozni, mert a családi anyagi helyzetük nem engedi meg. Ebből adódóan azt gondolom, hogy az oktatás szerepvállalása egyik oldalról valóban üdvös, a másik oldalról pedig azt mondom, hogy átgondolatlan és nem lehet jól definiálni, hogy ezt miért pont így tették.

De továbbmennék az oktatás területén, mert nagyon sokszor azt mondja a kormány - és ezzel is egyet lehet érteni -, hogy most fontos eszköz az, hogy 3 éves kortól térítésmentes az óvodai ellátás. Viszont nincs meg a feltétele annak, hogy ezek a gyerekek mindnyájan el tudjanak jutni az óvodába. És ha már azt mondjuk, hogy kastélyokat vagy éppen különböző ingatlanokat vásárol az MNB, akkor miért nem próbálja meg kezelni azt az alaphelyzetet, hogy az óvodáskorú gyerekeknek például akár Borsodban, akár Szabolcsban, akár Baranyában legyen megoldva az óvodai férőhelyek számának bővítése? Mert azt gondolom, hogy nemes cél lenne, és nemes gesztus lenne, ha a Magyar Nemzeti Bank abból az összegből, amit az oktatásra szánt, abból a nagy összegből, ezt is tudta volna kezelni, mert akkor azt mondom, hogy Magyarország összességére próbál meg olyan pénzügyi kihatást eredményezni, amely minden rétegnek jó és elfogadható, de ezt önök nem tették, hanem egy szegmensét választották ki a támogatásnak.

Ezért tehát, ha még tovább megyek és leszűkítem a célcsoportokat, akkor azt lehet mondani, hogy a romaoktatásra szánt forrásokat sem látom itt megjeleníteni, holott ugye, látjuk azt, hogy ha az MNB-

nek ilyen nemes, karitatív tevékenysége van, akkor próbáljon meg abba az irányba is elmozdulni, hogy a leghátrányosabb helyzetűeket, a szegényeket és ezen belül a romákat próbálja meg olyan helyzetbe hozni, hogy külön ösztöndíjjal is akár támogatni. Tudom, az a válasz, hogy nem akarjuk különvenni ezt a kettőt, viszont vannak célcsoportok, akiket érdemes megcélozni. Itt a szegényekre és a romákra gondolok, hogy ebben bizony lenne feladata a Magyar Nemzeti Banknak, ha ilyen összeget költ az oktatásra.

De ha tovább nézem és azt mondom, nemcsak a zongoravásárlásra, nemcsak a festményvásárlásra és az ingatlanok vásárlására, hanem akár a fizetések, akár egyéb más költségre gondolok, akkor azt is lehetne mondani, hogy miért nem próbálják meg azt a helyzetet kezelni, ami a magyar egészségügyben ma fellelhető és tetten érhető, hogy egyszerűen ha nem mondunk mást, mint csak a kórházak strukturális fejlesztését, amely az elmúlt napokban is előjött a médiában, hogy micsoda áldatlan állapotok vannak különböző kórházakban, és erre nem szán egyetlenegy forintot sem a Magyar Nemzeti Bank, habár megtehetné, ha azt mondja, hogy olyan összegek vannak, amelyeket ő saját maga úgy használ fel, ahogy akar, akkor miért nem - költői kérdés persze, mert tudom, hogy választ nem kap rá a magyar lakosság - olyan fejlesztésekre, kórház-rekonstrukciókra szán forrást a Magyar Nemzeti Bank, amely megérné Magyarország összlakosságának.

És önök engedik azt, hogy ezek az emberek, akik egyébként olyan kórházakban fekszenek bent, mint amit lehet látni nagyon sok esetben, hogy ez továbbra is így legyen, továbbra is így maradjon, azt gondolom, mindenképpen nyomasztó a magyar társadalomnak.

De ha az egészségügynél maradok, akkor azt mondom, hogy látják önök is, hogy micsoda sorban állás van, és micsoda várólisták vannak a daganatos betegeknél.

(12.20)

Miért nem próbálják meg a műszerezettséget fejleszteni a különböző kórházakban annak érdekében, hogy a várólisták csökkenjenek, és miért festményekre, miért zongorára, miért épületekre próbálják meg ezt a pénzt költeni? Ha már azt mondják, hogy ennyire nyereséges a Magyar Nemzeti Bank, akkor azt gondolom, hogy valóban közcélokra kellene önöknek látni, és a kórházak gép- és műszerbeszerzése nagyon fontos lehet, mert látjuk azt, hogy a magyar egészségügy hol tart, és abból a pénzből, ami most az egészségügy rendelkezésére áll, nem tudja kezelni ezt a problémát.

Én azt gondolom, ha daganatos betegekről van szó vagy éppen súlyos betegekről van szó, akkor önök nem tehetik meg azt, amit megtesznek, illetve megtehetik, csak nem jó Magyarország lakosságának, ha olyan pénzköltést látnak, amely nem az egészségügybe vagy nem az oktatásba van investálva, hanem képvásárlásokba és festményvásárlásokba. Ebből adódóan én azt gondolom, hogy a Magyar

Nemzeti Bank vezetésének el kellene gondolkodnia, hogy a továbbiakban mire költi azokat a forrásokat, amelyek nagyon fontosak.

Többször elmondták, és sorolhatnám a problémákat, amelyek Magyarországon jelen vannak, de nem szeretném sorolni, mert önök előtt ott van Magyarország szociális térképe, és bármikor bármelyik pontra odabökhethetnek, és mondhatják azt, hogy ezt támogatjuk, mert ez fontos lehet Magyarország fejlődésében. Akkor támogatnák a magyar lakosságot, mert az a szociális helyzet, ami ma van Magyarországon, láthatólag megköveteli azt, hogy ne pénzherdálás és pénzszerzés legyen, hanem célzott pénzeket próbáljanak meg odajuttatni, ahol szükség van arra. Ezért tehát önöknek nagyon nagy a felelősségük ebben.

De ugyanúgy nagy felelősségük van abban - én nagyon fontosnak tartom, amit mondanak, és ezt is jó dolognak tartom -, hogy a növekedési hitelprogramot elindították az önök forrásaiból. Bizonyára ismerik a számokat, jómagam is utánanéztam, a növekedési hitelprogramban a vállalkozóknak mintegy 20-25 százalékát tudták csak támogatni. Még egyszer mondom, a vállalkozók 20-25 százalékát, s én azt is látom, hogy 2015-ben új konstrukciókat akarnak elindítani, hogy minél többen próbáljanak meg bekerülni ebbe a rendszerbe, mert eddig nagyon sokan kikerültek ebből a hitelkonstrukcióból. Nagyon sok vállalkozót megkérdeztem az elmúlt két nap, és bizony az a konstrukció, amit 2015-ben elindítottak, nem teszi lehetővé, hogy bekapcsolódjanak a hitelprogramba.

Ezért az a növekedési hitelprogram, amit meghirdettek, azt lehet mondani, hogy papíron jó, de a vállalkozókat nem tudja igazán elérni, mert ha csak 20-25 százalékot ér el a kis- és középvállalkozói rétegből, akkor ez nagyon nagy problémát jelent, mert azt gondolom, hogy minden vállalkozásnak szüksége van különböző hitelkonstrukciókra, viszont amikor több hónapon keresztül ezt a hitelkonstrukcióba való beágyazódást megpróbálják elindítani, akkor rájönnek a végén, hogy nem sikerült, és onnantól kezdve kezdenek újra, vagy pedig a vállalkozásukat meg kell szüntetni.

Ebből adódóan én azt gondolom, hogy 2015-ben lassan elmegy az év, és látniuk kell, mi az a probléma, ami miatt ez a hitelprogram úgymond nem vált be. Még egyszer mondom, magával a céllal nagyon egyetértek, mert nagyon fontos, hogy a kis- és középvállalkozásokat támogatni lehessen, viszont azt érzékelem és azt látom a számok halmazából, hogy nem érte el a vállalkozókat úgy, ahogy szeretnénk volna vagy szerettük volna maguk a vállalkozók. Ebből adódóan van mit tenni ebben a kérdésben.

A pénzköltésre visszatérve, azt gondolom, egyetlenegy gondolatot még mindenképpen kell hogy mondjak. Képviselőtársaim nagyon sokszor mondták már, hogy a gyermekszegénységre, a gyermekezésre való pénzeknek az elköltése mennyire kevés. Én nagyon fontosnak tartottam volna, hogy amikor a Magyar Nemzeti Bank azokat a pénzeket elköltötte, amelyek - meg merem engedni magamnak azt, hogy -

pénzherdálás, akkor azt gondolom, hogy a gyermekéhezés felszámolásához kellett volna adni a nevüket, mert onnantól kezdve talán egy nagyon nagy számú, akár 400-500 ezer gyereknek is tudtak volna jót tenni, és főleg a szülőknek. Ebből adódóan a szociális háló bevarrásához önök nagyon nagy mértékben hozzá tudtak volna járulni.

Még egy dolog. Amikor romaügyről beszéltem egy mondatomban, akkor ki kell térnem még azért a romaügyre néhány gondolattal. Önök valóban nem látják azt és nem akarják látni abból a palotából, ahol élnek, ahol a pénzük költik, hogy milyen nagy a probléma például a roma lakosságnál. Ma nemzetiségi önkormányzatok vannak, és a nemzetiségi önkormányzatok - kedves alelnök úr, bizonyára tudja - közel 230 ezer forintból működnek egyetlenegy év alatt. Tehát egy évben az állam 230 ezer forintot ad a nemzetiségi önkormányzatok működésére.

Ebből nem lehet végrehajtani azokat a programokat, amely programokból az integrációt el tudnák indítani. S itt nemcsak a romákról van szó, hanem a 13 taxatív kisebbségről, nemzetiségről van szó, akik bizony nem tudnak nap mint nap hozzátenni a forrásukhoz még 5-10 millió forintot vagy akár 100 millió forintot, hogy az oktatási programjuk, a felzárkóztató programjuk vagy éppen a tehetségfejlesztő programjuk sikeres legyen. Ezért azt gondolom, nevelés és száznál is több, hogy évente 230 ezer forinttal kell gazdálkodniuk, hogy el tudjanak érni egy integrációs célt. Miért nem veszik észre az üvegpalotából, hogy ezeknek a csoportoknak, nemzetiségeknek kell segítség és támogatás ahhoz, hogy önöknek és nekünk, összességében Magyarországon jobb legyen?

Azt gondolom, hogy ezeket mind észre kellene venni, mert, még egyszer jelzem, ha festmények, zongora és épületek vásárlására próbálják meg elkölteni, én egyébként az elmúlt napokban sem tudtam eldönteni, hogy az adófizetők vagy nem az adófizetők pénzt, de ha állami cégről, állami vállalatról van szó, akkor nem lehet más, mint közpénz, közvagyon, amit a köz érdekében úgy kellene felhasználni, hogy minél szélesebb rétegeket elérjen az a pénz, amit önök elköltenek.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Ismételt felszólalások következnek. Megadom a szót Volner János képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Képviselőtársaim, először is nagyon szomorúan meg kell állapítanom, hogy a Magyar Nemzeti Bank több éve nem számol be az Országgyűlésnek; most Matolcsy György elmondja a saját felszólalását, utána meg sem várja azt, hogy mit fog erre az ellenzék reagálni, mit fognak más pártok képviselői mondani, hanem fogja magát a jegybankelnök úr, és elegánsan lelép, hazamegy; most pedig a kormánykoalíció tagjai, miután részükről elhangzott a vezérszóno ki felszólalás, egyszerűen kivonulnak erről a vitáról.

Csak ellenzéki képviselők szólnak hozzá a Magyar Nemzeti Bankról szóló vitához, holott a Magyar Nemzeti Bank jó néhány területét részletesen érintettük. Ezzel kapcsolatban egészen konkrét szakmai kifogásokat fogalmaztunk meg, fontos észrevételeket tettünk, de a kormánykoalíció részéről nincs egyetlen képviselő sem, aki egyáltalán megnyikkanna ebben a vitában. Természetesen arra is van lehetőség, hogy a jegybanki alelnök úr, aki most Matolcsy Györgyöt a távozása után helyettesíti, szintén részt vegyen a vitában - a házszabály önnek ezt lehetővé teszi -, de ő sem szól bele. A végén majd nyilván el fogja mondani, hogy miért gondolja rosszul az ellenzék egytől egyig ezeket a pontokat, de a vita ettől nem folyik le.

Nagyon fontosnak tartom tisztázni azt az elképesztő szerepvavart, amiben a szocialista képviselőtársak szenvednek. Képviselőtársaim, én megígérem önöknek, hogy azt, amit az előbb szocialista képviselőtársamtól hallottunk, hogy a Magyar Nemzeti Bank nyereségét a cigányok oktatására kellene fordítani, meg fogom mondani a borsodi és szabolcsi jobbikos harcostársaimnak, hogy tegyék kötelező tananyaggá a saját lakossági fórumaikon, mondják el, hogy az MSZP a Magyar Nemzeti Bank nyereségét cigány gyermekek oktatására szeretné fölhasználni. Ez a legolcsóbb populizmus, ami történik az MSZP részéről, hogy megpróbálnak továbbra is a cigány szavazók kedvében járni azzal, hogy elképesztő mennyiségű közpénzt szeretnének rájuk fordítani. Képviselőtársam, amit önök elmondtak, az egy tananyag lesz, higgyék el, majd a Jobbik lakossági fórumain. El fogjuk mondani az embereknek, hogy az MSZP hogyan szeretné elkölteni ezt a pénzt.

Fontosnak tartom azt is elmondani, hogy amikor megfogalmaztuk azt - ami a beszámolókból egyébként kiderült -, hogy 20 milliárd forinttal nőtt a jegybank éves működési költsége 2012-höz képest 2014-re, ami egy elképesztő nagyságú növekmény, azért erre mondani kellene valamit. Látható az, hogy alaposan megemelkedtek a fizetések, hiszen a korábban pofátlanul magasnak számító 2 milliós forintos fizetésnél most lényegesen több pénzt tudnak keresni a jegybanknál, az átlagfizetés is 900 ezer forint, és bizony nem ritkán 5 milliós forintot keresnek egyes jegybanki vezetők.

(12.30)

Ez nyilván hozzájárul ahhoz, hogy a magyar adófizetők 20 milliárd forinttal többet fizessenek a jegybank működésére, hiszen amikor a jegybank elszámolja a nyereségét, elvileg be kéne fizetnie a költségvetésnek, azonban nem ez történik.

Fontos látni azt is, hogy arra a mulasztásra, amit a jegybank elkövetett, és amit konkretizáltunk, nem született semmilyen válasz a másik oldalról. Most már gyakorlatilag mentegetőzni sem próbál meg a kormány. Miről is van szó? A jegybank 1300 alkalmazottja nem tud kéttucatnyi céget leellenőrizni éveken keresztül, 360 milliárd forintos pénzügyi károkozással járó brókerbotrány lesz a vége, a Fidesz

pedig nemhogy levonná a tanulságot ebből, hanem a pénzügyi felügyelet korábbi vezetőjét, Szász Károlyt március 15-e alkalmával a pénzügyi felügyeletnél végzett kimagasló szakmai munkájáért még ki is tünteti. A brókerbotrány közepén, képviselőtársaim! Egyszerűen elképesztő, ami ebben az országban megtörténhet.

Fontosnak tartom azt is elmondani, hogy akkor, amikor megfogalmazta Windisch László, az MNB pénzügyi felügyeletért felelős alelnöke a Gazdasági bizottság ülésén a szakmai kifogásait, és javaslatot tett az Országgyűlésnek arra, hogyan lehet megelőzni legközelebb a brókerbotrányt, milyen intézkedésekkel, például növelni kell a személyi felelősséget a bankvezetők és brókercégek vezetőinek körében, például meg kell oldani azt, hogy ezeknél a cégeknél öt évnél gyakrabban legyen kötelező ellenőrzés, és nem is sorolom tovább; egytől egyig olyan intézkedéseket sorolt föl, amit én meg tudtam mutatni, hogy már 2010 szeptemberében ezekre az intézkedésekre írásos javaslatot tettem az Országgyűlésben, módosító javaslatokat fűztem a pénzügyi felügyeletről szóló törvényhez, azonban a fideszes képviselők az MSZP-vel nagykoalíciót alkotva szavazták le ezeket a javaslatokat. Nagykoalícióban mondtak önök erre nemet. És ennek eredményeképpen állhatott elő a brókerbotrány okozta 360 milliárd forintos károkozás. Ha bölcsebben járnak el a Fidesz és az MSZP képviselői, akkor több százmilliárd forintot meg lehetett volna Magyarország számára spórolni az én módosító javaslatom elfogadásával.

Sajnos nem ez történt. Ebben az esetben Magyarország veszített, a kormány pedig egy elképesztő magyarázkodásba fogott, a politikai felelősséget természetesen rákente az előzőekre, ahogy a szocialisták is rákente az előző, még fideszes kormányra a felelősséget, amikor ők kormányoztak. Folyamatos tehát az egymásra mutogatás, elszámoltatás azonban ténylegesen nincs is.

Szintén választ szeretnék kapni arra a Magyar Nemzeti Banktól, hogy gyakorlatilag 200 milliárd forintos fiktív kötvénykibocsátás történt a Quaestornál, egyetlen cégnél: hogyan lehet az, hogy egy olyan cégnél, amely fölött elvileg pénzügyi felügyeletet gyakorol a Magyar Nemzeti Bank, nem tűnik föl az, hogy 200 milliárd forintot meghaladó fiktív kötvénykibocsátás történik? Kérdezem én a képviselőtársaktól, hogy van-e, aki úgy gondolja, hogy egy ilyen 200 milliárd forintos tételnek az „elnézése” természetes folyamat a Magyar Nemzeti Banknál. Van-e, aki úgy gondolja, hogy ez nem egy szakmai mulasztás volt? Felelősséget azonban senki nem vállalt ezért.

A kormányzat azt állapítja meg, hogy természetesen nem ők tehetnek erről, hanem még az előzőek, noha egyébként a Magyar Nemzeti Bank a kötvénykibocsátásra a Quaestornak engedélyt adott. Ez a vezetés adott engedélyt 2014-ben a Magyar Nemzeti Bank részéről a Quaestornak arra, hogy kötvényt bocsásson ki.

Szintén egy nagyon fontos kifogás volt részünkről annak felvetése, hogy az anticiklikus gazdaságpo-

litikát nem lehet támogatni azokkal a jegybank által vásárolt nagy értékű ingatlanokkal, amiket Matolcsy György most már egyre nagyobb számban halmoz föl. Jóformán minden hétre jut valamilyen újabb, milliárdos értékű kastély- vagy egyéb luxusingatlanvásárlás.

Amikor elmondtuk azt, hogy ezeket az anticiklikus gazdaságpolitika jegyében nem lehet arra fölhasználni, hogy ebből gazdasági élénkítést lehessen végrehajtani, azért, mert az ingatlanok ára egy gazdasági válság idején a mélybe zuhan, akkor sem a kormány, sem a jegybank vezetése egyszerűen nem fogalmaz meg ezzel kapcsolatban semmit. Már kérdés persze, hogy ezekre a szakmai érvekre nagyon nehéz is épkezláb ellenmagyarázatot adni.

Fontosnak tartom azt is elmondani, amikor a növekedési hitelprogramról beszélünk, és megállapítjuk a számok talaján állva, hogy hitelkiváltás történt, tehát a már eddig is hitelképes cégek újabb hitelhez jutottak a Magyar Nemzeti Bank jóvoltából, jóval alacsonyabb, 2,5 százalékos kamatozású hitelhez, nem csoda, hogy a növekedési hitelprogram, mivel alapvetően az eddig is hitelképes és hitelhez jutó vállalkozásokra terjed csupán ki, nem töltötte be történelmi szerepét, nem tudta számottevően lendíteni a magyar gazdasági növekedést.

Ha 2009-et nézzük viszonysszámként, akkor nem tudta megállítani azt sem, hogy a hitelezés leépüljön Magyarországon. A vállalati hitelek aránya 2009-hez képest csökkent, a jegybanki növekedési hitelprogram átmenetileg megtorpantotta ezt a csökkenést, de 2009-hez képest gyakorlatilag mélyrepülésben van a vállalati hitelállomány.

Fontosnak tartom azt is, hogy nagyjából 18-20 százaléka mind a vállalati hiteleknek, mind a lakossági hiteleknek bedőlt hitel, ennek kezelésével sem a kormány, sem a jegybank vezetése nem tudott mit kezdeni. A kormány alapvetően nem a bajba került hiteladósokon segített, nem azokon az embereken, akik nem tudták a devizahiteleiket fizetni, hanem azokon az embereken, akik a legmagasabb jövedelemmel rendelkeztek, és képesek voltak arra is, hogy kifizessék egy összegben, végtörlesztés formájában a tartozásukat.

Ezekre a kifogásokra tehát a kormány részéről nem érkezett válasz, a kormány képviselői nem szólalnak meg ebben a vitában, a jegybank vezetése szintén hallgat, úgyhogy, elnök úr, nincs mit tenni, vitapartner híján, azt hiszem, kénytelenek leszünk lezárni a mai ülésnapot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Teleki László képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport.

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Nehogy lezárja vita nélkül a mai ülést, ezért én vitatkozni szeretnék képviselőtársammal. Úgy látszik, hogy kimutatja a foga fehérjét a Jobbik, amikor azt mondja, hogy inkább pénzherdálás legyen, mint hogy a szegények támogatását pró-

bájják meg azokból a pénzekből eszközölni. Ugye, a mondandóban az volt benne, hogy kértem, a szegényekre és ezen belül romákra, többször is használtam ezt a szót, a roma tanulókra inkább fordítsák azokat a pénzeket.

Ha ez probléma a Jobbiknak, akkor csak egyetlen dolog miatt probléma, mert populista módon nem tudnak kampányolni majd, mert lesz egy olyan roma értelmisége 5-10-15 év múlva a romáknak, akik már nem hiszik el azt, amit mond a Jobbik. Ebből adódóan nekik ez fájdalmas jelenthet. Én meg azt mondom, hogy ha Magyarország előbbre jutását akarja ma valaki Magyarországon, akkor az integrációra fordít pénzt, a roma oktatásra és a szegények oktatására szán különböző forrásokat. Azt gondolom, nem lehet probléma a Jobbiknak sem - ha azt mondja magáról, hogy fontos nekik is a roma oktatás, nagyon sokszor mondták ezt -, akkor azt mondják, hogy ha ilyen pénzherdálás van, inkább a romák és a szegények oktatására fordítsák, mert akkor lehet látni azt, hogy romákon belül is van értelmiségi réteg, akikkel lehet vitatkozni, akikkel lehet érvelni, akik gyarapítani tudják ezt az országot.

Ha ez ellen van képviselőtársam, akkor, azt gondolom, nagyon rosszul teszi, mert a fejlődést nem szabadna megállítani, még a roma tanulók, hallgatók körében sem. Azt gondolom, teljesen mindegy, hogy a Jobbik vagy bárki részéről, de ezt a dolgot kezelni kellene.

Én ma azt mondom, hogy igenis, ha pénzherdálásra van szó, akkor a romák és a szegények oktatására, az egészségügyre, ahogy mondtam, ott pedig nem lehet különválasztani, mert bárki lehet beteg, ebben ezeket a pénzeket jó célra fordítsák. Ebben lehet vitatkozni, de azt gondolom, a Magyar Szocialista Párt és jómagam azt mondom, hogy jó célra kell fordítani azokat a forrásokat, amelyeknél nem látjuk, hogy jól hasznosultak volna. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kétperces felszólalásra megadom a szót Volner János képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Akkor tehát összefoglalom a pártok álláspontját a Magyar Nemzeti Bank eredményelszámolásával kapcsolatban.

A Magyar Nemzeti Bank véleményét osztja a kormánykoalíció, hogy ezt a pénzt kastély- és műkincsvásárlásokra, valamint a megvásárolt kastélyok és nagy értékű luxusingatlanok felújítására kell fordítani.

(12.40)

A Pallas Athéné alapítványokon keresztül több mint 200 milliárd forintot költ erre a célra a kormány. A kormány tehát ezt a megoldást tartja jónak, a luxusingatlanok vásárlását és felújítását. A Szocialista Párt pedig alapvetően a cigányokra fordítaná ezt

a pénzt. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: És a szegényekre!)*

A Jobbik pedig ezzel szemben azt mondja, hogy sem a luxusingatlanokra nem szabad 200 milliárd forintot fordítani, sem a cigányságra nem kell elkölteni ezt a pénzt. Az egész ország javára kell használni ezt az összeget, azért, mert ha az állam mint a Magyar Nemzeti Bank százszázalékos tulajdonosa gyakorolni szeretné a tulajdonosi jogokat, akkor ráhatása kell hogy legyen arra, hogy a Magyar Nemzeti Bank mit kezd a nála megjelenő pozitív előjelű eredménnyel, magyarul a nyereséggel. Ha a jegybanki törvény 166. §-a alapján megtörténik az eredményelszámolás, a költségvetés megkapja ezt a pénzt, és dönthetünk ennek a felhasználásáról. Én például örömmel venném, ha a magyar egészségügy színvonalán lehetne ezzel a pénzzel javítani, de erről itt majd az Országgyűlésnek vitában kell határoznia, nem pedig zárt ajtók mögött Matolcsy Györgynek kell eldönteni, hogy neki lesz-e igaza, és kastélyokat vásárolunk a pénzből, vagy az MSZP-s képviselők kívánságának fog eleget tenni, és a cigányokra fordítjuk majd ezt az összeget.

Én azt tartanám jónak, ha a költségvetés meghatározását az Országgyűlés végezné továbbra is, és az emberek jólétének tartós, fenntartható növelését tartanánk szem előtt. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Gúr Nándor képviselő úr, az MSZP képviselőcsoportjából. Megadom a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Volner képviselőtársam, nem kell ennyire előreszaladni - messze vannak még önök attól, hogy bármikor is kormányozzanak! Ahhoz meg, azt gondolom, az a tudás, amivel ön bír, nem elégséges, hogy itt mindenki vélekedését összefoglalja. Ön ismeri a sajátjukét, vélhetően, de nem ismerheti másokét. Ráadásul olyan összefoglalást tartani, amely tekintetében pedig nem azt foglalja össze, ami elhangzik, az meg nem túl elegáns.

No szóval, én ehhez a dologhoz még egy mondatot mondanék: tudja, minden időszakban kialakulnak bizonyos értelmű társadalmi feszültségek is. Én azt gondolom, hogy egy aktuális kormánynak meg egy felelős ellenzéknek az a dolga, hogy egyrészt a kialakult társadalmi feszültségeket kezelni tudja, de ennél sokkal jobb az, ha preventív módon meg tudja előzni ezeknek a kialakulását. Magyarra fordítva a szót: én azt hiszem, hogy az oktatásba investált források, pénzek nemhogy nem feleslegesek, hanem elengedhetetlenek és szükségszerűek, és főleg ott és azon a területen, ahol egyébként pedig e tekintetben is, ennek a tudásnak az utólagos vonatkozásában is kiszolgáltatott helyzetben vannak az emberek és a gyermekek. Ez nem másról szól, mint Magyarország szegényebb feléről, ez arról szól, hogy azoknak az embereknek az esetében, akik olyan családokba születtek és kénytelenek felnőni, ahol az anyagi javak

tekintetében nem olyan szinten dúskálnak, mint a Magyar Nemzeti Bank alkalmazottjainak gyermekei, bizony szükségszerű a társadalmi szolidaritás és az a fajta forrásbiztosítás, amely a tudás megszerzésének a lehetőségét biztosítja. E tekintetben, akár ki akarjuk mondani, akár el akarjuk tagadni, a cigány gyermekek ilyen értelemben bizonyos vonatkozásban hátrányt szenvednek. Én most azt nem kezdeném el kutatni, hogy miből fakadón - a társadalom nem megfelelő kezeléséből, önhibából, bármi másból fakadón -, a tényhelyzet az tényhelyzet.

Egy szó mint száz: a Magyar Szocialista Párt e vonatkozásban azt mondja, hogy minden olyan helyzetbe sodródott embernek, aki gyakorlatilag nehezebben tudja élni az életét, mint ami ahhoz lenne szükséges, hogy normális keretek között élje az életét, legkiváltképp a tudás megszerzése tekintetében, de abban egyetértünk, hogy az egészségügyi szolgáltatások biztosításában is, kötelessége az aktuális kormánynak a feltételeket biztosítani.

Vissza egy picit a Magyar Nemzeti Bank beszámolójához, jelentéséhez: nyilván az alapvető feladatokból fakadón az árstabilitás, a pénzügyi stabilitás biztosítása és a magyar gazdaságpolitikát segítő támogatása elengedhetetlen. Ezekkel nincs vitánk; nem ezzel van a vitánk. Azzal van a vitánk, hogy mindezek mellett vagy mindezekkel együtt vagy ezek hiányában alapvetően az elmúlt esztendő a pénzparlásról szólnak.

Nem fogom elkezdni újra ismételtetni azt, amit mondtam az ingatlanok, az ingóságok és sok minden egyéb más tekintetében, csak azt akarom jelezni, hogy nekünk azzal van bajunk, ha önök a közpénzt úgy tekintik vagy a közpénzből származó - idézőjelbe tett - „nyereséget” úgy tekintik, hogy az az önöké, ha pedig veszteség van, akkor azt terítik a társadalomra, az emberekre, de a nyereséget úgy használják fel, ahogy önök akarják, mindegy, hogy mit, ingóságot vagy ingatlanokat vásárolgatnak belőle, és nem a társadalom messze döntő többségének a javát szolgáló intézkedéseket foganatosítanak.

Ott fejeztem be az előző felszólalásom kapcsán, hogy a versenyképesség, a befektetési szándékok alakulását is érdemes lenne vizsgálgatni, és a bruttó hazai termék, a GDP alakulását is. 3,5-3,6 százalékos volt egy jó fél-egy évvel ezelőtt a növekedés mértéke; látjuk, hogy ez a folyamat alapvetően a 2014. esztendőnek a pozitív külső körülményeiből fakad elsődlegesen. Jó esztendő volt a mezőgazdaságnak, megfelelő a földgáz, az olaj ára, pénzügyi bőség volt, tehát pénz volt bőven a piacokon, és látjuk azt is, hogy a GDP lassul, lassul, és nem annak az ígéretnek az irányába halad, amit önök tettek az elmúlt időszakban. Mondják erre, hogy a Magyar Nemzeti Bank lépett, most, a napokban lépett, és a 2016-os GDP-növekedés erősítését szolgáló programot hívott életre - érdemes lett volna talán akkor Matolcsynak itt a Parlament falai között néhány gondolatot erről is szólnia, nem arról, hogy lépett és tett egy ilyet, hanem arról, hogy mi is valójában az, ami emögött meghúzódik, mi lesz az, ami majd egyébként a kialakuló GDP-növekedéshez illetően plusz 1 szá-

zalékos növekedést fog biztosítani, és biztosítani fogja azt, hogy a 3 százalék feletti növekedési pályán maradjunk e tekintetben.

Ismerjük Matolcsy mint miniszter a költségvetések kapcsán tett kinyilatkoztatásait is, amikor még az írott papíron 2,5 százalék szerepel, két hónap múlva már 2 százalék, majd a valóságban meg 1-1,5 százalékos mértékű folyamatok alakulnak ki. Szóval, az olyan típusú bemondásoknak, idézőjelbe tett ígéreteknek nem lehet hinni, amelyek mögött nem látja az ember a megvalósult tartalmat. Egy szó mint száz: hitelesség tekintetében is vannak problémák ilyen értelemben - az én szememben legalábbis - Matolcsy urat érintően.

Vissza kell hogy térjek egy gondolattal, hogy ígéretnek megfelelően eleget tegyék az elmúlt időszak foglalkoztatási részkompetenciáinak a vizsgálatára is, arra, hogy a Nemzeti Bankban ez a történet rendben van, rendben van, mert a 600 ezer forint átlag jövedelmi szintről, fizetési szintről most már 900 ezer forint felett van az átlagjövedelem, tehát ott már rendben van.

Azt is mondhatnám, hogy ennek alapján talán jó lenne meg célszerű lenne, ha Matolcsy György elkezdené gondolkodni azon, hogy átveszi Magyarország iskoláit, egészségügyi ellátó intézményeit, óvodáit és minden olyan intézményt, ahol az emberek arra vágnak, hogy 50 százalékkal magasabb átlagjövedelemhez jussanak hozzá. De ez a megjegyzés pikírt, azért ezt hozzáteszem, mert nyilván tiszta és világos mindenki előtt, hogy Matolcsy György erre képtelen; ő arra képes, hogy a saját holdudvarának a jövedelmbázisát erősítse meg, nyilván kormányzati segítségnyújtással. Azt akarom tehát mondani, hogy az, ami e tekintetben van, ellentmondásos; ellentmondásos, mert a társadalom messze döntő többségét e tekintetben önök lenézik, és nem foglalkoznak velük, kiszolgáltatott helyzetben hagyják, miközben maguk pedig dúskálnak a javakban.

A növekedési hitelprogram tekintetében - visszatérve erre - csak azt erősítem meg, hogy sajnos ott, ahol kellene, ezek a források, forráslehetőségek nem jelennek meg. Mint mondtam, az a 2-3 százalékos mérték a mikrovállalkozások esetében látható módon nem elégséges, nem hozta azt a hozambővülést, amit önök vártak tőle.

(12.50)

Egytizedes nagyságrendű mértékű hozambővülést hozott ahhoz képest - 10 százalékos mértékű -, éppen ebből kifolyólag önök azt az utat járják, hogy most megpróbálnak ehelyett újat, mást kitalálni, feledni a régit, és újat, mást kitalálni. Nyilván az ígéreteik mindig adott időszakra szólnak, utána meg szívesen felejtenek őket, és új ígérettel jönnek a Parlament falai közé. Én személy szerint nem kívánom biztosítani önöket erről, hogy nyugton hagyom e vonatkozásban önöket. Én mindig emlékeztetni fogom önöket az alapígéreteikre. Az egyik a radikális adócsökkentési ígéret, tudják, a sörlátétes történet; a másik pedig az egymillió új munkahely a gazda-

ságban. No, ezt ígértem, hogy erről még néhány gondolatot szólok.

Nézzék, ha hat év után - és ezt tapasztaljuk nap nap után a Parlament falai között - önök még mindig a hat évet megelőző nyolc év dolgaival foglalkoznak, akkor leszek olyan kegyes önökhöz, hogy bizonyos értelemben ennek még eleget is teszek. Annak a nyolc évnek foglalkoztatáspolitikai szempontból a legrosszabb esztendeje, tehát számunkra a legrosszabb pozíció 2009-ben volt, amikor Magyarországon a 15-64 éves korosztályon belül 3 millió 717 ezer ember volt az éves foglalkoztatotti átlaglétszám.

Az azt követő öt év viszonylatában 2014 a legjobb esztendő. Tehát a mi időszakunk nyolc évéből kivesszem a legrosszabbat, az önök időszakának öt évéből kivesszem a legjobbát, 2014, amikor ugyanezen korosztálynak a foglalkoztatottságát érintően 4 millió 70 ezer a 15-64 éves korosztálynak a foglalkoztatottsági szintje. Ez azt mutatja, mintha 353 ezerrel több foglalkoztatott lett volna az önök legjobb évében, mint a mi legrosszabb évünkben.

A valóság viszont valami egészen más. A valóság az, hogy közfoglalkoztatásban 2009-hez képest 2014-ben 160 ezerrel több ember van kvázi foglalkoztatva - olyan, mintha foglalkoztatva lenne -, majd a külföldre elüldözöttek. Matolcsy, ugye? Matolcsy azt mondta - ezt nem most mondta, még két-három évvel ezelőtt -, 500 ezren külföldön vannak, mert hogy az önök gazdaságpolitikáját segítő tevékenysége azt hívta életre, hogy menekültek az emberek innen, főleg az aktív korú és fiatalabb generációhoz tartozók.

No tehát, ezek az emberek, akik egy évnél nem régebben végeznek munkatevékenységet, a magyar statisztikákba beleszámítódnak. Tehát önök elüldözik őket, de mégis a magyar statisztikát javítják. Most 120 ezer körül vannak ilyenek, akik ebben a statisztikában benne vannak. Akkor, 2009-ben mintegy 20-25 ezer volt, 100 ezerrel több.

Ha nem többet, csak ezt a két számot összeadnám, már 260 ezer fő, de még egyet mindenképpen hozzáteszek. A munka törvénykönyve és más törvények rendelkezései kapcsán önök a 2009-ben megjelenő - és jelen lévő példaként mondom -, diákmunkákat, iskolaszövetkezet keretei közötti munkákat nem számították bele a statisztikákba, most ezek az emberek 150-200 ezer fővel vannak jelen a munkaerőpiacon egy adott esztendőben, beleszámítják a statisztikákba. És még számtalant tudnék mondani. Ez a három szám 450 ezer fős nagyságrendet tesz ki, miközben 353 ezer fős foglalkoztatási bővülésről lehet számot adni, és azt mondják, mintha jobb lenne a helyzet.

Nem, tisztelt hölgyeim, uraim, nem jobb a helyzet sajnos, hanem nyugodtan mondhatom, hogy rosszabb. Önök abból az ígéretükből, ami arról szólt, hogy egymillió új munkahelyet teremtenek a gazdaságban, semmit nem valósítottak meg, jó esetben stagnálásról lehet beszélni a gazdaságban meglévő munkahelyek tekintetében, és nem behazudni kitálat számokat - 332 ezerrel több ember a gazdaságban - a médiafelületeken. Ez olyan, mint amikor pla-

káthegeyeket ragasztottak ki, hogy nő a minimálbér, és mindegyikük tudja, hogy alakult a minimálbér.

Azt akarom mondani önöknek, hogy ha már foglalkoztatás, akkor a munkanélküliség tekintetében, akit csak lehetett, kilöttek az ellátórendszerekből - 9 hónap helyett 3 hónapos ellátási futamidő -, és hozzáteszek két alapvető tényezőt, amit önöknek is kell tudni, csak eltagadják még maguk elől is, hogy a közfoglalkoztatottaknak nagyon nagy hányada a munkanélküliek köréből kerül ki. Tehát evidens, hogy csökkentette ezt. A külföldre menekülteknek, gazdasági menekülteknek nagyon nagy százaléka a regisztrált munkanélküliek köréből került ki. Tehát nem az önök jó munkásságának az eredménye, hanem pontosan a negatív munkásságbeli eredmény, idézőjelbe tetten, az, ami hozza a munkanélküliség csökkenését. Ha a külföldre menekülteket meg a közhasznúkat beleszámoljuk joggal, és úgy számoljuk a KSH mért adatai szerint a rátaértéket, a munkanélküliséget, ott 11 százalék körül lennének, nagyjából 1 százalékkal rosszabb, mint a kormányváltás időszakában.

De még egy fontos dolog a foglalkoztatáshoz illesztetten és a bérrrel kapcsolatosan. Önök, akik az elmúlt időszakban egyharmaddal csökkentették a közfoglalkoztatottak bérének a vásárlóerő-értékét, önök, akik a minimálbér bruttóját az évig emelték, a járulékkerhet a munkaadókra meg a munkavállalókra ráterhelték, miközben 4-5 ezer forinttal kisebb vásárlóerő-értékű minimálbért adnak az emberek kezébe; önök, akik hat éve egyetlenegy fillérrel nem változtatták a köztisztviselői illetményalapot, ma is 36 850 forint; önök, akik még a létminimum intézményrendszerét, kategóriáját is meg akarják szüntetni vagy megszüntetik, 2013-tól már ki se mutatják, mert nem akarják megmutatni az embereknek, hogy hogy nyílik az olló a legalacsonyabb jövedelmi sávban lévő keresetek és a létminimum és a gazdagok keresetei között, önök ne beszéljenek sokat ezekről a kérdésekről.

Főleg akkor nem, amikor mára olyan értelemben nyílt az olló, hogy akik jövedelmet szerezhetnek, 80 százalékuk szerzi meg a jövedelmek 48 százalékát, akik jövedelmet szerezhetnek, 5 százalékuk meg a 24 százalékát szerzi meg a jövedelmeknek. Tehát azt akarom mondani, hogy óriásiak a torzók. Persze a Magyar Nemzeti Bank keretei között rendben van minden.

Egy szó mint száz, inkább arra törekedjenek, hogy az embereknek tisztességes megélhetési lehetőséget biztosítsanak és munkát, megélhetést biztosító fizetéseket, ahelyett, hogy a Magyar Nemzeti Bank keretei között növelik 50-60 százalékkal ezeknek a pénzeknek a mértékét. A haverokat, a pereputtyot szolgálják, én azt kérem, hogy ne ezt tegyék, az emberek döntő többségét szolgálják.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! Fel szólalásra jelentkezett Szakács László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Az előző felszólalásomat a brókerbotrányoknál hagytam abba, és most szeretném, ha ezen végig tudnánk menni pontról pontra, és saját magunkat tudnánk arra emlékeztetni, hogyan áll meg ebben a Magyar Nemzeti Bank felelőssége, hol keresendő az a fajta felelősség, amit önök egyébként a saját maguk hatalmas hozzáadott értékének gondolnak ebben a dologban, hogy önök leplezték le - hogy is mondta ezt Rogán Antal? - az évszázad brókerbotrányát. Ehhez képest megnézzük azt, hogy mi történt.

Önökre teljesen véletlenül ráköszöntött 2015 februárjában az, hogy a DRB bank betéteseinek a pénze egyszer csak kézen-közön eltűnt, majd ugye a Buda-Cash összeomlott március 9-én. Rögtön ebben a témában a Gazdasági bizottság ülését is kezdeményezték, ahol akkor még úgy gondoltuk, hogy azt a bizottsági ülést sajnos egy értelmezési kérdéssel meg fogjuk oldani. Azt mondták önök, azt mondta a fideszes többség, hogy csak ötévente lehet kimenni és a brókercégeket ellenőrizni, és akkor egy egész bizottsági ülést sikerült annak szentelnünk március 9-én, hogy megfejtsük a „legfeljebb” és a „legalább” szavak közti különbséget.

Ugye, a törvény nem azt mondja, hogy legfeljebb ötévente kell kimenni, hanem azt mondja, hogy legalább ötévente kell kimenni ezekhez a cégekhez, és ellenőrizni kell. A „legalább ötévente” nyilvánvalóan jelentheti azt is, hogy akár naponta ki lehetett volna menni, de ötévente egyszer egészen biztosan ki kell menni.

Úgy gondolom, hogy annak idején, amikor ez bekerült a törvénybe, akkor egyébként ugyanúgy megszavazták ezt a másik oldalon is. Másfelől pedig ehhez a törvényhez azóta nagyon sokszor hozványultak, legutoljára akkor nyúltak hozzá, amikor 2013-ban a PSZÁF és az MNB összeolvadt, mégsem sikerült akkor erre a hibára rávilágítani, mégsem sikerült 2013-ban egy kétharmados Fidesz-többséggel ezt a csorbát, ha ez így van, kiköszörölni, nem sikerült ezt a hibát megoldani, most pedig ennek kapcsán próbálták meg még ebben az évben márciusban ezt a mi nyakunkba varrni.

(13.00)

Ez ennyi év kormányzás után eleve nevetséges. Az is nevetséges, hogy közben jó párszor módosították ezt a törvényt - mégsem -, de annak nagyon örülök, hogy egy bizottsági ülés keretein belül fideszes képviselőtársaimnak is sikerült megfejtenie a „legfeljebb” és a „legalább” szavak közti különbséget.

Másnap jött egyébként a rossz hír, illetve még aznap este fél tízkor egy rövid közlemény. Másnap reggel, március 10-én ugyancsak gazdasági bizottsági ülést kellett tartani, ahol Windisch László, az MNB alelnöke egy csodálatos alakítással - mert akkor talán még mi is sokan elhittük azt, hogy neki is akkor sikerült arról tudomást szerezni, hogy a Quaestornál mekkora problémák vannak -, hogy úgy mondjam,

tágra nyílt szemekkel és néha-néha elcsukló hangon mondta, hogy egy hatalmas cég, úgy tűnik, rengeteg fiktív kötvényt bocsátott ki. Alapvetően megengedhetetlen, hogy túljegyezzék azokat a kötvényeket, túl sokat fedezet nélkül bocsássanak ki olyan kötvényeket, amelyeket a Quaestor-cég is megtett, majd aztán utána jöttek elő a tények ebben az ügyben, amiben kiderült, hogy mit tett, mit tehetett volna az MNB, és miért áll meg a felelőssége.

Először kezdjük a Buda-Cashel! Önöknek pontosan kellett volna tudni, és az előbb már hivatkoztam, 2010. szeptember 17-e óta, hogy a Buda-Cashnél milyen típusú, milyen szintű problémák vannak. Az önök honlapján, az MNB honlapján elérhető, bízom benne, még az átláthatóság jegyében a mai napon is elérhető az a 2010. szeptember 17-én, a dátum alatt Szász Károly aláírásával ellátott, vizsgálati eredményeket tartalmazó határozat, amely olyan megállapításokat tesz, amely szerint van benne egy ilyen is, hogy a tőke megfelelési mutatóknak ezeknél a cégeknél mindig a törvényben meghatározott mértékűnek kell lennie.

Ez egy nagyon udvarias felszólítás, hogy vagy a vizsgált időszak vagy a vizsgálat időszakában valószínűleg ez a tőke megfelelési mutató nem volt megfelelő. Ezenkívül felhívja ez a határozat a figyelmet arra - az önök honlapján olvasható határozat -, hogy az informatikai rendszer hiányosságait meg kell szüntetni, és olyan hiányosságai vannak az informatikai rendszernek, ami nem teszi lehetővé azt, hogy nyomon követhető legyen, hogy ki mikor milyen adminisztrációs jogosultsággal lépett be az informatikai rendszerbe, és a naplózás hibáját, a visszakereshetőség hibáját derítették még fel, és ennek megfelelően, ha nem tudjuk, hogy ki és mit csinált, akkor legalább még azt sem lehet nyomon követni ebben az informatikai rendszerben, hogy ezt mikor tette az, akiről nem tudjuk, hogy mit csinált.

Na most, egy ekkora gazdasági társaságnál, egy ekkora pénzügyi szolgáltatónál, mint a Buda-Cash, ezek megengedhetetlen dolgok, és én úgy gondolom, hogy 2010-ben ez egy megfelelő megállapítás volt. Önök, illetve akkor még a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete elő is írta, hogy mit kellene tenni, hogy belső ellenőrzési tervet kell készíteni, az informatikai rendszert átláthatóvá kell tenni, és amíg ez a belső ellenőrzési terv és az informatikai rendszer nem a törvényeknek megfelelő módon kerül kialakításra, addig pedig folyamatos, félévenkénti jelentést kell tennie ennek a cégnek a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete felé.

De mégis ez a cég nem 2010-ben omlott össze, hanem azután, méghozzá 2015. március 9-én. Szeretném kérdezni, hogy milyen eredménye volt ennek a vizsgálatnak. A vizsgálat által kimutatott hiányosságokat hogyan vizsgálták önök, hogy helyreállításra kerültek-e? Az informatikai rendszer hibáit kijavították-e, és ha igen, hogyan fordulhatott elő az, ami az újságokban is megjelent, hogy a Buda-Cashnél nem fiktív kötvények voltak, hanem mik voltak? Fiktív ügyfelek voltak, alelnök úr. Hogyan fordulhat elő, ha féléves jelentési kötelezettséget írnak elő, ha előírják,

hogy az informatikai rendszert, úgy az adminisztrációs jogosultságot, mint a naplózást ki kell javítani és a törvényeknek megfelelővé kell tenni, hogy ez nem történik meg?

A Quaestor-ügyben még érdekesebb a helyzet, hiszen ahhoz képest, hogy Windisch László tágra nyílt szemekkel, néha elcsukló hangon elmondta, hogy mi történt előző este, március 9-én, ahhoz képest nemsokára később kiderült, hogy az előző év októberében az ő kézjegyével került aláírásra az a határozat, az az engedély a Magyar Nemzeti Bankban, hogy a Quaestor kibocsáthat vállalati kötvényeket. Azt senki nem követte - mint a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletét is ellátó szervnél -, önöknél már senki nem követte, hogy most 60, 160 vagy 260 milliárd forintnyi kötvényt bocsátott ki a Quaestor. Ezt úgy sikerült az önök orra előtt megcsinálni a Quaestornak, ezt úgy nem sikerült önöknek követni, hogy közben önök nem titkoltan 2014 novemberétől kint ülnek a Quaestor-irodáknak, ott ülnek és vizsgálják.

Én megkérdeztem a nemzetgazdasági minisztert - zárójelet nyitok, kifürkészhetetlen okokból nekem soha nem ő válaszol, hanem mindig az igazságügyi miniszter, néha egyszer-egyszer egyébként Orbán Viktornak írt levelemre is válaszol az igazságügyi miniszter, én még sosem írtam levelet Orbán Viktornak, ennyit így a közigazgatás rendjéről most, zárójel bezárva -, mégis ezekre a kérdésekre nekem nem válaszolnak, hogy milyen vizsgálati eredménnyel zárult 2015 januárjában a Quaestornál az a 2014 novemberében megkezdett általános és nagyon-nagyon átfogó vizsgálat, ami után két hónappal egy nem kicsi cégcsoport, eltüntetve 220 milliárd forintot, összeomlik. Mi volt ennek az eredménye? Miért nem tették önök a dolgukat, és hogyan lehetett az, hogy Windisch László március 10-én tágra nyílt szemekkel és elcsukló hangon mondja, hogy ők sokkal több kötvényt adtak el, mint amennyire engedélyt adtak, az MNB, személy szerint egyébként az ő aláírásával? Miközben önök kint ülnek, ellenőriznek, csak a Jóisten tudja, hogy micsodát és milyen eredménnyel, és mindeközben eltűnik az emberek pénze.

Az már természetesen, úgy gondolom, egy másik lapra tartozik, hogy a parlament közben el is fogadott egy törvényt ezeknek a károsultaknak a kártalanításáról, ahol gondolom, elég maliciózus módon a készfizető kezesség nem került bele, és önök természetesen most betartják a jogszabályokat, és most nem adnak hitelt egyébként a Quaestor-károsultak alapjának, mert nem látják biztosítottnak annak a megtérülését. Most nagyon-nagyon körültekintően járnak el. Jártak volna el ugyanilyen körültekintően egyébként 2014 novemberétől 2015 januárjáig, úgy gondolom, hogy sokkal többre mehettünk volna.

Még egy dolgot, hogy még mi történt az önök orra előtt. Utána a Magyar Nemzeti Bank képviselői, de rengeteg fideszes képviselő és a Gazdasági Bizottság tagjai is elmondták, hogy itt olyan nyereszkesedés folyt, ezek az emberek a hatalmas kamat reményében vitték a Quaestorhoz a pénzüket, alelnök úr, de kérdezhetném persze a Gazdasági bizottság tagjait is:

önök hogyan nem vették észre azt a kamatot, amit kínál a Quaestor, amikor nálam nagyobb számokkal van kiírva, egyébként hozzáteszem, a mai napon is minden egyes Quaestor-irodára, szerte az országban, mindenhol hirdették ezt az országban, akkor hogyan nem vették ezt önök észre, hogy ez ennyire kockázatos? Azt egyébként csak mellé teszem, azt el tudom fogadni, hogy valaki kockázatot vállal, és a kockázatban bukik. Hogy ellopják a pénzét, hogy az önök orra előtt lopják el a pénzét, azt szerintem senki nem tudja elfogadni, és szerintem egy jogállamban ezt nem is lehet elfogadni.

Én azt tudom javasolni, hogy amikor ellenőriznek, azt nyitott szemmel tegyék, de ha az utcán járnak, azt is nyitott szemmel tegyék, mert oda vannak kitéve ezek a nálam nagyobb számok, amik hirdették, még én is meg tudtam jegyezni a 6,55 százalékét. És csinján azokkal a szavakkal, hogy ezek az emberek nyereszkeskedtek, mert a Quaestor legnagyobb ügyfele a magyar kormány. A magyar kormány tartotta ott a legtöbb pénzt. Egyébként azt is el tudom képzelni, hogy valószínűleg az tudott a legtöbbet a Quaestor ügyeiről, aki a legtöbb pénzt tartotta ott. Én ezt is el tudom képzelni. Azt is el tudom képzelni, hogy ha egy 5,5 milliárdos likvidtartalékú cégből gyorsan kivessznek majdnem 4 milliárdot, akkor az tönkremegy. Ezt is el tudom képzelni, csak azt nem tudom elképzelni, hogy ezek után hogyan sikerül csodálatos színészi alakítással annyira rácsodálkozni az önöket körülvevő világra, mint ahogy ez Windisch Lászlónak sikerült március 10-én.

(13.10)

Visszatérve a brókerbotrányoktól az általános elvek meghatározásáig, illetve az általános kritikák meghatározásáig, de ezek az ügyek is egyébként kifejezetten jól mutatják azt, hogy alkalmatlan az a fajta vezetés és alkalmatlanok azok a fajta eljárások, normák és protokollok, amelyeket önök alkotnak, és ez az alkalmatlanság odavezet, hogy nemzetközi kritikákat hallunk arról, hogy a korrupció megeszi a növekedést, arról, hogy átláthatatlan a magyar gazdasági szabályozás, a szabályozási rendszer és ezért nem jönnek ide. Kiszámíthatatlan az adórendszer, az az adórendszer, amelyre hiába büszkék a fideszes oldalon, mindig egy-kettő lépcsőfokot lejjebb lépünk a versenyképességi mutatóban Európában, mindig egy-két hellyel hátrébb kerülünk Európában, mert olyan típusú adórendszerünk van, és csökken a közbizalom.

Ezek az ügyek, amiben az MNB a saját felelősségét nem képes elismerni - mint például a brókerbotrányok -, ahol nem emeli fel a szavát és nem mondja a kormánynak, hogy kérem szépen, igaz, hogy nemzetközi a panasz, de talán a magyar emberek érdeke az és a magyar érdek az, hogy átlátható viszonyok legyenek, versenyképessé tevő adórendszer legyen Magyarországon és a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének feladatát pedig úgy lássák el, hogy azt közbizalom övezze. Ne bujkáljanak a felelősség elől, ha önök kapnak egy levelet, akkor válaszoljanak rá,

ha megkérdezik önöket, akkor álljanak ki és válaszoljanak, nem utolsósorban, hogyha hibáztak, úgy gondolom, ha mulasztással hibáztak, akkor ismerjék el ezt a hibát és kártalanítsanak, mert azt nem észrevenni, amit önök nem vettek észre, én úgy gondolom, lehetett véletlenül is nem észrevenni, és én most itt nem prejudikálnék, de azért azt nagyon nehéz véletlenül nem észrevenni ebben az ügyben.

Higgyék el, a közbizalom, ha nincs meg, az kihatással van a reálgazdaságra, és ma Magyarországon ezt érezzük. Azért vannak csak közfoglalkoztatottak, azért nem jön ide sem nemzetközi tőke, és azért nem tud kialakulni magyar tőke, mert nincsen bizalom a magyar kormányban, nincsen bizalom a magyar gazdaságpolitikában, és ezért nem is termelődnek munkahelyek. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Mesterházy Attila képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Őné a szó.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt jelen lévő Képviselőtársaim! Sajnos, ahogy itt a kollégák is beszámoltak, és én is követni tudtam Matolcsy úr beszámolóját - én a tévé képernyője előtt -, sajnos ma nem örvendeztetett meg minket egy-két színes gondolattal és mondattal, ma elmaradtak a piros pöttyök a babák fenekén vagy éppen az olyan jó mondások, hogy az internet tulajdonképpen nem befolyásolja a magyar társadalmat jelentősen, de ezek a mondatok talán - hogy mondjam - színesíthették volna és az igazi matolcsyzmushoz hozzájárultak volna egy-egy hozzászólás kapcsán.

Amúgy pedig azt én is osztom, amit képviselőtársaim többször elmondtak, de érdemes újra és újra elmondani, hátha valaki még nem hallotta a tévézők részéről, hogy bizony, Matolcsy György nem kíváncsi erre a vitára, idejött, elmondta, amit gondolt, aztán gyorsan el is ment. Biztos sokkal fontosabb dolga van, mint hogy a saját maga által vezetett intézményről szóló vitában részt vegyen vagy odafigyeljen arra, hogy mit mondanak a képviselők, leginkább az ellenzéki képviselők, mert a vezérszónoki kör elhangzása után tulajdonképpen a Fidesz kivonult a vitából, és úgy tűnik, hogy nem nagyon akarják megvédeni önök se azt, hogy mit csinál Matolcsy, amit egyébként én megértek, hiszen ami történik a Magyar Nemzeti Bankban, azt nagyon nehéz is sok esetben védeni még kormánypárti oldalról is.

Ettől függetlenül én azt szeretném azért jelezni a sok ellenzéki kritika közepette, hogy az a növekedési hitelprogram, amit meghirdetett a Magyar Nemzeti Bank, az nem egy rossz ötlet. Tehát annyit azért ellenzéki oldalról is érdemes elmondani, hogy maga a kezdeményezés szerintem egy előremutató, jó kezdeményezés volt. Remélem, hogy a Nemzeti Bank elemzi annak az okait, hogy az előzetesen várt eredmények miért nem jöttek, hiszen ha jól emlékszem, 1,5-2 százalékos GDP-növekedést reméltek ettől a programtól, ami első ránézésre talán nem tűnt telje-

sen irreálisnak, de a mostani eredmények alapján azt lehet látni, hogyha nem tévedek a számokban, hogy ennek nagyjából a tizede volt az, 0,2 százalékos hatás, amit tulajdonképpen ez a program generálni tudott. Éppen ezért én azt kérném, várnám a Nemzeti Banktól és a gazdaságpolitikustól, hogy ennek az okait elemezni kéne, és bízunk abban, hogy a Nemzeti Bank által talán éppen, ha jól emlékszem, a mai nap meghirdetett új program az előző program tapasztalataiból kiindulva próbálja kifejteni majd a hatását.

Mi arra próbáltuk egyébként felhívni itt a vitában a figyelmet - és ezt persze, ha valaki akarja, akkor félreértheti, mint ahogy a jobbikos kolléga tette, aki minden MSZP-s javaslat mögött valamilyen cigánypolitikát, romapolitikát sejt -, alapvetően arra próbáltunk utalni a hozzászólások kapcsán, hogy a Magyar Nemzeti Bank tulajdonképpen az elmúlt 1,5-2 évben majdnem a GDP 1 százalékát költötte el olyan ügyekre, amire nincsen szükség a Magyar Nemzeti Bank tevékenységének elvégzéséhez.

Ezt mindenki már részletesen elemezte, hogy most milyen műtárgyakat vesznek, milyen ingatlanokat, hova tologatják a pénzt, melyik alapítványba és ott éppen milyen Matolcsy-rokonnak van bármi közük, vagy szerepe, erről már nagyon sokan sokat beszéltek, ezzel nem húznám az időt, de az tény és való, hogy ezeket a forrásokat nem szükséges elkölteni a Magyar Nemzeti Bank normális működéséhez. Éppen ezért mondtuk azt, hogy ezeknek a pénzeknek nagyon sok helyütt lenne hasznos és jó szerepe, hatékonyságnövelő szerepe, legyen szó gazdaságpolitikáról, legyen szó a kis- és középvállalkozói köréről, legyen szó arról, hogy egy fenntartható növekedési pályára kellene állítani az országot.

Gúr Nándor beszélt róla, hogy azok a jó GDP-mutatók, melyek a tavalyi évben jellemezték Magyarországot, nagyon sok oldalról lényegében egyszéri hatásoknak voltak betudhatóak, és minden előrejelzés azt mondja, hogy az idei évben is és a jövő évben is csökkenni, lassulni fog a magyar gazdaság növekedése, miközben eminens politikai, gazdaságpolitikai, társadalmi cél lenne, hogy egy fenntartható gazdasági növekedési pálya és egy bővülő, valós foglalkoztatás legyen az, amelyik jellemzi Magyarországot, mégpedig olyan formában, hogy ez a tisztas fizetést, bérezést és jövedelmeket is jelentse az ott dolgozó emberek számára. Tehát magyarul, mi abban partnerek lennénk, hogyha a Magyar Nemzeti Bank egy fenntartható fejlődési pálya szemszögéből és egy foglalkoztatásbővítő, de azért az árstabilitást biztosító politikának az útjait és a megoldását keresné.

Természetesen, ahogy ezt több kollégám elmondta, ez a fajta pénzpazarlás, amit a Matolcsy-féle jegybank folytat, számunkra is elfogadhatatlan. Tiszteljük a kulturális értékeket és az építészeti értékeket is és vagyonelemeket is, de szerintünk sem a Magyar Nemzeti Bank feladata, hogy ezzel foglalkozzon és erre akármilyen forrást is, közpénzt vagy éppen nem közpénzt költsön. És a kollégák - még egyszer hadd ismételjem, hogy a jobbikosok is értsék, tehát magyarul - azért mondtak különböző javaslatokat az

egészségügytől az oktatáson át a foglalkoztatásig, mi mindenre lehetne költeni, mert szerintünk ez hasznosabb és jobb felhasználása lenne ezeknek a forrásoknak.

Talán egy dolog nem került még szóba, és ezt szeretném a figyelmükbe ajánlani, az elmúlt időszak vitáiban vagy hozzászólásaiban, ez az, hogy kitapintható egyfajta feszültség Varga Mihály és Matolcsy között, tehát a Gazdasági Minisztérium és a Magyar Nemzeti Bank működése nem harmonikus. Ez azért érdekes, hiszen egy volt gazdasági minisztert, aki fideszes képviselő is volt, azt helyezték pártkatonaként a Magyar Nemzeti Bank élére. Tehát a várakozás az volt, hogy ha nem is lesz független a jegybank, ami nagy baj, de legalább egy jó kormányzati kapcsolata lesz a kormánypárttal és ezért a Nemzeti Bank és a magyar kormány együttműködése talán harmonikusabb.

Ehhez képest azt látjuk, hogy ez a kapcsolat nagyon sok feszültséggel teli. Talán a legutóbbi időszak egyik ilyen, a sajtóban is kiemelt, figyelmet kapott apropója, amikor a Nemzeti Bank ügyvezető igazgatója, Nagy Márton kritizálta a kormányzat döntéseit a bankadó kapcsán.

Ha jól értettem, a vita talán arról szólt, hogy kell-e feltételekhez kötni a bankadó enyhítését vagy a bankadónak a bizonyos szempontból való csökkentését, esetleg kivezetését. Hozzáteszem, szerintem annak volt igaza ebben a vitában, aki azt mondta, hogy érdemes feltételekhez kötni a bankadó csökkentését, és szerintem az nem egy rossz gondolat, ami arról szól, hogy azok a bankok részesüljenek nagyobb kedvezményben, amelyek jobban részt vesznek a hitelezés felpörgetésében akár a kis- és középvállalkozó szektorban, akár nagyobb infrastrukturális projekteknél vagy akár az innováció, a kutatás-fejlesztés területén kihelyezett források szerintem vagy a foglalkoztatásbővítést szolgáló források - ezek bizony mind-mind hasznos hitelezési tevékenységet jelentenek.

Tehát arra akartam csak pusztán fölhívni még egy új szempont alapján a vitában részt vevők figyelmét, hogy bizony, ugyanaz a helyzet áll elő, mint oly sokszor az elmúlt 25 év kormányzása során, hogy van egyfajta feszültség a kormányzati gazdaságpolitika és a Magyar Nemzeti Bank politikája között, és ahogy látom, ez egy személyes feszültség is.

(13.20)

Legutóbb ez odavezetett, hogy Varga Mihály egy interjújában nyilvánosan kritizálta a Nemzeti Bank vezetését, sőt azt is mondta, hogy az ilyen kollégákat ő elbocsátaná, ha ezek az ő kollégái lennének, akik ilyen kritikát mernek megfogalmazni egy kormányzati döntés után. Azt gondolom, hogy ez nem jó a magyar gazdaságnak, nem jó Magyarországnak, éppen ezért érdemes lenne a Fidesz háza tájékán valahogy ezt a vitát egyszer s mindenkorra eldönteni a két kakaskodó politikus között. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kérdezem, kíván-e még valaki az adott napirend keretében felszólalni. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok, az együttes általános vitát lezáróm.

Megkérdezem Nagy Márton urat, a Monetáris Tanács elnökhelyettesét, kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Igen, megadom a szót, kedves elnökhelyettes úr. Parancsoljon, öné a szó.

NAGY MÁRTON, a Magyar Nemzeti Bank alelnöke: Köszönöm szépen. Alapvetően nem készültem leirattal, nem egy olyan jegybankár vagyok, aki úgy válaszol a kérdésekre, hogy napokkal előtte leírja magának a választ. Szeretnék minden olyan szakmai kérdésre válaszolni, tisztelt képviselő urak és hölgyek, fordítva: hölgyek és urak, természetesen, amelyek szakmai viták, és szakmai kérdésekben azt gondolom, hogy jobb, ha van tisztánlátás. Politikai kérdésekbe nem gondolom, hogy bele kell menni. Nem vagyok politikus, ezért nem is szeretném fölvenni önökkel a versenyt.

Ami a gazdaságpolitikát érinti Magyarországon, azt gondolom, hogy próbáljunk meg büszkének lenni arra, hogy ma Magyarországon van egy egyensúlyi helyzet, a költségvetési hiány 3 százalék alatt van a GDP arányában, az államadósság csökken, és miközben van egy egyensúlyi helyzet, Magyarország egy nagyon jó növekedést tud felmutatni 2014-ben is, 2015-ben is, és reményeink szerint 2016-ban is egy nagyon jó növekedést fog tudni felmutatni. Ezen kell dolgozni.

Amellett, hogy a jegybank, amelynek egyetlen célja van, hogy az inflációs célt elérje, ami 3 százalék, azon kell hogy dolgozzon, hogy a kormányzat gazdaságpolitikáját támogassa, ami ebben az esetben a minél nagyobb növekedés. Azt gondolom, hogy mindenki azért ül itt, hogy a minél nagyobb növekedésen dolgozzon, hiszen akkor tud gazdagodni az ország. Szerintem ebben nincs is nagyon vita, vagy remélem, nincsen nagyon vita.

Abban, hogy a Nemzeti Bank hogyan tud hozzájárulni ehhez a nagyobb növekedéshez, voltak felvetések, kérdések, kérdőjelek. Ezzel kapcsolatban azt tudom elmondani, hogy csak az alapkamatra kell nézni és azt kell mondani: 1924 óta nem volt ilyen alacsony alapkamat Magyarországon. 1,35 százalék, ez a legalacsonyabb alapkamat. Ha nagyon messzire nem is kell menni, meg kell nézni a hozamgörbét, ami az állam finanszírozási költségeit mutatja. Ez azért fontos, sokkal fontosabb, mint minden más, mert ebből deriválódik, ebből adódik az, hogy a lakosság vagy a vállalati szektor milyen hitelkamaton tud fölvenni egyéves, kétéves vagy hároméves hiteleket.

Ha az állampapír-hozamgörbére nézünk, a 3 hónapos hozam 0,75 százalékon áll, soha nem volt még ilyen alacsony. Ha az egyéves hozamra nézünk, ami 0,8 százalék, soha nem volt ilyen alacsony. Vagy akár, ha a 3 éves vagy az 5 éves hozamokra nézünk, soha nem voltak ilyen alacsonyak, és ebből adódik az, hogy ma a lakosság vagy a vállalati szektor soha

nem látott alacsony szinten tud, ha akar, hitelt fölvenni. Mondjanak egy olyan időszakot, amikor ilyen alacsonyak voltak a kamatok az elmúlt száz évben - jó?!

Ebből adódóan szerintem nagyon tiszta az, hogy a jegybank milyen sikereket ért el és hogyan tud tényleg a növekedéshez hozzájárulni. Az is hibás állítás, hogy a növekedési hitelprogram 0,5 százalékkal - vagy voltak ilyen számok, hogy 0,2 százalékkal - járult hozzá a növekedéshez. A kamatcsökkenés és a növekedési hitelprogram hatására körülbelül az elmúlt két évben 2 százalékpontját a GDP-nek a jegybanki programok adták. Egy nagyon egyszerű összefüggést hadd mondjak el, amit szeretném, ha használnának: az 1 százalékos vállalati hitelállomány-emelkedés 0,2 százalékkal emeli a GDP-t Magyarországon.

A növekedési hitelprogram mínusz 5 százalékról, azaz 5 százalékos visszaeséről felhozta a vállalati hiteldinamikát 0,1 százalékra. Kérem szépen, sorozzuk meg 0,2-vel, és ki fog jönni az, hogy ez egy 1 százalékos GDP-emelkedést adott. Ennyire egyszerű a számítás, és nem kell nagyon messzire menni, azt gondolom, ez csak szintiszta matematika. 1 százalékos GDP-emelkedést adott a GDP-be a növekedési hitelprogram és plusz 1 százalékos kamatcsökkenést.

A növekedési hitelprogramban, amikor azt mondják sokan, hogy nem érte el a hitelezés vágatását az, hogy itt hatalmas növekedési ütemet lássunk, akkor szeretném megjegyezni azt, hogy 2008-tól 2013-ig évente 5 százalékkal zsugorodott a vállalati hitelállomány. Ezt a növekedési hitelprogram megállította, és ezután a vállalati hitelállomány 0,1 százalékos körüli ütemben emelkedett, és a kkv-hitelállomány 2 százalékos emelkedést hozott. Ez egy olyan dolog, hogy ha ez nem történt volna meg, és szeretném, ha erről is néha lehetne beszélni, akkor hány vállalat ment volna csődbe Magyarországon a növekedési hitelprogram nélkül.

A növekedési hitelprogram 28 ezer vállalatot ért el. Ha megnézzük a mikro-, kisvállalati és a középvállalati részt, akkor azt kell mondani, nagy átlagban minden negyedik vállalathoz hozzáért, ez a 25 százalékos szám egy jó szám volt, minden negyedikhez odakerült. Ez érvényes a középvállalatokra, egy kicsit nagyobb ez a szám, a kisvállalatokra, és a mikrovállalatoknál 5-10 százalékos tudunk elérni. Ezzel együtt egy nagyon-nagyon széles vállalati szektort tudunk elérni; sokkal szélesebbet, mint az uniós támogatások, amelyeknek 15-20 százaléka ment gazdaságfejlesztésre az elmúlt években. Sokkal szélesebbet! A program nagyon nagy mértékű és nagyon nagy segítséget adott a kis-, középvállalati szektornak. Az is elhangzott, hogy miért nem megy több pénz a mezőgazdaságba. Itt van egy hiba: a növekedési hitelprogram több mint 40 százaléka a mezőgazdaságba ment, és a mezőgazdasági ágazatot segítette, pont azt az ágazatot, ahol a legnagyobb volt a hitelhiány.

Ezzel kapcsolatosan fölmerült az is, hogy a vállalati hitelezést hogyan lehet helyreállítani, van vita a

Magyar Nemzeti Bank és a Nemzetgazdasági Minisztérium között. Jelentem, nincs vita. Azt gondolom, hogy a célok azonosak, a megvalósításban, mint általában, mindig vannak viták, de ezek szakmai viták, és azt gondolom, az, hogy ez az elmúlt 3-4 hónapban, ha egyszer fölmerült, azt a média felfújta, azt gondolom, ha ma megkérdezik a Nemzeti Bank munkatársait vagy a Nemzetgazdasági Minisztérium munkatársait, kiváló összhang van abban, hogy a programok kialakításában együtt dolgozzunk és adott esetben sikeres programokat alakítsunk ki. Nincs ilyen vita, kérem szépen.

Ami a jegybank eredményét illeti: a jegybank eredménye természetesen nagyon sok mindentől függ. Voltak kiragadott dolgok, ilyen például az árfolyam kérdésköre. A jegybank eredménye három nagy részből áll, egyrészt a kamat eredményéből, az árfolyam eredményéből és a működési eredményéből. Ebben nagyon jelentős az a rész, ami a kamateredményt jelenti, hiszen a kamatcsökkenések következtében ez a kamateredmény jelentősen javult az elmúlt időszakban, így amikor a jegybank eredményéről beszélünk, ne csak az árfolyamot ragadjuk ki, hanem a kamatot is.

Kétségtelen, hogy a jegybank árfolyameredménye ugyancsak magas. Ugyanakkor a jegybank dedikáltan vállalta, és ez a gondolkodása, hogy amikor pozitív az eredménye, arról a jegybank igazgatósága dönt, amikor negatív az eredménye, akkor pedig elkerüli ezt az eredményt, ha pedig nem tudja, az eredménytartalékból ezt képes pótolni. Ebből adódóan a jegybank eredménye soha, soha nem fogja terhelni a költségvetést és az adófizetői pénzeket.

(13-30)

A jegybanki bérekkel kapcsolatosan, működési költségek. 2013 elejétől fogva lényegében 25 százalékkal csökkent a jegybankban a vezetői posztok száma. Itt voltak számok a fizetéseket illetően. Én ezeket a számokat nem ismerem. Ugyanakkor szeretném, ha igazából a bértömegre fókuszálnának (*Közbeszólások az MSZP padsoraiból.*), nem a fizetés nagyságára, a bértömegre. Egy cég működési költségében a bértömeg számít, nem az, hogy ki mennyit keres. Ez jelenti a megfelelő gazdálkodást. (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Tényleg?*) Ebben a bértömegben, még egyszer, a vezetői számok csökkentésével lehetett megtakarítást elérni.

Ugyanakkor felmerült az is, hogy a működési költségek milyen jelentősen emelkedtek. Szeretném azért hangsúlyozni, hogy a felügyelet összeolvasztásával itt egy sokkal nagyobb intézmény jött létre, sokkal több dolgozóval. Ezt mindenféleképpen figyelembe kell venni. Másrészt a jegybanki funkciók és feladatok is nagyon-nagyon sok esetben bővültek az elmúlt években, ilyen például a szanalási ág, aminek a kialakítása több ember felvételét tette szükségessé.

Azt gondolom, hogy a jegybank el tud számolni minden olyan kritikával, hogy a munkavállalók szá-

ma és az ebben bekövetkezett bértömeg-gazdálkodás miatt történt meg.

Az alapítványok esetén. Többször elmondtuk, hogy az alapítványok különálló jogi egységek. Az alapítványok tekintetében van egy kuratórium, és ebben a kuratóriumban helyet foglalnak Nemzeti Bankban dolgozó szakemberek. Ugyanakkor a kuratórium többségét független külsős emberek alkotják, ebből adódóan (*Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Mitől független?*) meg lehet őrizni azt, hogy a kuratóriumi döntések függetlenül születhessenek meg. Ez az egyik dolog.

A másik. Hibásan állítják azt is, hogy a Nemzeti Bank dolgozói fölveszik a fizetésüket a kuratóriumi tagságuk után. (*Dr. Szakács László közbeszól.*) Erről minden esetben lemondanak. Ki lehet kérni, hogy ki milyen civil szervezet javára mond le, szívesen meg is osztjuk, ha ezt megteszik. Én is lemondok egy ilyen civil szervezet javára, amelyik mellelleg a beteg gyerekeket támogatja.

Az alapítványok befektetéséről. Az is hibásan jelenik itt meg, hogy a 250 milliárdos szám egy pontos szám. Ugyanakkor az alapítványok nem a 250 milliárdból gazdálkodnak, ezt többször elmondtuk már, hanem annak kamataiból gazdálkodnak, annak éves hozamaiból gazdálkodnak. Kérem önöket, hogy amikor azt nézik, hogy az oktatásra mennyit költenek az alapítványok, akkor a 250 milliárdot mindig szorozzák meg egy hozamszámmal, ami jelenleg, mondjuk, 3-4 százalék körüli érték, és azt lehet elkölteni az alapítványoknak oktatásra minden évben. Ez egy nagyságrendileg kisebb szám. Persze 250 milliárddal mindig könnyebb dobálózni, de a hozamok az érdekesek.

A másik dolog, hogy a 250 milliárdot miben kell tartani. Ha önöknek odaadnának 250 milliárdot, hogy hová fektessék be, mibe fektetnék be ugyan? Mi a legbiztosabb befektetés? Ez pedig az állampapír. Az állampapír nem egy irányított döntés, hogy állampapírt kell vásárolni, hanem ha meg akarjuk őrizni az értékállóságát a vagyonnak, és biztos helyre akarjuk tenni, állampapírba tesszük. Egy másik kérdés, hogy ha ebben a hozamkockázat-térképben elgondolkodunk, hogyan tudunk még kisebb kockázat mellett nagyobb hozamokat hozni. Itt jelennek meg az ingatlanbefektetések. Tehát ilyen oldalról kellene ezt a dolgot ugyancsak vizsgálni.

A Quaestor-ügyek kapcsán azt gondolom, hogy a jegybanki vezető kollégáim többször válaszoltak erre a kérdésre. Én nagyon szerencsésnek tartom, hogy a jegybank és a felügyelet összeolvadt 2013 végén. Ez adta meg azt a lehetőséget, hogy sokkal hamarabb feltárjunk ilyen ügyeket, ilyen visszaéléseket, amelyek mellelleg nem minden esetben bankrendszeri érintőek, hanem brókerceget, tehát egy elszeparált, ebben a szektorban sokszor megjelenő, lopással gyanúsítható emberek visszaéléséhez köthető. Az, hogy ezeket az információkat még hamarabb megkapja a felügyelet, és lássa a számlákat, amiről adott esetben elveszik ezeket a papírokat, ez irányban egy törvénymódosítást kezdeményeztünk, és azt gondolom, hogy ez jó úton halad, egy olyan csomagot, ami olyan

információt és olyan eszközöket ad a jegybank kezébe, ami azt jelenti, hogy még hatékonyabban fel tud lépni és a megelőzése iránt.

Azt önök például soha nem fogják látni, amikor a felügyelet nagyon sokszor preventív módon megelőz egy-egy ilyen visszaélést, mert az nem kerül ide, azért soha nem fogják megveregetni a felügyelet vállát, mert nem derül ki, hogy mi lett volna, ha. Itt ebben az esetben olyan visszaélések történtek, még egyszer, ami az információ és az információ-megosztás hiányából adódik. (*Dr. Szakács László: Itt kiderült!*) A törvény módosítása, azt gondolom, hogy ezeket a dolgokat kezelheti.

Végül annyit hadd mondjak még egyszer, hogy a jegybanknak egyetlen célja van, és az az infláció és az infláció célra való tolása. Ebben a monetáris politika a legfontosabb eszköz. Azt gondolom, ha értékelik a jegybank működését, és azt, hogy az helyes is, akkor ezt kell megnézniük, hogy a jegybank minden eszközzel ezen dolgozik-e, a kamatpolitikájával és az egyéb eszközeivel el tudja-e érni az inflációt, és mellette, ha ez engedi, akkor a növekedést megfelelően segíti. Ezeknek a programoknak a növekedést emelő részét kell előtérbe helyezni, és azt, hogy közben a kormányzat gazdaságpolitikáját, adott esetben a hozamok leszorításán keresztül a kamatkadásait hogyan képes javítani és segíteni a jegybank. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypárti sorokból.*)

ELNÖK: Megköszönöm Nagy Márton elnökhelyettes úr választát. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Bánki Erik úrnak, a Gazdasági bizottság elnökének. Parancsoljon, elnök úr!

BÁNKI ERIK, a Gazdasági bizottság elnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök úr! Államtitkár Asszony! Képviselőtársaim! Alapvetően a vitát jól láthatóan politikai síkra kívánta terelni az ellenzék. Ami szakmai kérdések felmerültek menet közben, azt alelnök úr megválaszolta, amit külön köszönök neki, hiszen azt gondolom, hogy a jegybank eddigi működése is azt támasztotta alá, hogy a politikától önmagukat távol tartva, ugyanakkor értelmes módon és konstruktívan együttműködve, a kormányzati gazdaságpolitikát támogatva végzi a működését. Azt gondolom, hogy ennek köszönhető az, ahogy ezt már a felvezetőben is elmondtam, hogy nemcsak a jegybank gazdálkodott eredményesen a 2013-as és 2014-es években, hanem a magyar költségvetés bevételei is a várakozások felett alakultak, hiszen a magyar gazdaság a kormányzati döntéseknek és a kormányzati gazdaságpolitikának köszönhetően jelentősen túlteljesített valamennyi európai ország gazdasági átlagához képest.

Engedjék meg, hogy néhány dologra reagáljak csak mindösszesen, amelyek, még egyszer mondom, elsősorban politikai és nem szakmai támadások voltak.

A bérezésről alelnök úr már beszélt. Valóban bértömeg nagyságrendjében kell megvizsgálni azt, hogy a gazdálkodás mostani időszakában meg a korábbi időszakában mik voltak a különbségek. Két dolgot hadd említsek önöknek. Simor András, a

jegybank elnöke, aki az önök döntésével vált a jegybank elnökévé, évi 150 millió forintot keresett, tehát az alapfizetése plusz a prémium 150 millió forint volt. Ezt egyébként megkapta 2012-ben is, amit szintén tárgyalunk, amikor 40 milliárd mínusszal zárt a jegybank, és ha az önök jóvoltából megmaradhatott volna még 2013-ban, akkor is megkapta volna, annak ellenére, hogy 203 milliárd forintos veszteséget kellett volna a költségvetésnek kipótolnia.

Tehát azt gondolom, hogy főleg a szocialista képviselők részéről mindenféle ilyen típusú szemrehányás teljességgel megalapozatlan. Megjegyzem, ha európai összehasonlításban nézem a jegybanki dolgozók bérét, akkor nagyon helyesen egyébként az átlagdolgozók bére legalább már a középmezőnyhöz tartozik. Ezt szolgálta a jegybank vezetésének az a bérpolitikai döntése, hogy az alsó szintek béreit emelte fel annak érdekében, hogy a tehetséges fiatal kollégákat meg tudja tartani, viszont a menedzsment bére pedig az EU-s átlag alsó negyedében vagy inkább ötödében van. Tehát azt gondolom, hogy ez is egy teljesen korrekt hozzáállás: nem a vezetők bérét emelték, hanem azoknak az alkalmazottaknak a bérét, akik a kutató-elemző munkákkal, a különböző pénzügypolitikai vagy monetáris politikai javaslatokkal hozzásegítették ahhoz a jegybankot, hogy egy sikeres és eredményes gazdálkodást tudjon végezni.

Nem értem ellenzéki képviselőtársaimnak azt az álláspontját, miszerint a Magyar Nemzeti Bank gazdálkodásának az eredményeképpen közpénz képződne a Nemzeti Banknál.

(13.40)

Az Alaptörvényünkben is rögzített, miszerint a jegybank egy független intézmény, úgy is működik, ennek megfelelően egyébként az Országgyűlésnek beszámolóval tartozik a munkájáról, nem véletlen, hogy nem a kormánynak tartozik beszámolási kötelezettséggel. A külön jegybanki törvény is - egy kétharmaddal elfogadott sarkalatos törvény, amelyet 2013-ban fogadtunk el - rendelkezik arról, hogy milyen körülmények között működhet és gazdálkodhat a Magyar Nemzeti Bank. Ezek után azt számon kérem a Nemzeti Bankon, hogy a gazdálkodás eredményeképpen képződött forrásokat miért nem szociális intézmények vásárlására vagy egészségügyi intézmények vásárlására fordítja, ezt egyszerűen nem is tudom megítélni. Ennek egy fikarcnyi valóság alapja vagy racionális alapja sincs, nyilvánvalóan politikai szándék vezérli és egyfajta dezinformálása, félretájékoztatása a magyar társadalomnak.

Alapítványok gazdálkodása. Abszolút egyetértek azzal, amit alelnök úr is megerősített, hogy nincs lehetőség arra, hogy egy alapítvány működésébe maga az alapító beleszóljon. Hiszen ez a lényege az alapítvány rendszerének, hogy a kurátorok, egyébként függetlenül, hiszen nem visszahívhatók, a saját döntéseik alapján irányítsanak egy alapítványt.

Az pedig szintén sokszor elhangzott már, de persze az ellenzéki képviselőket nem érdekli, hogy ez a 250 milliárdos vagyon, amellyel ezek az alapítványok

fel lettek ruházva, az nem elkölthető. Tehát az egy stabil, meglévő és megtartandó vagyon, csak minden évben, minden körülmények között ennek a hozadékait, azokat a bevételeket, eredményeket, amelyeket a vagyonnal való gazdálkodás során tudnak szerezni, amiről hallottuk, hogy nagyjából a mai viszonyok között olyan 3 százalék, azoknak az elköltéséről tud gondoskodni. Tehát azt gondolom, hogy itt is dezinformáció zajlik.

Egy évig törvénytelenül működött a jegybank, mondta Schiffer András frakcióvezető úr. Erről megingt azt tudom mondani önöknek, tisztelt hölgyeim, uraim, hogy a jegybanknak felróni azt, hogy nincs felügyelőbizottsága, miközben semmiféle ráhatása nincs a jegybanknak arra, hogy felügyelőbizottsága legyen, hiszen nem ő választja... Matolcsy György elnök úr, ha jól emlékszem, legalább két, de lehet, hogy három alkalommal kezdeményezte a parlamenthez fordulva, hogy legyen felügyelőbizottsága a Nemzeti Banknak.

Az, hogy az ellenzéki képviselők nem tudtak megállapodni abban, hogy egymás közül hogy delegálják azt a képviselőt, aki az ellenzéki pártokat képviseli a felügyelőbizottságban, erről nem a jegybank tehet. Arról sem, megjegyzem, hogy ez a döntés nem született meg. Erre semmiféle befolyása vagy ráhatása a jegybanknak nem volt. Ennek megfelelően nem is értem, hogy ezt milyen alapon és hogyan rótták fel tisztelt képviselőtársaim.

Összességében tehát azt gondolom, hogy a Gazdasági bizottság javaslata helytálló, a Nemzeti Banknak a 2013-as, '14-es években való gazdálkodása kiemelkedő, nemzetközi összehasonlításban is bőséggel megállja a helyét, ezért azt kérem képviselőtársaimtól, hogy minden politikai támadás ellenére ismerjék el, hogy a jegybank szakmai működése kifogástalan volt. Eredményesen gazdálkodott, a rábízott feladatokat szerintem maximális eredményességgel végezte el. Kérem, hogy támogassák a Gazdasági bizottság határozati javaslatait.

Köszönöm a szót, tisztelt elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

*(Mirkóczki Ádámot a jegyzői székben
Hiszékeny Dezső váltja fel.)*

ELNÖK: Megköszönöm elnök úr válaszait. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség. Egyben megköszönöm elnökhelyettes úrnak a személyes részvételt és ismételt a válaszait. Köszönjük.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Soron következik **az adó- és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló 2013. évi XXXVII. törvény és egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig.** A kormány-előterjesztés T/6986. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Hornung Ágnes aszszonynak, a Nemzetgazdasági Minisztérium állam-

titkárának, a napirendi pont előterjesztőjének. Öné a szó, államtitkár asszony.

HORNUNG ÁGNES nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselők! Nagyon röviden szeretném bemutatni az elnök úr által is ismertetett törvényjavaslat csomagját, amely három törvényjavaslat módosítására tesz javaslatot. Ebből kettő az európai uniós kötelezettségünknek megfelelő és egy magyar specifikumot tükröző jogszabály.

Bele is vágnék a közepébe, kezdeném az automatikus információcserét Magyarországon megvalósító 2013. évi XXXVII. törvény módosításáról szóló törvény rövid bemutatását és annak hátterét. Ismert ugyanis, hogy a határokon átnyúló adócsalás és az adókijátszás kockázata rendkívüli mértékben megnőtt az utóbbi időszakban a külföldi pénzügyi termékek széles skálájába történő befektetési lehetőségek kibővülésével.

Előzményként említendő továbbá, hogy az Amerikai Egyesült Államok számos országgal és köztük számos uniós tagállammal, így Magyarországgal is kétoldalú megállapodásokat írt alá az automatikus információcseréről. Ezeket nevezzük az úgynevezett FATCA-megállapodás keretében aláírt megállapodásnak.

Másik nemzetközi példa, hogy a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet ugyancsak az előbb említett FATCA-megállapodás mintájára kidolgozta az automatikus adóügyi információcsere egységes és nemzetközi sztenderdjét. Jelen módosítás, amely most az Országgyűlés elé kerül, ezen két kötelezettségünknek, plusz az uniós elvárási kötelezettségünknek való megfelelésnek tesz eleget, és ezeknek kapcsán vezet be Magyarországon az automatikus információcserét. Ez azért is fontos, ugyanis az adócsalás és az adókikerülés egyik legfontosabb eszköze, hogy a hatóságok között az adóügyi együttműködés keretében az automatikus információcsere gondtalanul megvalósuljon.

E szabályozás szerint valamennyi releváns számlainformáció az állami adóhatóság tudomására jut, azt automatikusan átadja az egyéb hatóságok képviselőinek, ezzel is csökkentve a jövedelemelvitkolás lehetőségét. A megállapodás alapján az aláíró államok adóhatóságai és a magyar adóhatóság információkat cserélnek a területükön bejegyzett pénzügyi és tőkepiaci szereplőknél vezetett, a partnerállamban illetőséggel bíró ügyfelek számlái vonatkozásában. Az információcsere lényegéből következően az uniós és nemzetközi közigazgatási együttműködés keretében az adóhatóságok a pénzügyi intézményektől kapott, a pénzügyi számlákra vonatkozó információkat egymás között automatikusan megosztják.

A törvény módosítás következtében a magyar pénzügyi intézményeknek egyes pénzügyi számlák tekintetében átvilágítási kötelezettsége is keletkezik, először 2016. december 31-ig, majd 2017. december 31-ig. Az átvilágítási szabályok alapján a pénzügyi intézmények mind magánszemélyek, mind jogala-

nyok esetében átvilágítják a számlák tartalmát, majd megosztják azt a nemzetközi hatóságokkal.

A törvény módosítási javaslat bejelentési, változásbejelentési, valamint közzétételi szabályokat is tartalmaz, hogy az uniós elvárásnak megfelelően Magyarország is eleget tegyen az itt megfogalmazott kötelezettségének. Mindemellett fontos még megjegyezni, hogy a javaslat rögzíti, hogy a pénzügyi számlákat érintő automatikus információcserére irányuló, szerzett vagy továbbított információ adótitoknak minősül, azonban ezen jogkörében ezt az adótitkot a törvény feloldja, és az átvilágítás során megszerzett információkat eljuttathatja a külföldi szervezetek hatóságainak.

A javaslat továbbá ezen előírások megszegésére megfelelő szankciórendszert is bevezet a számlát kezelő pénzügyi intézménnyel szemben. Az adóhatóság a pénzügyi intézmények által szolgáltatott számlainformációk és a külföldi adóhatóságoktól kapott információk alapján az adókikerülés és adócsalás elleni fellépés hatékonyabb eszközeivel élhet.

Fontos mindemellett kiemelni, hogy a törvény módosítás eredményeképpen adóbevételel-növekedés érhető el azáltal, hogy az adóhatóságnak a magas összegű, eddig az adóhatóság számára ismeretlen bankszámlákon tartott megtakarításokról, befektetésekről, adózatlan jövedelmekről is tudomása lesz. A kívánt célok jelen törvényjavaslat útján érhetőek el, a jogharmonizációs célú módosításhoz kapcsolódóan a belső jogszabályi harmonizáció érdekében az egyes pénzügyi ágazati törvények módosítása is szükséges, amit jelen törvény módosító javaslat szintén tartalmaz.

(13.50)

Az európai uniós tagságunkból fakadó jogharmonizációs kötelezettséget 2015. december 31-ig kell megtenni, ez indokolja a jelen törvényjavaslat sürgős elfogadásának szükségességét.

Tisztelt Országgyűlés! A következőkben szeretnék rátérni a szintén uniós kötelezettségünkünkől fakadó, illetve ahhoz kapcsolódó jogszabályalkotási kötelezettségre. Ez Magyarországon az úgynevezett készpénztörvény módosítását teszi szükségessé. A Közösség területére belépő, illetve a Közösség területét elhagyó készpénz ellenőrzéséről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló törvény módosítása az Európai Unió Bírósága előtt lefolytatott előzetes döntéshozatali ügyben hozott ítéletnek való megfelelést szolgálja. Ennek alapján a sávós rendszerben szereplő szankciórendszerben, amely a készpénztörvény megszegését szolgálja, Magyarországon a legmagasabb sávot eddig 60 százaléban állapították meg, a jelen módosítás ezt a magas sávot az uniós joggal egyetértésben most lecsökkenti, és 50 százalékban maximalizálja.

Számos európai példát lehet arra felhozni, hogy a magyar szankciórendszer hogyan illeszkedik bele az uniós szankciórendszerbe. Ezt megvizsgálva megtudtuk állapítani azt, hogy a magyar szankciórendszer alapvetően enyhébb az uniós szabályozásnál, így a magyar törvényjavaslat szerint alkalmazandó 50

százalékos mértékű bírság nem tekinthető sem túlzottnak, sem kirívónak.

(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Utoljára szeretnék rátérni a csomagban szereplő harmadik törvényjavaslat módosítására, amely a szerencsejáték szervezéséhez kapcsolódó módosításokat tartalmazza. Szeretném az elején leszögezni, hogy ezen módosítások alapvetően technikai jellegűek, és alapvetően itt is a transzparenciát és az adóbevételek emelkedését szolgálják.

A javaslat két szinten tesz javaslatot a szerencsejátékhoz kapcsolódó adószabályok módosítására, egyrészt a játékadó módosításával, másfelől pedig az szja-törvény módosításával a magánszemélyek szintjén. A játékadó módosításának lényege alapvetően nem változik. Itt a játékadó fizetésére kötelezettek alapvetően az online kaszinók és a földi kaszinók. Az adózásuk továbbra is megegyezik, a 10 milliárd forint alatti bevételükön 30 százalék adókulcs, a 10 milliárd forint feletti bevételükön a 3-10 milliárd forint közötti összeg további 10 százalékát kell befizetni. Ezen a szinten a törvénymódosító csomag egy új elemet vezet be azzal, hogy az online kaszinójáték után plusz 15 százalékos kiegészítő adót kell fizetni akkor, ha az online kaszinó bevétele nagyobb, mint a földi kaszinó bevétele ugyanannál a tulajdonosnál.

A módosítások másik szintjét érintő módosítás az szja-törvényben van levezetve, azonban nagy változás itt is csak a plusz adóbeszedést szolgálja. 2013 óta létezik az a szabály, hogy a távszerencsejátékból származó nyereség a magánszemélyek szintjén adómentes. Ez a szabály továbbra sem változik. Egy technikai módosítás került pontosításra azzal, hogy a távszerencsejáték fogalomkategóriájából kikerült az online szerencsejáték fogalomkategória. A módosítás követi ezt a technikai módosítást, és az online szerencsejáték kategóriában továbbra is adómentesen tartja az ide beérkező jövedelmet. Új elem azonban itt is, hogy a külföldi jackpotrendszerből származó jövedelem adóköteles lesz. Ha megnézzük, az szja szintjén történő módosítás is plusz adóbevétel eredményez.

Ennyiben tudtam röviden összefoglalni ennek a csomagnak a részleteit. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket, köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót Galambos Dénesnek, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. GALAMBOS DÉNES, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úrhölgy! Egy olyan törvényjavaslat fekszik előttünk, amely adóharmonizációs kötelezettségünkön fakadóan az Európai Unió 2014/107. európai uniós tanácsi irányelve, valamint az OECD-tagsá-

gunkból fakadóan a közös jelentéstételi előírás magyar átvételét jelenti, és végzi el az adó- és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló 2013. évi XXXVII. törvény, valamint a kapcsolódó egyes pénzügyi ágazati törvények módosítását. Az automatikus információcseréhez kapcsolódó törvények módosításának célja, hogy sikeresen fel tudjunk lépni az adócsalás és adóelkerülés ellen ebben a globalizált világban. Kiemelten fontos a különböző országok adóhatóságai között megteremteni a gyors és hatékony adat-, valamint információcsere lehetőségét.

A javaslat a Miniszterek Tanácsa által elfogadott 2014/107. európai uniós irányelvet kívánja átültetni a magyar jogba, amely a korábbi 2011/16-os európai uniós irányelvet módosította. Kiterjesztésre kerül az Európai Unión belül az adóhatóságok közötti automatikus adóügyi információcserének az adatszolgáltatási kötelezettsége a pénzügyi számlákra is.

Engedjék meg, hogy röviden a javaslat hátterét is ismertessem. A 2003/48. számú európai közösségi irányelv, a megtakarítások adóztatásáról szóló tanácsi irányelv elfogadását követően az Európai Unió megállapodásokat írt alá Svájcjal, Andorrával, Liechtensteinnel, Monacóval és San Marinóval, amelyek az irányelvben meghatározott szabályokkal egyenértékű rendelkezéseket tartalmaztak. A tagállamok továbbá megállapodásokat írtak alá az Egyesült Királyság és Hollandia függő területeivel. A G20-as csoport megbízta a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezetet, az OECD-t, hogy dolgozza ki a számlainformációk automatikus cseréjére vonatkozó egységes rendelkezéssztenderdet. Az OECD tanácsa ezt a nemzetközi sztenderdet 2014 júliusában tette közzé.

A megtakarítások adóztatásáról szóló irányelv naprakészé tételére vonatkozó javaslat elfogadását követően a Bizottság 2011. június 17-én ajánlást terjesztett elő, az említett országokkal kötendő megállapodásokra irányuló tárgyalások megkezdésére vonatkozó felhatalmazással együtt. Ennek a célja és iránya az volt, hogy az EU-s országok ezen országokkal kötendő megállapodásai összhangba kerüljenek a nemzetközi fejleményekkel, továbbá biztosítani lehessen, hogy ezen országok továbbra is az Európai Unióban alkalmazott intézkedésekkel egyenértékű intézkedéseket alkalmazzanak.

2013. május 14-én a Tanács megállapodásra jutott a tárgyalási meghatalmazással kapcsolatban, és arra a konklúzióra jutott, hogy a tárgyalásokat a közelmúlt nemzetközi fejleményeivel összhangban kell tovább folytatni, azaz nemzetközi sztenderdként ösztönözni kell az automatikus információcserét.

A Bizottság az adócsalás és az adókikerülés elleni küzdelem megerősítésére cselekvési tervet dolgozott ki, amely kiemelte, hogy határozottan ösztönözni kell az automatikus információcserét, továbbá az adóügyi átláthatóság és információcsere jövőbeli európai és nemzetközi sztenderdjeit.

A Tanács a Bizottság által 2013 júniusában előterjesztett javaslat alapján 2014. december 9-én elfogadta a 2014/107. számú európai uniós irányelvet.

A módosítás következetes, egységes és átfogó uniós megközelítést biztosít a számlainformációk automatikus cseréjére vonatkozóan a belső piacon.

A törvényjavaslat a korábban említetteken kívül még további módosításokat is tartalmaz, amire államtitkár úrhölgy már utalt. Röviden én is utalni szeretnék ezekre az irányokra. Módosításra kerül a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény. A javaslat többek között a felelős játékszervezés körében a kitalálás általános szabályait, valamint a játékosvédelmi nyilvántartás bevezetéséhez kapcsolódó adatvédelmi rendelkezéseket tartalmaz, pontosítja a gondnokság alá helyezéssel kapcsolatos terminológiát, fogalmi meghatározást is.

(14.00)

A módosítás pontosítja és egyértelművé teszi továbbá, hogy több játékkaszinó-egységgel rendelkező szervező a játékkaszinó egységeinek és az online kaszinóinak tiszta játékbevételeit havonta összevontan állapítja meg. Tehát a koncessziós díjnak minden tárgyhónapban csak az adott tárgyhónapra eső arányos része vonható le. Új elem a rendelkezésben az online kaszinók kiegészítő 15 százalékos játékadója abban az esetben, ha a szervező játékkaszinóinak tiszta játékbevétele az online kaszinók játékbevétele meghaladja.

A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény módosítási javaslata a másik elem, amire szeretnék utalni. A szerencsejáték szervezéséről szóló 1994. évi XXXIV. törvény szerint 2015. október 1-jétől a külföldi jackpotrendszerből származó játékos nyeresemény adóköteles. Ezzel összhangban a javaslat személyi jövedelemadóról szóló törvényt módosító rendelkezése koherenciajellelű pontosításként kimondja, hogy az online kaszinójátékból származó nyeresemény a külföldi jackpotrendszerből származó nyeresemény kivételével nem számít jövedelemnek, így gyakorlatilag ez adómentes. Ezzel a szerencsejátékból származó nyereseményhez hasonlóan az online kaszinójátékból származó nyeresemény fő szabály szerint adómentes, a külföldi jackpotrendszerből származó nyeresemény kivételével, ami adóköteles jövedelemnek minősül, így játékos szinten adózik.

Tisztelt Ház! Az elmondottak fényében kérem, támogassák a javaslatot, ami elsődlegesen jogharmonizációs célú, a további kiegészítések pedig azokat az elemeket erősítik, amelyek az ebben a műfajban tevékenykedők vonatkozásában egyértelműsítik az adófizetési kötelezettséget, illetőleg az eljárási rendet. Köszönöm a figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Mesterházy Attilának, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

MESTERHÁZY ATTILA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Képviselő-

társaim! Amikor elkezdtem olvasni a törvény címét és az abban foglaltakat, akkor az elején ellenzéki képviselőként is pozitív hangulatba kerültem. Hiszen az, amit kítűzött a kormány ebben a tekintetben, és amiről államtitkár asszony is, képviselőtársam is beszélt, szerintem helyes és jó irány. Maga az adócsalás elleni, az adókijátszás elleni nemzetközi fellépés nemzeti érdek, és ezt csak nemzetközi keretek között véghezvinni, ez szerintem mindenféleképpen helyes és jó. Ha maga ez a törvény itt be is fejeződik, és arról szólna, amiről államtitkár asszony is hosszasan és részletesen beszélt, akkor ez egy abszolút támogatható javaslat lenne az MSZP részéről.

Egy baj van, hogy ez a törvény itt folytatódik. Ön is beszélt arról, hogy még mi minden más módosításra kerül sor ebben a mostani módosítási javaslatban. És akkor az ember szemöldöke egy kicsit elkezdett emelkedni, mert a később olvasottak alapján azt gondolnám, hogy ezt a törvényt, amit úgy hívnak, hogy az adó- és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló törvény és egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat, át kéne nevezni lex Andy Vajna törvénynek.

Ugyanis azt olvasom ebben a törvényben, hogy az a javaslata a kormánynak, hogy a személyi jövedelemadót is úgy módosítsák, meg az ön által említett játékadóról szóló törvényt is úgy módosítsák, hogy ez versenyképesebbé tegyen egyvalakit, Andy Vajnákat. Tehát az látszik, hogy ha már adórendszerrel van szó, nem lenne baj, ha a magyar adórendszer úgy változna, hogy Magyarország lenne versenyképes. Ez nem történik meg, hiszen mindig sikerül hátrébb lépnünk a versenyképességi rangsorban, és a régió országai is húznak el mellettünk ebben a tekintetben. De az mindenféleképpen öröm, hogy Andy Vajna egyre versenyképesebb. Én sajnálom Galambos képviselőtársamat, mert úgy lett volna stílszerű, ha Bánki Erik mondja el ezt a felszólalást, amit ön elmondott, mert hiszen Bánki Erik javaslata volt az első felvonása, tegyük meg versenyképesebbé Andy Vajnákat.

Ez most a második felvonása ennek a szappanoperának. Hiszen arról szól ez a mostani javaslat, hogy egyrészt legutóbb megteremtették egy másik törvénnyel, hogy az online kaszinók üzemeltetésére ki legyen jogosult. Ugye, a legutóbbi módosítás alapján, Bánki Erik javaslatára csak a kaszinóval rendelkezők működtethetnek online kaszinót. Ezzel megteremtik azt a lehetőséget, hogy egy újabb iparágba tudjon betörni Andy Vajna, ami az online kaszinózás iparága. Egyébként eléggé jövedelmező iparág ez is.

Az, amiről államtitkár asszony beszélt, a plusz 15 százalékos adó, elsőre nagyon jól hangzik. Nem vagyok nagyon mély szakértője az online kaszinózás profitabilitásának, de azt így, első olvasatra is nagyjából látni lehet, hogy mivel csak akkor kell a plusz 15 százalékosat fizetni, ha az online kaszinó többet hoz, mint a rendes kaszinó, azért ez egy komoly korlátozás. Ahhoz képest pedig, hogy mondjuk, egy online kaszinó működtetése mennyivel költségkímélőbb, mint egy rendes kaszinó, szerintem a 15 százalékos eléggé alacsony kulcsot jelent. Tehát azt gondolom, ebből

olyan nagyon nagy bevétele nem származik a magyar költségvetésnek, de ha erre vannak számai, becslései a kormánynak, akkor természetesen szívesen meghallgatom azokat is.

A másik, amit szeretnék figyelmükbe ajánlani egyfajta észrevételként és kritikaként, hogy a személyi jövedelemadóról szóló törvénymódosítás, hogy ne kelljen adót fizetni annak, aki online kaszinónyermény után a magyar rendszerű jackpotból szerez jövedelmet, szerintem fölveti, ugye, képviselőtársam koherenciázavarra utalt, fölveti azt, hogy ez mennyire egyezik az Európai Unió jogszabályaival. Hogy van az, hogy egy magyar rendszerű jackpotból származó pénz nem személyi jövedelemadó-köteles, de ha egy osztrák, német vagy éppen más országbeli online jackpotrendszer alapján nyerem, amit a szobámból csinállok, nem kell hogy elmenjek sehová se, akkor viszont személyi jövedelemadó-köteles lesz. Így első hallásra ez nem tűnik semmiféleképpen EU-konform megoldásnak, és talán ez a módosítás okoz koherenciázavart az EU-s jogrend tekintetében.

Ennek az utolsó változtatásnak, hogy magyar rendszerű online jackpotnál ne kelljen személyi jövedelemadót fizetni, az összes többi esetben pedig kelljen, olyan értelme van, így politikusi aggyal azt tudnám mondani, hogy emögött mi ellenzéki képviselőként mindig a rosszindulatot tételezzük föl. De mégis, ezzel együtt is azt mondom, hogy ennek egy oka lehet, ha arra akarják a magyar online kaszinóban játszó közösséget terelni, hogy ne külföldi kaszinókban játsszanak, hanem Andy Vajna online kaszinóiban; amit szintén érték a kormány eddigi működése alapján, de talán most már egyszer elég lenne abból, hogy ez a kormány nem családbarát, hanem sajátcsalád-barát meg haverbarát.

Hol van annak a határa, kérdezném államtitkár asszonytól, hogy mennyire kell még valakinek a profitját és az üzletét még megtámogatni és segíteni azzal, hogy az adójogszabályokat is úgy változtatjuk meg, hogy az tulajdonképpen odasodorja a magyar online kaszinóban játszó embereket, hogy minél több ügyfele, ezáltal minél több pénze, minél több profitja legyen, minél gazdagabb legyen, és esetleg még néhány gyémántgyűrűt is tudjon venni kedvesének, ahogy ezt a bulvársajtóban folyamatosan látjuk.

Összességében azt tudom mondani államtitkár asszonynak, hogy ha maga a törvénymódosítás az eredeti céljánál maradt volna, és az ahhoz szorosan kötődő kérdéseket, nevezetesen, az adócsalással, az adóelkerüléssel, az adókijátszással kapcsolatos nemzetközi jogszabály-harmonizációt és a határozottabb, erősebb, hatékonyabb fellépést tűzte volna ki célul, akkor a Magyar Szocialista Párt frakciója egyöntetűen támogatta volna ezt a kezdeményezést, ezt a törvényjavaslatot, és igennel szavazott volna az erről szóló szavazáskor. De azáltal, hogy ebbe sok mindent mást is bevarrtak, és ebből egyet szerettem volna kiemelni, ami különösen aggályos szerintünk, hogy újabb és újabb profithoz és újabb és újabb lehetőségekhez juttassák Andy Vajnáat, ráadásul minél kedvezőbb környezetben, hogy a környezet is azt szolgálja, hogy az online kaszinóban játsszók nála költsék el a

pénzüket, azt gondolom, ez támogathatatlaná teszi ezt a törvényjavaslatot.

Tehát összességében így, ebben a formában, még egyszer mondom, nem az eredeti tartalom, hanem a hozzá kötött tartalom miatt az MSZP frakciója egészen biztosan nem fogja támogatni a javaslatot, mert nem támogatjuk azt, hogy Andy Vajna újabb és újabb iparágakra tegye rá a kezét, és újabb és újabb milliárdokkal gazdagodjon úgy, ahogy senki más nem gazdagodhat Magyarországon: adóelkerüléssel, adójogszabály-változtatással megkönnyített módon.

Ezt a Szocialista Párt frakciója nem tudja támogatni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

(14.10)

ELNÖK: Most megadom a szót Volner Jánosnak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: *(Hangosítás nélkül.)* Köszönöm szépen, elnök úr. Bevallom őszintén, azt gondoltam még, amikor nem voltam képviselő, hogy ennél sokkal ritkábban fordul elő az arcátlanság, hogy személyre szabott jogszabályalkotás keretén belül a kormány megsegíti a saját barátait, de éppen azért, mert ez szinte már napi gyakorlat lett, egy idézettel szeretném...

ELNÖK: Elnézést, képviselő úr, a mikrofont felrakta?

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: *(Feltűzi a mikrofonját.)* Köszönöm, elnök úr.

Tehát, tisztelt képviselőtársaim, amikor nem voltam képviselő, nem gondoltam volna, hogy ennyire gyakran hozza be a kormány a saját barátaira, üzletfeleire, vállalkozó ismerőseire szabott törvényeket ide az Országgyűlésbe. Most ismét egy olyan törvény van itt előttünk, ami alapvetően ezt a célt szolgálja, nem az európai uniós jogharmonizációt.

Ha megengedik, egy idézettel szeretném kezdeni, Lázár Jánostól származik az idézet: „Nehogy azt gondolják, hogy ez a jogszabálytömeg, amiben élünk, véletlenül jött létre, ezeken a jogszabályokon keresztül érdekcsoportok érvényesítik saját maguk szempontjait.” Képviselőtársaim, ebben az esetben ezzel a törvényjavaslattal egészen pontosan ez történt.

Kérdésem, azzal, hogy ezzel a jogszabállyal helyzetbe fogják ismét hozni Andy Vajnáat, mit szeretne a kormány meghálálni. Azt, hogy Andy Vajna nemrég bejelentette, hogy meg szeretné vásárolni a TV2-t, és nyilván egy kormánypárti médiummá szeretné azt formálni? Most ilyen módon kell meghálálni Andy Vajnáat, hogy ismét egy kis pénzt teszünk a jogszabályalkotáson keresztül a zsebébe?

Mert miről is szól ez a törvény? Jövőre adómentes lesz az online kaszinójátékból származó nyermény, a külföldi jackpotrendszerből származó nyermény kivételével. Eddig érdekes módon nem volt fontos az, hogy minél nagyobb pénzt lehessen ka-

szálni a szerencsejátékokból, amíg még több tízezer vállalkozó élt abból, hogy szerencsejátékgépeket üzemeltettek, addig a kormány még meghirdette a szerencsejátékok elleni harcot: ki ne értene egyet azzal, hogy ne a félkarú rabló nyerje el az emberek pénzét? Na de a kormányt alapvetően nem ez a cél vezette, hanem az, hogy a saját barátainak újraossza ezt a piacot. És mi is történt ebben az esetben? Több tízezer kisvállalkozótól a kormány elveszi a szerencsejáték lehetőségét, majd pedig - röviddel később - kiosztja ezt Andy Vajnáknak és Szima Gábornak.

Látható az is, hogy hogyan folyt le ez az egész helyzet. 2011-ben a kormány a játékadó megemelésével vissza szeretne volna szorítani a szerencsejátékokat, vagy legalábbis így fogalmazott. Röviddel később a KDNP-s Aradszki András és a fideszes Balla György benyújtották, 2013. december 9-én - el is fogadta ezt az Országgyűlés - kivételesen sürgős eljárásban azt a törvényt, amely szerint 500 ezer lakosonként egy játékkaszinót lehet üzemeltetni, azzal a megkötéssel, hogy a fővárosban és Pest megyében maximum ötöt, a Dunántúlon és a keleti országrészben pedig hármat-hármat lehet üzemeltetni. Még egyszer mondom: mi volt kivételesen sürgős eljárásra méltó? A kaszinótörvény elfogadása. Nem például a devizahitelek megsegítése vagy a magyar termőföld megvédése a külföldi vásárlóktól, hanem a kaszinótörvény elfogadását tartotta a Fidesz kivételesen sürgős eljárásra méltónak.

Amikor benyújtották ezt a kormánypárti képviselők, akkor arról gondoskodtak, hogy olyan törvény jöjjön létre, ami érdekes módon a kormány filmbiztosának, Andy Vajnáknak kedvez; gyakorlatilag egy olyan monopólium jött létre hatékony kormányzati segítséggel, hogy az összes online szerencsejátékból származó jövedelem ott összpontosuljon a kormány két barátjánál, csak azok kaphattak ugyanis online kaszinóra koncessziót, akik rendelkeztek már korábban kaszinókoncesszióval, és ezt pedig - micsoda véletlen! - Andy Vajna nyerte el.

Képviselőtársak, akkor, amikor bevezeti a kormány azt az intézkedést, hogy a vállalkozók online pénztárgépeket üzemeltessenek, ezt a részükre kötelezővé teszi, bár a költségvetésnek több mint 200 milliárd forint bevétele származik az online pénztárgépek üzemeltetéséből, ennek ellenére is a vállalkozóknak kell lecserelni a pénztárgépeket, átlagosan 150 ezer forintos többletkiadást vállaltak ezzel, ezzel együtt valamiért érdekes módon a kaszinók esetén nem kell bevezetni a pénztárgépet, ott érdekes módon nem szeretné a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ellenőrizni a forgalmat, nem szeretné visszaszorítani ezek szerint az online pénztárgépek bevezetésével az adócsalásokat. Vajon miért?

Vajon miért kell kevésbé fogni a szerencsejátékok világát? Vajon a szerencsejátékok világa az, ahol a legtisztábban működik a nemzetközi tapasztalatok szerint a gazdaság? Ott a legnagyobb az adófevetlem, azért nem kell oda online pénztárgépet bevezetni, és gondoskodni arról, hogy az adóforintok megtérüljenek? Nyilván nem erről van szó, arról van szó, hogy a kormány a saját barátait nem szeretné ilyen

kellemtelen intézkedésekkel, mint az online pénztárgép, sújtani.

Ez a törvényjavaslat, képviselőtársaim, alapvetően bizony erről szól, hogy a kormány hogyan segítse meg Andy Vajnákat. Hozzácsapták ezt néhány alapvetően technikai jellegű jogszabály-harmonizációs javaslatához, de a lényege ennek a megoldásnak az, hogy hogyan tegyenek Andy Vajna zsebébe újabb milliárdokat. Ugyanúgy, mint amikor rácsodálkozunk arra, hogy áfamentessé tették ezeknek a kaszinóknak a bevételét, ilyen módon újabb milliárdokat tettek Andy Vajna zsebébe.

Ez az, amire azt mondta Orbán Viktor, hogy képviselők Jobbik-oldalról ne támadják a kormányt, mert ez már nem korrupció, hiszen a Fidesz elfogadta azokat a törvényeket, amivel ezt törvényesíteni lehet. Ezeket az eseteket már nem lehet bűncselekménynek nevezni, hiszen törvényessé tette a kormány a közpénzeknek az ilyen módon történő elköltetését. És gyakorlatilag, amikor a kormány egy ilyen tranzitállamosítást hajt végre, azaz több tízezer kisvállalkozótól elvonja a megélhetését, a szerencsejátékok lehetőségét, és kiosztja ezt a saját barátai részére, nem történik egyéb, mint hogy lerabolják Magyarországot azért, hogy a Fidesz közeli vállalkozók és üzletemberek, a kormánybiztosok sokkal több bevételre tegyenek szert, és a milliárdjaikhoz újabb milliárdokat tehessenek.

Ez a lényege ennek a törvényjavaslatnak. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Nem látok jelen pillanatban jelentkezőt. Kérdezem, hogy kíván-e valaki hozzászólni a vitához. *(Nem érkezik jelzés.)* Nincs jelentkezés. Így az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Hornung Ágnest, hogy kíván-e reflektálni az elhangzottakra. *(Hornung Ágnes bólint.)* Öné a szó, államtitkár asszony.

HORNUNG ÁGNES nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Köszönöm szépen a képviselőknak a hozzászólást. Nagyon röviden szeretnék csak reagálni, és pár gondolat talán kiegészíteni azt, amit korábban mondtam.

Első körben szeretném megint leszögezni, hogy ez a módosítás alapvetően egy technikai módosítás, tehát különösebb változást nem okoz az eddig bevezetett szerencsejáték-adózással kapcsolatos rendszerben. Ugye, az közös célunk, hogy az ország versenyképessége javuljon, ezt nagyon sokféleképpen lehet megoldani, ennek egyik módja az adócsalás visszaszorítása, a másik meg a megfelelő adóbevételek megállapítása és kialakítása. Ennek megfelelően szerettük volna ebben a szerencsejáték-témakörben is a bevételeket ehhez igazítani.

Két esetben történt módosítás, és mindkét esetben nőtt az adóbevétel, az egyik, ahogy már az előbb is említettem, a kaszinók szintjén, a másik pedig a játékosok szintjén. A kaszinók szintjén az adóalap mind az online kaszinók, mind a földi kaszinók esetében meghatározásra kerül, ezeket össze kell adni, és ezekre együttesen kell alkalmazni az adókulcsot.

Így mind a földi kaszinó, mind az online kaszinó adóbevétele adóztatásra kerül.

(14.20)

A jelen módosításnak az a lényege, hogy az online kaszinókból ha láthatóan többletbevétele keletkezik a tulajdonosnak, arra még egy extraadóterhet, tehát a normál adóterhen felüli extraadóterhet róna ki az állam, ezt tartalmazza a módosítás.

A másik módosítás a személyek szintjén az szja-törvényben van bevezetve. Itt is egy pluszadóbevétel keletkezik a jelen módosítással. 2013 óta ugyanúgy a személyi jövedelemadóztatás szintjén adómentes a bevétel, ez továbbra is így marad. Itt csak egy technikai módosítás került bele, mely szerint a távszerencsejátékból kikerült az online szerencsejáték fogalma, és ezt ugyancsak adómentessé teszi, tehát változás itt nincs.

Itt is egy pluszadóbevétel kerül bevezetésre, méghozzá a külföldi jackpotból származó jövedelem

kerül adózás alá, és azért csak a külföldi, mert az egyén szintjén lévő, a magyar jackpotbevételekből származó jövedelem pedig a szervezet szintjén, tehát az előbb említett szervezet szintjén adóköteles. Így gondoltuk azt, hogy mind a szervezetek, mind a személyek a megfelelő adóbevétellel hozzá tudnak járulni ahhoz, hogy Magyarország versenyképessége javuljon. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Dr. Józsa István: Andy Vajna versenyképessége.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Ezzel véget ért a munkánk. Megköszönöm az Országgyűlés munkáját, az **ülésnapot bezárom**. Holnap reggel 9 órakor folytatjuk az ülést.

(Az ülésnap 14 óra 22 perckor ért véget.)

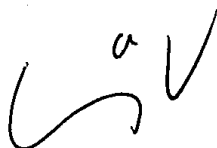
Földi László s. k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s. k.
jegyző

Ikotity István s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

Nyomda: EUOTRONIK Zrt.

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)